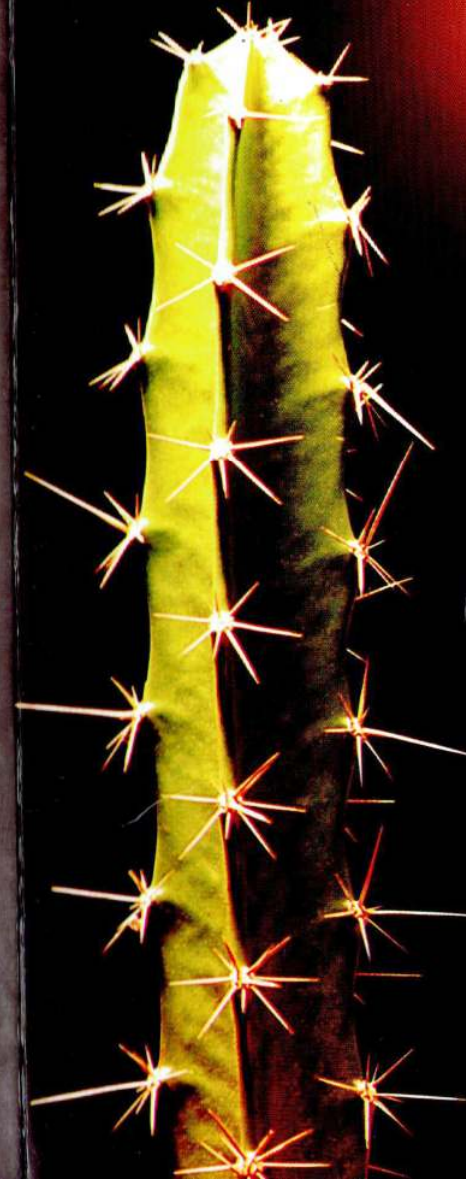

கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம்

வைரமுத்து

கடைசி அத்தியாயம் எழுதிமுடித்த கனத்தமனத்தோடு வைகைஅணையின் மதகுத் தார்க்காலையில் படுத்துப் புரண்டுகொண்டே இந்தப் படைப்புக்காகத்தான் காலம் எங்களைத் தண்ணீரில் அமிழ்த்துப் பிழிந்து தரையில் வீசியதோ என்று கடைவிழியில் நீரொழுக நீரொழுக நினைத்துக் கிடந்தேன்.

கள்ளிக்காட்டு
இதிகாசம்

வைரமுத்து

கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம்

(2003 - சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்ற படைப்பு)

வைரமுத்து

கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம்

வைரமுத்து

உரிமை : டாக்டர் பொன்மணியை வைரமுத்து

முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர் 2001

இரண்டாம் பதிப்பு : மே 2002

மூன்றாம் பதிப்பு : டிசம்பர் 2002

நான்காம் பதிப்பு : டிசம்பர் 2003

ஐந்தாம் பதிப்பு : மார்ச் 2004

ஆறாம் பதிப்பு : ஜூன் 2004

ஏழாம் பதிப்பு : செப்டம்பர் 2004

எட்டாம் பதிப்பு : பிப்ரவரி 2005

ஒன்பதாம் பதிப்பு : ஆகஸ்டு 2005

ரூபாய் 120/-

வெளியீடு :

சூர்யா விட்ரேச்சர் (பி) லிமிடெட்

#22, நான்காம் குறுக்குத்தெரு

ட்ரஸ்ட்புரம், சென்னை-24

① 2484 47 67

தொலைநகல் : 91-44- 2481 61 95

விநியோகம் :

திருமகள் நிலையம்

16, வெங்கட்நாராயணா சாலை

தி. நகர், சென்னை-17

① 2434 2899, 2432 7696

தொலைநகல் : 91-44- 2434 15 59

புகைப்படங்கள்

தேனி ஈஸ்வர்

வடிவமைப்பு

ஜேக்கப்

தொகுப்பும் தயாரிப்பும்

ப. பாஸ்கரன்

ஒளிஅச்சு

கே. மாரிஸ் - விண்டோஸ்

① 2484 7450, 2372 0919

அச்சு

ஜெம் ஆப்செட்

① 2851 5510

அட்டை அச்சு

சீனிவாசா ஆப்செட்

① 2472 5528, 2473 4820

‘இதிகாசம்’ எனில்...

கள்ளிக்காட்டு இதிகாசத்தின் கடைசி அத்தியாயத்தைக் காலையில் வராகநதிக் கரையோரம் தொடங்கி, மாலையில் வைகை அணையில் முடித்தேன்.

எழுதத் தொடங்குமுன் நீருறும் கண்களோடு சொல்லிக் கொண்டேன்:

“இந்த அத்தியாயம் எழுதி முடியுமுன், என் இருதயம் உடைந்து போகாமலிருக்கட்டும்; கண்கள் கண்ணீரில் மூழ்கிக் கரைந்து போகாமலிருக்கட்டும்”.

எந்தப் படைப்பும் எழுதியபோது இப்படி என்னை உலுக்கிய தில்லை; உயிர்வீங்க வைத்ததில்லை.

என் மனம், உடம்பு, நேரம் ஆகியவற்றின் மீது இத்தனை ஆதிக்கம் செலுத்தியதில்லை.

துயரத்தின் முண்டு முடிச்சுகள் இதயத்தில் இப்படி முண்டியடித்து முட்டியதில்லை.

ஏனிந்த அழுத்தம்?

ஏது காரணம்?

எந்த வாழ்வின் வெளிகளில் இந்தப் படைப்பு உயிர்த்தெழுந்து வந்ததோ - அந்த வெளிகளில் - என் வாழ்வின் முதல் பதினேழு வயதுவரை நானும் பிறந்து வாழ்ந்தது ஒரு காரணமாயிருக்கலாம்.

மனிதர்களின் பல முகங்களை, வாழ்வின் பல அடுக்குகளை, வறுமையின் பசியை, பசியின் நேர்மையை, கனவுகளை, நிராசைகளை அடையாளங்காட்டிய- இன்னொரு முறை வாழ்வதற்கு வாய்ப்பில்லாத- அந்த இறந்த காலத்தை மீண்டும் எழுத்துக்களினூடாக வாழ்ந்து பார்க்கும் ஒரு கற்பனாசகம் காரணமாயிருக்கலாம்.

காலக்கடலோடு சேர்ந்து முகமற்று அழியப்போகும் ஒரு ஜீவித ஜீவநதியை எழுத்துக்கள் அடுக்கித் தேக்கி அணைகட்டத் துடிக்கும் ஆவேசமாயிருக்கலாம்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்தப் படைப்புக்கு உள்நாதமாயிருக்கும் உண்மையாய் இருக்கலாம்.

ஒரு நல்ல படைப்பின் உயிர்ப்பு என்பது அது சத்தியத்தின் மீது கட்டப்படுவதுதான்.

இந்தப் படைப்பு முழுக்கக் கவித்துவத்தின் நீள அகலம் குறைத்து உண்மையின் எல்லைகள் மீறாமல் பார்த்துக் கொண்டேன்.

‘இதிகாசம்’ என்ற பெருஞ்சொல்லை நான் திட்ட மிட்டேதான் தேர்ந்தேன்.

அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு.

ஓர் இதிகாசத்துக்கான பொறுப்பு படைப்பவன் தலையில் விழவேண்டும் என்பது முதல் காரணம்.

‘இதிகாசம்’ எனில் “இது நிச்சயமாய் நடந்தது” என்று பொருள். இந்த இதிகாசமும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் மையப்பகுதிகளில் நிச்சயமாய் நடந்தது என்பது இரண்டாம் காரணம்.

1958இல் வைகைஅணை கட்டி முடிக்கப்பட்டு, அதன் நீர்ப்பிடிப்புப் பகுதிக்குள் இருந்த சிற்றூர்கள் இந்திய வரைபடத்திலிருந்து துடைக்கப்பட்டபோது அழுதுகொண்டே ஊரைவிட்டு வெளியேறும் அம்மாவின் கையைப் பற்றிக்கொண்டே இடுப்பளவுத் தண்ணீரில் நனைந்த கால் சட்டையோடு தானும் அழுது வெளியேறுகிறான் ஓர் ஐந்து வயதுச் சிறுவன்.

இடம் பெயர்த்து நடப்பட்டதில் அவன் வாழ்க்கை வாடிக்கொண்டே வளர்கிறது.

அவன் வளர வளர தண்ணீர்ச் சமாதியில் புதைந்துபோன தனது ஊரை, பாறைகளில் அமர்ந்து பெருமூச்சோடு பார்த்துவிட்டு வருகிறான்.

வறண்ட கோடைகளில் தண்ணீர் வற்ற வற்ற, புதைக்கப்பட்ட ஊர் லேசாய்க் கை, கால், முகம் காட்டும்; அப்போதெல்லாம் அந்தச் சுவடுகளைத் தடவித் தடவிப் பார்த்து ஆசைதீர அழுதுவிட்டு வந்திருக்கிறான்.

நிறைபெருக்காக நீர் நிறைந்திருக்கும் காலங்களில் வைகை அணையின் மதகுமேடுகளில் ஏறி நின்று கொண்டு, “அதோ! அங்கே கொக்கோ குருவியோ பறக்கிறதே! அதற்குக் கீழ்தான் எங்கள் ஊர்” என்று நண்பர்களுக்கு ஆசையோடும் துயரத்தோடும் அடையாளம் காட்டியிருக்கிறான்.

42 ஆண்டுகளாய் நெஞ்சில் தூக்கிச் சுமந்த துயரத்தை ஆனந்தவிகடனின் பவளவிழாவில் இறக்கி வைக்குமாறு காலம் அவனுக்குக் கட்டளையிட்டது.

எழுதினான்; அவன் பெயர் - வைரமுத்து.

எழுதப்பட்டது; அதன் பெயர் - கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம்.

இந்த மண்ணில் ராஜாக்களுக்கு இதிகாசம் உண்டு. குடியானவனுக்கு இதிகாசம் உண்டோ? இது ஒரு குடியானவனின் இதிகாசம்.

கள்ளிக்காட்டு இதிகாசத்தின் பெயர்களைத் தவிர எதுவுமே கற்பனையில்லை.

வெவ்வேறு குடும்பங்களுக்கு- வெவ்வேறு மனிதர்களுக்கு- வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் நிகழ்ந்து முடிந்த நிஜங்கள்.

அவற்றை ஒரு குடும்பத்துக்கு நேர்ந்ததாகச் செய்தது மட்டுமே
என் கற்பனை அல்லது உத்தி.

உடைந்து துண்டு துண்டாகச் சிதறிக் கிடந்த நிஜமான வாழ்வின் சில்லுகளைச் சேகரித்தே இந்த இதிகாசம் எழுதப்பட்டது.

பேயத்தேவர் என்ற மகாமனிதனின் பாத்திரமும் கற்பனையல்ல.

என் தாய்வழித் தாத்தா பொன்னையாத் தேவர் அவர்களையும்.
என் தந்தை வழித் தாத்தா சின்னாங்கி உடையத்தேவர்
அவர்களையும் இணைத்து வடித்தபோது ரத்தமுஞ் சதையுமாய்ப்
பேயத்தேவர் பாத்திரம் பிறந்தது.

அவர்களின் உழைப்பு- நேர்மை- உடைந்து அழுதுவிடும்
மென்மை- உடனே போராடும் ஆண்மை- வாழ்வில் உண்மை-
வறுமையில் செம்மை இவையெல்லாம் பிஞ்சு வயதிலிருந்தே
அவர்களை வணங்கவைத்தன என்னை.

இரண்டு பேருமே கள்ளிக்காட்டு விவசாயிகள்; தண்ணீரால் துரத்தப்பட்டவர்கள்.

அந்த இரண்டு 'பெருசு'களும் இல்லையென்றால் பேயத்தேவர் என்ற பாத்திரத்தின் பிறப்பு இல்லை.

ஓராண்டு காலம் உடம்புக்குள் புகுந்து கொண்டு என்னைப்
பேயத்தேவர் என்ற பேய் பிடித்து ஆட்டியது.

வண்டிநாயக்கர்- முருகாயி- மொக்கராசு- செல்லத்தாயி- சின்னு
பாத்திரங்கள் என் அன்றாடங்களின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தின.

கழித்து நுரைத்தோடும் திரைத்துறையின் வெள்ளத்திலிருந்து சிலகாலம் ஓரமாய்க் கரையேறி ஒதுங்கியிருக்க நேர்ந்தது.

வெகுவேகமாய் நகர்மயமாகிக் கொண்டிருக்கிற-
வேப்பங்குச்சியிலிருந்து பற்பசைக்கும், தாவணியிலிருந்து
சுடிதாருக்கும் தாவிவிட்ட கிராமங்களில், பழைய பண்பாட்டுச்
சுவடுகளை சுடுகாட்டில் மூதாதையர்களின் எலும்பு சேகரிக்கும்
ஒரு பாசமுள்ள வாரிசைப் போலப் பறந்து பறந்து சேகரித்தேன்.

சாராயம் காய்ச்சுவது முதல் சவரத் தொழில் வரை- மாட்டுப் பிரசவம் முதல் ஆட்டுத் திருட்டு வரை- கோவணம் கட்டுவது முதல் கோழிக்குழம்பு வைப்பதுவரை- கிணறு வெட்டுவது முதல் அணைகட்டுவது வரை கேட்டு- பார்த்து- பேசி- பழகிப் பயின்று கொண்டேன்.

சுடுகாட்டில் மொக்கராசு மனித எலும்பு தேடும் அத்தியாயத்துக்காக, நள்ளிரவில்- ஓர் அரை நிலா வெளிச்சத்தில்- 'கெங்குவார்பட்டி' சுடுகாட்டில் தனியாய் உட்கார்ந்து ஓசைகள் நிழலாட்டங்கள் சூழ்நிலைகள் மனநிலைகள் அறிந்து கொண்டேன்.

கடைசி அத்தியாயம் எழுதி முடித்த கனத்த மனத்தோடு, வைகை அணையின் மதகுத் தாரச் சாலையில் படுத்துப் புரண்டுகொண்டே இந்தப் படைப்புக்காகத்தான் காலம் எங்களைத் தண்ணீரில் அமிழ்த்துப் பிழிந்து தரையில் வீசியதோ என்று கடைவிழியில் நீரொழுக நீரொழுக நினைத்துக் கிடந்தேன்.

பிறந்த மண்ணுக்கும், வாழ்க்கையும் வட்டார வழக்கும் சொல்லிக்
கொடுத்த மக்களுக்கும் நான் காட்டும் நன்றி என்று சொல்லலாம்
இந்த நாவலை.

நான் எழுதப் பழகியதே இந்தப் படைப்பை எழுதத்தானோ என்று
எண்ணிக் கொள்கிறேன்; நினைக்கும்போதெல்லாம் கண்களில்
நீர் நிறைகிறேன். ஆனால் ஒருநாளும் கர்வமுறேன்.

என்னை எடுத்துத் தன்னை எழுதிக் கொண்டது வாழ்க்கை.
வாழ்க்கை என்பது காலம்; நான் என்பது யார்?

ஆனந்தம்... துக்கம்...

இரண்டுக்கும் மத்தியில்

ஒரு மனநிலையோடு...

13.08.2001

நன்றி

இந்தப் படைப்பின் ஒவ்வோர் எழுத்தையும்
நேசித்து வாசித்த

முத்தமிழறிஞர் **கலைஞர்**
அவர்களுக்கும்

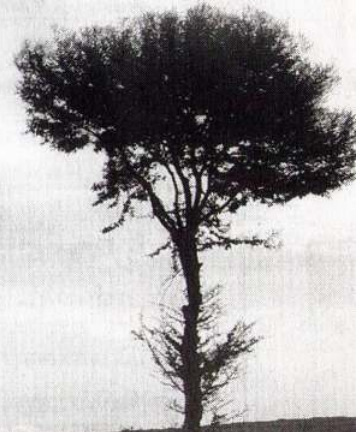
வாசித்து நேசித்த
ஆனந்த விகடன் ஆசிரியர்
எஸ். பாலசுப்ரமணியன் அவர்களுக்கும்

அறிவூட்டிய பெருமக்கள் அனைவர்க்கும்
நன்றி.

அது வேறு உலகம். பூமிப் பரப்பில்
இன்னொரு கிரகம். மேகங்களால்
நிராகரிக்கப்பட்டு இயற்கையால் சபிக்கப்பட்டு
கடக்கும்போது தேவதைகள் கண்முடிச்
கொள்ளும் வறண்ட நிலம்.

கருவேலமரம், பொத்தக்கள்ளி, கிலுவை,
கற்றாழை, சப்பாத்திக்கள்ளி, இலந்தை, நெருஞ்சி,
சில்லி, பிரண்டை, இண்டஞ்செடி, தூரான்கொடி
முதலான வானத்துக்குக் கோரிக்கை வைக்காத
தாவரங்களும் -

நரி, ஓணான், அரணை, ஒந்தி, பூரான், பாம்பு முதலான விலங்கினங்களும் - கழுகு, பருந்து, காடை, கௌதாரி, சிட்டு, உள்ளான், வல்லூறு முதலிய பறவை இனங்களும் மற்றும் மனிதர்களும் வாழும் மண் மண்டலம்.

கரும்பாறையிலும் - சரளையிலும் - சுக்கான் கல்லிலும் முள்மண்டிய நிலங்களிலும் தொலைந்துபோன வாழ்வை மீட்டெடுக்கும் போராட்டம்தான் அவர்களின் 'பொழப்பு'.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை கானல் அலைகள் கதகதவென்று காய்ந்து கொண்டிருந்த அந்த முன்கோடை மாதத்தில் வெயிலை நிலா வெளிச்சமாய்க் கருதி உழுது கொண்டிருந்தார்கள் இரண்டு ஏர்க்காரர்கள். முன்னேர்க்காரர் பேயத்தேவர்; தாத்தா. பின்னேர்க்காரன் மொக்கராசு; பேரன். பேயத்தேவர் நல்ல உயரம். முண்டாசையும் சேர்த்தால் ஆறடி சொச்சம். வேர்வையைப் போலவே வயதையும் வழித்தெறிந்துவிட்ட உடம்பு. மீசைபோல் புருவக்கட்டு. கம்பளி சுத்திரித்த மாதிரி மீசைக்கட்டு. நெற்றி மேட்டிலிருந்து பள்ளம் பறித்து ஆழத்தில் மின்னும் பிரகாசமான கண்கள். நிலம் கிழிக்கும் கலப்பை இருபுறமும் குங்குமம் கொட்டுமே - அதுதான் கலப்பை பிடித்த அவருக்குக் களைப்பு நீக்கும் மருந்து. சில நேரங்களில் அவர் தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்வது மாடுகளோடு பேசுவதுபோலவும், மாடுகளோடு பேசுவது தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்வது போலவும் தோற்றமாற்றம் நேரும். அவரோடு பழகி அந்த 'ஞானம்' பெற்றாலொழிய அதைப் புரிந்துகொள்வது கடினம்.

ஏலே மொக்கராசு... அழுத்திப் புடிடா மேழிய. உழுது வாடான்னா... குண்டக்கா மண்டக்காக் கோடு போடுறவன்..."

மொக்கராசு பாவம்; சிறுவன். அரைஞாண் கயிற்றின் ஆதரவில் அவிழாதிருக்கும் கால்சட்டை; தலையில் உருமால் - தார்க்குச்சிக்குத் தலைப்பாகை கட்டிய மாதிரி. மாசி வந்தால்

பதின்மூன்று முடியும். கையும் காலும் இன்னும் 'ஆம்பளை'யாய்த் திரளவில்லை. ஆள்தாக்குப் பத்தாது. முடிந்தமட்டும் மேழியழுத்தினான்.

வாய்க்கூடு போடாத முன்னேர் மாடு ஆங்காங்கே முளைத்திருந்த செடி கடித்தது. திடீரென்று கலப்பை நொண்டியடிப்பது கண்ட பேயத்தேவர், "ஏ நொள்ள... அங்க என்ன ராவுறவ" என்று கடிந்து மாட்டின் மீது தார்க்குச்சி பாய்ச்சினார். அதிர்ச்சியில் அது ஒரு சுண்டு சுண்டியதில் தன் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து நழுவும் கலப்பையை நேர்செய்ய முயன்று தடுமாறியதில் ஏதோ ஒன்று முட்டியது பேயத்தேவர் காலில். அந்த வலியின் தகவல் முளைக்குப் போய்ச் சேர்வதற்குள் அலைந்த கலப்பையை சாலில் சரிசெய்த பேயத்தேவர் இடதுகால் கட்டைவிரல் நகம் பெயர்ந்து ரத்தம் கொட்டுவது கண்டு உதறினார் காலை. செம்மண்ணில் சிதறி உதிர்ந்தது சில சொட்டு ரத்தம். இடறியது கல்லா? உழவு காட்டுச் சோளத்தாரா? உழவை நிறுத்தவில்லை பெருசு. மதியக் கஞ்சிக்கு ஏர் நிறுத்துவதற்குள் 'அஞ்சு குறுக்கம்' உழுது முடித்து ஆறாம் குறுக்கம் சேர்வதுதான் பேயத்தேவரின் தொலைநோக்குத் திட்டம். அதனால் ரத்தத்தை லட்சியம் செய்யாமல் முன்னேறிக் கொண்டேயிருந்தார் - முன்னேரில்.

தாத்தா தன் காலை உதறி உதறி ஏரோட்டும்போதுதான் மொக்கராசு கவனித்தான் ரத்தத்தை. "தாத்தா ரத்தம்..." - ஏரை நிறுத்தாமல் பதறினான்.

எப்போதுமே ஞாபகப்படுத்தினால்தான் காயம் வலிக்கும். ஏர் நிறுத்தாமல் கவனித்தார் தாத்தா; ரத்தம் நிற்கவில்லை; ஏரை நிறுத்தினார். மேழியைப் பிடித்துக்கொண்டே காயப்பட்ட காலை உச்சபட்சம் உயர்த்திக் கண்களுக்கருகே கொண்டு வந்தார். பிய்ந்த நகத்தின் பெரிய துண்டு ஒன்று தொங்கியது; சதையின் கடைசி இழையில் ஊசலாடியது.

"கழுத... முழிக்கிற முழியப்பாரு" என்று தன் காயத்தைக் கண்டித்துக்கொண்டே, தொங்குநகம் பிய்த்துத் தூர எறிந்தார். குனிந்து உழவுமண் அள்ளினார்; உள்ளங்கையில் தெள்ளினார்.

பேய்பிடித்த பெண்ணுக்குப் பூசாரி விபூதி அடிப்பது மாதிரி காயத்தில் மண் அடித்தார்.

“என்ன தாத்தா.... புண்ல மண் அடிக்கிறிக...?” என்றான் மொக்கராசு பாசத்தில் பதறி.

“மண்ணுதான் சாப்பாடு... மண்ணுதான் மருந்து நம்மளுக்கு...” என்றவர், தன்னால் நேர்ந்த தாமதத்தைச் சகிக்க முடியாமல்- “ஓடறா மொக்க ஓட்டு... உச்சிப் பொழுதாச்சு...” என்று பதறினார் தட்டான்தார்களை நோங்கிய மாடுகளைத் தடுத்தாட் கொண்டபடி. மாடுகளின் நிழல்வைத்தே நேரஞ்சொல்லும் பேயத்தேவர் மதியக் கஞ்சிக்குள் இந்தக் குறுக்கம் உழுது தீருமா என்று சந்தேகப்பட்டார்.

“அழுத்துறா மொக்க... அழுத்துறா...”

தை ஒழவு அய்யாட்டுக் கெ(ை)டா...”

விளங்கவில்லை மொக்கராசுக்கு; மவுனம் பேசினான். மவுனம் சம்மதம் என்பதெல்லாம் ஏடு போட்டவர்கள் செய்த இலக்கணம். தாத்தாவுக்கும் பேரனுக்கும் மத்தியில் மவுனம் என்பது கேள்வி. பழமொழி சொன்னவரே பதிலும் சொன்னார்:

“சொன்ன ‘சொலவம்’ புடிபடலையா மொக்க....? ஆயிரம் ஓரம்போடு... ஆட்டுக்கெட மாதிரி ஆகுமா நெலத்துக்கு...? ஆட்டுப் புழுக்கையும் கோமியமும் சேந்தா பொட்டக்காடு பொன் வெளையுமிடா. அப்படி அஞ்ச ஆட்டுக்கெட வச்சா என்ன ஊட்டமோ அப்படி ஒரு ஊட்டமடா தைமாச ஒழவு. சும்மாவா சொன்னாங்க கெழவங்க...?” பேயத்தேவர் நரைத்த மீசை தடவிக்கொண்டு வாலிபனாய்த் தன்னை வரித்துக் கொண்டார்.

“தை ஒழவு அய்யாட்டுக் கெட... தை ஒழவு அய்யாட்டுக் கெட...” - முணுமுணுத்து முணுமுணுத்துப் பழமொழியைப் பாடம் செய்தான் மொக்கராசு.

மாட்டுநிழல் காலடிக்குள் அடங்கும்வரையில் ஏர் நிறுத்தவில்லை பெருசு. அஞ்சகுறுக்கம் உழுதுமுடித்து ஆறாம் குறுக்கத்தில் ஏர்க்கலப்பை இறங்கிய பிறகுதான், “ஹோ ஹோ

ஹோ” என்று மாட்டையமர்த்தினார். மதியக் கஞ்சி குடிக்க நிழல் தேடினார்கள் பொத்தக்கள்ளியின் தாழ்வாரத்தில். பொத்தக்கள்ளிப் புதரோரம் குண்டும் குழியுமாயிருந்த கல்லில் ஒரு மாதிரி ஒருக்களித்து உட்கார்ந்தார் தாத்தா. அவர் வேட்டி கட்டும் தொழில்நுட்பம் மட்டும் இதுவரை விளங்கியதில்லை மொக்கராசுக்கு. எப்போதும் கோவணம் கட்டி அறியாத தாத்தா கோவணத்தின் தேவை தீருமாறும் அதே நேரத்தில் வேட்டிக்கொரு வில்லங்கம் நேராமலும் வேட்டியைத் திரட்டி உருட்டி தன் பாரத்தையெல்லாம் இடத் தொடையில் இறக்கி உட்காருவார். ஆனால் ஒருநாளும் அவரது ‘அந்தரங்க சுத்தி’யை மட்டும் வேட்டி காட்டிக் கொடுத்ததில்லை.

இரண்டு தூக்குச் சட்டிகளில் கஞ்சி. ஒரு தகரக் குடத்தில் குடிதண்ணீர். ‘பாவங்கள் மொத்தம் ஐந்து; சுள்ளிக்காட்டில் குடிதண்ணீரில் கைகழுவுவது ஆறாவது பாவம்’ என்பது பேயத்தேவரின் தண்ணீர்க் கொள்கை. கொஞ்சம் பின்பக்கம் சாய்ந்து கைக்கெட்டிய தூரத்தில் ஆவாரஞ்செடி வளைத்துப் பூவோடு குழை உருவிக் கசக்கித் தேய்த்துக் கைச்சுத்தம் செய்தார். பலங்கொண்ட மட்டும் முக்கி, தூக்குச்சட்டியின் மூடி திறக்க முயன்றான் மொக்கராசு. பித்தளை வாளியின் விலாப்புறம் துழாவிய பேயத்தேவர் கண்கள் ஏமாற்றம் கொண்டு பிதுங்கின.

“எங்கடா மறுமாத்தம்?”

‘மறுமாத்தம்’ - இந்த ஒரு சொல்லில் இருக்கிறது ஒடுக்கப்பட்ட ஜீவன்களின் உணவுமுறை. கூட்டு - பொரியல் - வறுவல் - வதக்கல் - பச்சடி - ஊறுகாய் - அப்பளம் என்றெல்லாம் விரிவுசெய்யப்பட்ட உணவுமுறையிலிருந்து வித்தியாசம் சொல்கிறது “மறுமாத்தம்” என்ற ஒரு வார்த்தை. கஞ்சி - கூழ் - களி - சோறு இவற்றில் ஏதாவது ஒரு உணவு தயாரிக்க மட்டுமே வசதிப்பட்ட உழைப்பாளிகள் மிளகாய் - வெங்காயம் - துவையல் - கருப்பட்டி - வெல்லம் - வற்றல் தேங்காய்ச்சில் இவற்றில் ஒன்றை

முந்தைய ஒரேவகை உணவுக்கு மாற்றமாகத் தொட்டுக் கொள்வது 'மறுமாற்றம்'; அது வட்டாரவழக்கில் 'மறுமாத்தம்'. இதில் இரண்டு மறுமாத்தம் வைத்துச் சாப்பிடுகிறவன் வசதியானவன்; சொகுசுக்காரன்.

'மறுமாத்தம்' பற்றிக் கிழவன் விசாரித்ததும் மொக்கராசு சொன்னான் மூடிதிறக்கும் முயற்சி நிறுத்தி.

"நேத்து ஒரு தப்பு நடந்து போச்சில்ல..."

"என்னா?"

"கானத் தொவையல அரசு தூக்குவாளி அட்டத்துல அப்பிவிட்டாள்ல முருகாயிக்கிழவி... கஞ்சி குடிக்குமுன்ன அதக் காக்கா திண்டுபுடுச்சு. அதனால் இன்னக்கி வேற ஒரு *தூச்சி பண்ணியிருக்கனல்..."

"ஆமா இவரு பெரிய *சாணவாக்கியரு தூச்சி பண்ணாகல்லாமில்ல... தூச்சி. கொண்டாடா இப்படி."

திறக்க முடியாமல் மொக்கராசு முக்கிய தூக்குவாளியைத் தான் வாங்கித் திறக்கமுயன்று தானும் முக்கினார். முக்கலை மறைக்கவும் திறப்பதற்கு அவகாசமும் வேண்டி,

"என்னடா அப்படிச் தூச்சி பண்ணின?" என்றார்.

"காக்கா கொத்தாம - தொவையல மூடிக்கு உள்ளயே அப்பச் சொல்லிட்டேன்"

"நல்லாத்தான் தொவையல் அரைப்பா முருகாயி. கானப்பயிறு மணக்க வறுத்து - அம்மியில வச்ச வலப்பக்கம் தட்டி இடப்பக்கம் தட்டி - லேசாத் தண்ணிதெளிச்சு - ஒரே பதத்துக்கு ஒண்ணா நசுக்கி - ரெண்டு காஞ்சமொளகா - இத்துனுண்டு புளி - ஒரு பல்லோ ரெண்டு பல்லோ பூண்டு எல்லாஞ்சேத்து இழுத்தரைச்சு - வண்டிமைப் பதத்துக்கு

* தூழ்ச்சி என்பதன் வட்டார வழக்கு

* சாணக்கியர் என்பதன் வட்டார வழக்கு.

வந்தப்பறம் குழுவிய அம்மியவிட்டு இறக்காம அதுலயே நிறுத்தி ஒரு பக்கமா ஓராஞ்சாச்சு இடக்கையால் குழவிசுத்தி வலக்கையால் வழிச்செடுத்து வட்டியில போட்டான்னா... அந்த வாசனையே கூப்பிடுமப்பா கூழ..."

பேயத்தேவர் தூக்குவாளி திறந்தார் ஆசையோடு. துவையல் மூக்கைத் தூக்குமென்று எதிர்பார்த்தார். சோளக்கஞ்சிக்கு ஊற்றிவைத்த நீர்மோரின் உள்அலை அடித்துக் கரைந்து போனதுமல்லாமல், நீர்மோரின் நிறத்தையே மஞ்சளாய் மாற்றியிருந்தது துவையல். பார்த்ததும் சோகத்தில் புன்னகை பூத்தார் பேயத்தேவர்.

"ஏலே கேணப்பயலே... இதாட ஒஞ் தூச்சி..? வெளிய அப்பிவச்சிருந்தாலும் காக்கா திண்டது போக மிச்சமிருந்திருக்கும். இப்ப உள்ளதும் போச்சுடா நொள்ளக்கண்ணான்னு ஒக்காந்திருக்கியே"

மொக்கராசு பேசவில்லை; துவையலின் தற்கொலையை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. "இரு தாத்தா..." என்றவன் படபடவென்று எழுந்தான். சிலுவைமரம் தாண்டியோடி இரண்டு மூன்று புதர் தேடி கொத்துவிரல்களாய் மொத்தமாய் நீண்டு வளர்ந்திருக்கும் 'கட்டக்கடகா' பறித்தான். கானமிளகாய்ச் செடியிலிருந்து பிஞ்சும் காயும் பிடுங்கினான். இரண்டையும் பாறையில் வைத்துக் கல்லொன்று எடுத்துக் கால்சட்டையில் துடைத்துத் தட்டினான். உப்பு...? அந்த ஆடம்பரத்துக்கு அங்கெங்கே போவது? தும்பைச் செடி பறித்து அதில் சாறு பிழிந்தான். தும்பைச் செடி பார்த்தது உப்பின் உத்தியோகத்தை. மூன்றையும் ஒன்றுசேர்த்ததில் 'மறுமாத்தம்' தயார். தூக்குவாளி மூடியில் அள்ளியோடிவந்து தாத்தா "மறுமாத்தம்..." என்றான். அவன்மீது ஒரு பாசப் பார்வை வீசிவிட்டுச் சாப்பிட உட்கார்ந்தார் பெருசு.

கடைசிச் சோளப்பருக்கை வரை துழாவித் தின்று கஞ்சித் தண்ணியைத் தூக்கி ஒரே மூச்சில் குடித்துவிட்டு ஆவாரங்குழையில் கைதுடைத்து வேட்டியின் ஒரு நுனியில்

பெருசு வாய்துடைத்தபோது காடுகிழியக் கேட்டதந்தக் கூக்குரல்.

“பெருசு! எங்க பசுவு சாகக்கெடக்கு. எங்க அப்பன் ஒன்னக் கூட்டியாரச் சொல்லுச்சு”

எதிர்த்த கரட்டில் சாலிமரத்தோடு இறங்கிய ஒற்றையடிப் பாதையில் ஓடிவரும் உருவம் பார்த்து, ‘யார்ரா அவன்?’ என்றார் பெருசு.

“நம்ம மாடுமாத்தி மகன் மாதிரி தெரியுது...” என்றான் மொக்கராசு தூரப்பார்வை பார்த்து.

கண்களை இடுக்கி தூரத்தில் பார்த்து மீசைக்குள் சிரித்துக்கொண்டே, “இல்லடா... அவன் சொட்டையன் மகன்...” என்றார் பெரிசு.

“எப்படித் தெரியும்” என்றான் மொக்கராசு எகத்தாளமாக.

“எனக்குத் தெரிஞ்சு தலையில் கட்ன சிவப்புத் துண்ட் அலுக்காம அலையிற ஒரே பய அவந்தாண்டா...” என்றார். அவன் நெருங்க நெருங்க அவர் அனுமானம் சரியாயிற்று.

வந்தவன் மூச்சடைக்க நின்றான். “பெருசு! பெருசு!” என்றவன் அடுத்த வார்த்தைக்கு மீண்டும் மூச்சுவிட்டுக் கொண்டான். “எங்க பசுவு ஈத்துவலியெடுத்துக் கெடக்கு... கத்துது... முக்குது... கன்னுக்குட்டி வரமாட்டேங்குது. பேயத்தேவன் பெரியாம்பளையத் தவிர பசுவ யாராலயும் காப்பாத்தமுடியாதுன்னு அனுப்பிவச்சிருக்கு எங்கப்பன்...”

பேயத்தேவர் எழுந்தார். தனக்குத்தானே முனகி அப்படியும் இப்படியும் தலையாட்டினார். பொழுது பார்த்தார்— ஏர்மாடு பார்த்தார்— பேரனைப் பார்த்தார்—

“மொக்க... ஏர்மாட்டை அலுத்து மேய விடுடா வாரேன்” என்றார்.

வார்த்தைகளைத் தேய்த்துத் தேய்த்து “நானும் வாரேன்...” என்றான் மொக்கராசு

சற்றே யோசித்தவராய் “சரி, அலுத்துவுடு மாட்ட. தம் போக்குல மேயட்டும்” என்றார்.

சொட்டையன் மகன் கம்புகொண்டு முள்விலக்கி முன்னேர் புதர்ப்பறவைகள் சிவ்வென்று சிறகடிக்க-காலடியில் சரளைகள் நொறுங்க - தாத்தா முன் நடந்தார்; பேரன் பின் தொடர்ந்தான். கரட்டின் மறுபுறம் துடித்த பசுவின் ‘ம்மா’ என்னும் குரலோசையில் காற்று நடுங்கியது கள்ளிக்காடெங்கும்.

○

2

இயற்கைதான் மனிதனின் ஆசான். தன் இருப்பு அசைவு இரண்டிலும் அறிவு போதிக்கிறது அது. வானமும் பூமியும் வகுப்பறைகளாய் யுகந்தோறும் யுகந்தோறும் அது பாடம் நடத்திக்கொண்டேயிருக்கிறது. புத்தியுள்ளவன் புரிந்து கொள்கிறான்; வலியுள்ளவன் அறிந்துகொள்கிறான். மனிதனின் படைப்பென்று பூமியில் ஏதுமில்லை; மனிதன் வெறும் கண்டுபிடிப்பாளனே தவிரப் படைப்பாளன் அல்லன். அப்படிப் பார்த்தால் மொழி ஒன்றுதான் மனிதனின் படைப்பு. மொழிகூட ஒலியின் வரிவடிவம்தான். ஒலி மனிதனின் படைப்பல்ல; கண்டுபிடிப்புதான். ஒவ்வொரு கண்டுபிடிப்புக்கும் பின்னால் ஏதோ ஒரு வலி இருந்தே தீரும். வலி சொல்லிக் கொடுக்கும்; வலி கண்டவன் அறியக்கூடவன்.

மஞ்சங்காட்டோடையில் ஈத்துவலியெடுத்துப் படுத்துக்கிடந்த பசுவைப் பேயத்தேவர் கண்ணளந்தார் நிதானமாக.

தண்ணீர்க்குடம் உடைந்துவிட்டது என்பதைப் பெண்குறியில் ஒழுகிய விளக்கெண்ணெய் போன்ற திரவம் விளக்கியது. பெண்ணுறுப்பில் மாசுக்கிய - கண்ணீரில் பீழை வழிய பார்வையில் வலிபரப்பி அது பார்த்தது பேயத்தேவரை.

“கஞ்சிப் பொழுதுக்கு விழுந்ததப்பா. இப்படியும் அப்படியும் முக்குதே தவிர ஈத்தெடுத்த பாடில்ல”

சொட்டையன் பேச்சைக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமல் கீழே குனிந்து மணலில் அமர்ந்து பசுவின் கோணக்கொம்பு பிடித்துயர்த்தித் தாடைதடவி, பசவுக்கொரு ஆசுவாசமும் நம்பிக்கையும் கொடுத்துக் காதுகளின் உட்பக்கம் கைவைத்துப் பார்த்தார் பேயத்தேவர். காய்ச்சல் இருந்தால் காது கதகதவென்று காந்தும். அதனாலும் வலியெடுக்கும். இப்போது காய்ச்சல் இல்லை. வந்தவலி ஈத்துவலிதான். ஆனால் பசு ஓரிடத்தில் நிலைகொள்ளாமல் மருகி மருகி இடம்மாறிப் படுத்தது. வலி வந்து வந்து போகிறதென்று புரிந்துவிட்டது அவருக்கு.

“ஏலே மொக்க நீட்டமா ஒரு எருக்கெலங்குச்சி ஓடிடா” என்றார் மென்மையாக.

அவனோடு சொட்டையன் மகனும் சேர்ந்தோடி எருக்கிலையில் இளங்குச்சி - பச்சைக் குச்சி - காய்ந்தகுச்சி ஓடித்துவந்து கொட்டிலார்கள். அவற்றுள் உருண்டு திரண்டிருந்த பச்சைக்குச்சி ஒன்றை முழங்கை நீளத்திற்கு அளந்தொடித்து, பசுவின் பின்பக்கத்தை இடக்கையில் வருடித்தடவி வழிசெய்து உள்ளூறுப்புக்குச் சேதாரமின்றி உட்செலுத்தினார். கிடந்த கிடையாய்க் கிடந்த பசு சில்லென்று சிலிர்த்து அசைந்து அலறியது மின்சாரம் பாய்ந்ததுபோல். சினைப்பசவுக்குச் செயற்கைவலியெடுத்தது. எருக்கிலங்

குச்சியை அப்படியும் இப்படியும் ஆட்ட தன் வலியை எல்லாம் வயிற்றுக்குள் திரட்டிப் பெண்குறிக்குப் பிரயாணப்படுத்தியது பசு. கால்மணி நேர முயற்சிக்குப் பிறகு முக்கி முக்கிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் முடங்கிப்போனது.

“என்னாச்சோ.... ஏதாச்சோ...” முனகினார் பேயத்தேவர்.

“அந்த வைரவனும் சீலக்காரியும்தான் எம் பசுவையும் கன்டை(கன்று)யும் காப்பாத்தணும்...” என்று சொட்டையன் வானம் நோக்கிக் கும்பிட்டான் கையிலிருந்த கம்போடு.

“பெருச... கண்டு வகுத்துக்குள்ள செத்துக் கித்துக் கெடக்குமோ?”

பேயத்தேவர் நினைத்தும் சொல்லாததை நடுங்கும் குரலில் கேட்டே விட்டான் சொட்டையன்.

“யாருக்கு என்ன பாவம் பண்ண...? அப்படியெல்லாம் ஒண்ணும் ஆகாதப்பா...” என்றார் பெருசு ஆறுதலாக.

“ம்மா...” என்று இருமுறை அலறி தன் பின்புறமெல்லாம் தரையில் போட்டு முன்பக்கம் வலிகாட்டி முனகியது பசு.

சினைப்பசவுக்குள் கன்று செத்துக்கிடந்தால் உடனே எடுத்துவிடுவது உத்தமம். இல்லையென்றால் தாய்ப்பசுவையும் செத்த கன்று கொன்றுவிடும். என்ன செய்யலாம்?... எருக்கிலங்குச்சியைத் தூர எறிந்துவிட்டு - பசுவின் குறியைத்தடவித்தடவி சாந்தம் செய்து, ஆகாயம் பார்த்து மனசுக்குள் ஒருமுறை சாமி கும்பிட்டு - பாம்புப் புற்றுக்குள் புதையல் எடுக்கக் கைவிடுபவன்போல் பயந்து பயந்து பசவுக்கு வலிக்காமல் பசு உறுப்புக்குள் கைசெலுத்திய பேயத்தேவர் உள்ளே... உள்ளே... இன்னும் உள்ளே தன் லட்சியம் துழாவினார்.

முகத்தை இறுக்கிக்கொண்டு பசுக்குறிக்குள் அப்படியும் இப்படியும் அலைந்து விரல்களே விழிகளாய் ஏதோ ஒன்றை அறிந்துகொண்டபிறகு மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்த பேயத்தேவர் விசுக்கென்று கையுருவினார். கையில் மாசு ஒழுகியதையும்

கவனிக்காமல் உதடு கடித்து வானம் பார்த்தார்; அப்படியும் இப்படியும் தலையாட்டினார்.

“சொட்டையா... ரெண்டு சேதி சொல்றேன் ஒனக்கு. ஒரு சேதி நல்ல சேதி...”

“சொல்லப்பா... சொல்லு...”

“கண்டு செத்துப் போயிருந்தா குளுந்து கெடக்கும். ‘கண்டு’ கதகதப்பா இருக்கப்பா... சாகல...”

“நாஞ்சொல்லல... அந்த வைரவனும் சீலக்காரியும்...” என்று வானம்பார்த்த சொட்டையன் கம்போடு சேர்த்து மூன்றுகை உயர்த்தினான்.

“இன்னொரு சேதி சொல்றன் கேட்டுக்க. தலைமாடு கால்மாடா கால்மாடு தலைமாடா ‘கண்டு’ எடம்மாறிக்கெடக்கு. அதான் இந்த முக்கு முக்கியும் ஈத்தெடுக்கல”

“யாத்தே!” என்றலறிய சொட்டையன் “எப்படியாச்சும் எங்குடும்பத்தைக் காப்பாத்து பெருசு” என்று பதறினான்.

சொட்டையன் சொன்னது பொய்யில்லை. விவசாயக் கலாசாரத்தில் ஆடுமாடுகள் குடும்பத்தின் அங்கம். பிள்ளைகளைப்போலவே ஆடுமாடுகளுக்குப் பெயர் வைப்பதும் - தான் பசித்திருந்தாலும் தன் ஜீவராசிகள் பட்டினி கிடக்காமல் பார்த்துக் கொள்வதும் - ஆடுமாடுகள் செத்தால் ஆளாளுக்கு இழவு கேட்பதும் - கள்ளிக்காட்டுக் கலாசாரம். பெண்ணுக்கும் பசவுக்கும் ஒரே நேரத்தில் பிரசவவலியெடுத்தால் பெண்ணைவிடவும் மகிழ்ச்சிதருவது பசுதான். காரணம் - ஒரு பெண், பெண்சிசுவைப் பிரசவித்தால் இடிவிழுந்த வீடாகிவிடுகிறது குடியானவன் வீடு. அவர்களின் சமூக வாழ்வில் ஆண் வரவு; பெண் செலவு. பசு அப்படியில்லை. அது காளங்கன்று ஈன்றாலும் கிடரிக்கன்று ஈன்றாலும் வறுமையின் வாசலுக்கு அது வரவுதான். ‘ஒரு மாடு குடும்பங்காக்கும்; ஒன்பது மாடு குலங்காக்கும்’ என்பது விவசாய வாழ்வில் வேரோடிய

நம்பிக்கை. ஒரு முருங்கைமரம் - ஒரு பசு - ஒரு வெட்டரிவாள் மூன்றுமிருந்தால் என்பது சதுர அடியில் அறுபது வருடங்களைப் பத்து மைல் சுற்றளவில் வாழ்ந்துவிட்டுப் போய்விட முடிகிறது.

'எப்படியாச்சும் எங்குடும்பத்தக் காப்பாத்து பெருசு' என்று சொட்டையன் சொன்னது பெரிய வார்த்தையில்லை என்று தெரியும் பேயத்தேவருக்கு. உள்ளங்கால் சுடும் ஓடைமணலில் முக்கி முனகி மூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருந்த பசுவின் பிரசவத்துக்கு அடுத்தென்ன செய்வது என்று யோசித்தார் அவர்.

"ஏலே! என் முழங்கை நீளத்துக்குக் கயிறு கொண்டாங்கடா..." என்றார் பசுவைப் பார்த்தபடி.

மொக்கராசுவும் சொட்டையன் மகனும் ஆளுக்கொருபக்கம் ஓடி உடனே திரும்பினார்கள் மாட்டின் தாம்புக்கயிறுகளோடு. முள்முள்ளாய் இருந்த தென்னங்கயிறுகள் அவை.

"கொச்சக்கயிறு உறுத்துமிடா... நூல்கயிறு கொண்டாங்கடா நோலி மகன்ங்களா..." சீறியது பெருசு.

அவ்விடம் அந்நேரம் எங்குபோவது நூல்கயிற்றுக்கு? பசுவின் துயரங்கண்டு மேய்தல் மறந்துநின்ற காராம்பசுவின் மூக்கணாங்கயிறு கழற்றி ஓடிவந்தான் மொக்கராசு. அழுத்தமான கயிறு அது; ஆறு பிரி கொண்டது. அதைக் கத்தியால் அறுத்துக் இருபிரி எடுத்து - ஒரு பிரியாய்த் தொடுத்து - தொடையில் திரித்துக் கயிறாக்கினார். அந்த ஒரு முழக்கயிற்றை வலக்கையின் ஐவிரல் இடுக்கில் கோத்துக் கொண்டு களமிறங்கினார்.

கயிறுகோத்த கரம், கவனமாய்... மெ...து... வாய் முழுக்க உள்நுழைந்தபோது உயிர்துடித்த பசு திமிறி உதறியது. பசுவின் உள்நாட்டில் அலைந்த பேயத்தேவரின் வலக்கரம் கன்றின் தலைதேடித் தலைதேடித் தவித்தது. கொழுக் மொழுக்கென்று ஏதேதோ தட்டுப்பட்டதே தவிர கன்றின் தலைசிக்கக் காணோம்.

இடம்மாறி மடங்கிக் கிடந்த கன்றின் கால்களில் ஒன்றை ஒதுக்கி, உள்கூட்டின் இன்னொரு துருவம் ஏகியபோது தள்ளிக்கிடந்த தலை தட்டுப்பட்டது. விரலில் சுற்றிய நூல்கயிறு நழுவிவிடாமல் தடவித்தடவிக் கன்றின் மேல்தாடை கீழ்த்தாடை கண்டறிந்தது பேயத்தேவர் கரம். ஆட்காட்டி விரலை அழுத்தமாய் உட்செலுத்திக் கன்றின் வாய்திறந்து உள்ளங்கையிலிருந்த நூல்கயிற்றைக் கீழ்த்தாடையில் பின்னினார். பிடிமானம் சரிதானா என்று லேசாய் இழுத்தும் பார்த்துக்கொண்டார். சரி என்று பட்டதும் கயிற்றை இழுத்தார். வரவில்லை. இன்னும் கொஞ்சம் இழுத்தார்; நகரவில்லை. கன்று சேதமாகிவிடக்கூடாதே என்று கவலைப்பட்டார். ஏதோ கந்துவட்டிக்குக் கடன் வதுலிக்க வந்தவன் திண்ணையைவிட்டு எழுந்திருக்கமாட்டேன் என்று அடம்பிடிப்பதுமாதிரி வடம்போட்டு இழுத்தும் வரவில்லை கன்று.

தன் முயற்சியில் சற்றும் மனந்தளராத பேயத்தேவர் உள்ளிருக்கும் கையை உருவாமலே "தண்ணி இருக்காடா தண்ணி...? ஊத்துங்கடா பசுமேல..." என்று உத்தரவிட்டார். தூக்குவாளியிலிருந்த தண்ணீரைத் தூக்கி ஓடிவந்து பசுவின் அடிவயிற்றில் அடித்தான் சொட்டையன். இறுக்கமாயிருந்த பசு அந்தச் சில்லிப்பில் சிலிர்த்து அதிர்ச்சியில் நெகிழ்ந்து கொடுத்தது. அந்த நெகிழ்ச்சியின் நிமிடங்களில் தாடையில் மாட்டியிருந்த கயிற்றை ஒரு சுண்டு சுண்டினார் பேயத்தேவர்.

"வருதே..."

ஆகா வருதே...

வந்திருச்சே..."

வயிற்றுக்குள் கல்லாய்க் கிடந்த கன்று கனிந்து இளகலாயிற்று. இடம்மாறிக் கிடந்ததால் பாதிவழி வந்த கன்றின் தலை பின்னிக் கொண்டது பின்னங்காலிடுக்கில். காலிரண்டையும் மடக்கி மடக்கித் தடவித் தடவி தலை வெளியேற வழிசெய்து தன் அறிவு - பலம் - அனுபவம்

மூன்றையும் வலக்கையில் பாய்ச்சிக் கடைசியாய் ஒரு இழு இழுத்தார் பேயத்தேவர். ஈரப்பசையில் வழக்கி மாகம் அக்கியும் ஒழுகப் பொசுக்கென்று பூமியில் விழுந்தது கன்று.

“சாமி... எம்பசுவக் காப்பாத்திட்ட சாமி...” – கத்தினான் சொட்டையன் காடுகிழிய.

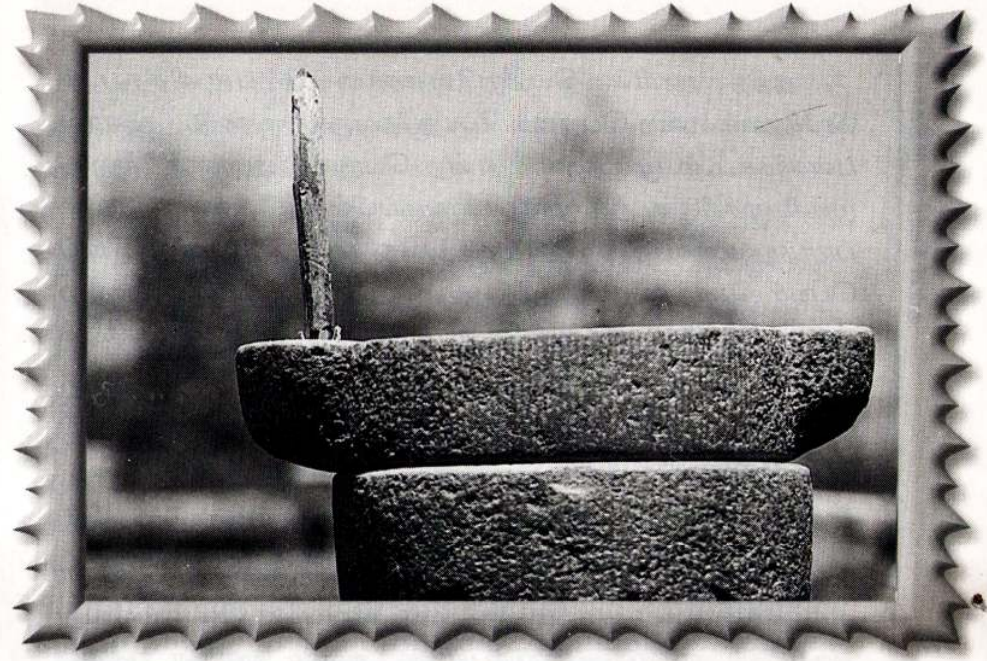
அறுபடாத தொப்பூழ்க்கொடியைக் கட்டைவிரல் நகத்தில் கிள்ளிக் கன்றுக்கு முடிபோட்டதில் கடமை முடிந்தது. ஓடைமணலள்ளிக் கரகரவென்று தேய்த்துக் கைத்தூய்மை செய்து மோந்துபார்த்தபோதும் மாசின் வாசம் மறையவில்லை பேயத்தேவருக்கு. சோற்றுக்கற்றாழையில் ஒரு கீற்றறுத்து அதன் சோறுதேய்த்துத் துடைத்து மோந்து பார்த்தும் முகஞ்சுழித்தார்.

கவனித்த மொக்கராசு களுக்கென்று சிரித்து “மாகவாசம் போயி சோத்துக்கத்தாழ வாசம் வந்துருச்சே... இப்ப என்ன பண்ணுவ தாத்தா...?” என்றான்.

“எல்லா வாசனையையும் விடக் கெட்டவாசனை மனுசவாசனைதான்... அத எந்தத் தண்ணியில கழுவுவ? போடா போடா போக்கத்த பயலே!”

வெயில் தாழ உழவுமுடித்து, ஏர் அவிழ்த்து, கலப்பையைத் திருப்பி நேர்க்காலில் மாட்டிவிட்டு, அங்கங்கே தட்டுப்பட்ட முள்விறகு சேர்த்து அதைக் கயிறுகட்டி இழுத்துக் கொண்டே விளக்கேற்ற வீடுவந்து சேர்ந்தபோது மாடக்குழியோரம் சுவரில் முதுகுசாய்த்துக் கால்நீட்டி அமர்ந்திருந்தாள் செல்லத்தாயி. பேயத்தேவரின் மூத்த மகள்; பிரசவத்திற்கு வந்திருப்பாள் போலிருக்கிறது. ஆனால் அவளுக்கு அது ‘இரண்டாம் தலைப் பிரசவம்’.

○

3

இங்கு செல்லத்தாயி புராணம் சிறிது சொல்வோம். நடுத்தர உயரம் - மாநிறம் உள்ளவள் - தலைக்கும் முகத்துக்கும் ஒரே நேரத்தில் தேங்காய் எண்ணெயோ விளக்கெண்ணெயோ தேய்ப்பாள். சகிக்கமுடியாத அவலட்சணமில்லை - வியக்கமுடிந்த அழகுமில்லை. முப்பதுக்கும் நாற்பதுக்கும் இடைப்பட்ட வயதிருக்கும் அவளுக்கு. பிறந்ததேதி குறித்துவைக்கும் மேட்டுக்குடித் தனமெல்லாம் தெரியாது அவர்களுக்கு. தக்காளிக்கூடை, மஞ்சள் ஓரணாவுக்கு விற்ற ஓர் அடைமழை மாதத்தில் அவள் பிறந்ததாய் ஞாபகம் பேயத்தேவருக்கு.

அந்த ஊரில் பெண்பிள்ளையைப் பள்ளிக்கூடம் சேர்த்தவர் என்ற பெருமை பேயத்தேவருக்கு உண்டு. ஆனால் பள்ளிக்கூடம் முடித்தவள் என்ற பெருமை அவளுக்கில்லை. முக்கி முக்கிக் கடந்த மூன்றாம் வகுப்பில்கூட அவளால் படம் பார்த்து உருவஞ்சொல்ல முடிந்ததே தவிர எழுத்துக்கூட்டிப் பெயர் சொல்ல முடியவில்லை. ரெட்டை ஜடையில் ஒற்றை ஜடை பிடித்து உயரத்தூக்கிய வாத்தியாரின் கையைக் கடித்துக் குதறிவிட்டு ஓடிவந்தவள்தான். அன்று முதல் மாட்டுமணிச் சத்தம்கூட, பள்ளிக்கூடத்து மணிச்சத்தமாய் ஈயங்காய்ச்சி ஊற்றியது இருகாதில்.

என்னவோ தெரியவில்லை - சின்னவயதிலிருந்தே அவள் சிரித்ததில்லை. வறட்டு ஓட்டில் வறுபட்ட கல்லுப்பயறு மாதிரியே கடுகடுவென்றிருப்பாள். அவள் ஆளான புதிதில் 'அவுக ஆத்தா' உளுந்தங் களியும் நல்லெண்ணெயும் சேர்த்து உதிரிக் கருப்பட்டித்தூள் விரவிக் கொடுக்க, கருப்பட்டி 'பத்தாது' என்று களித்தட்டைத் தூக்கிக் கதவிலடித்த கோபக்காரி.

மாடுமாதிரி வேலையும் செய்வாள். 'ஓத்த' ஆளாய் பத்துப்படி சோளம் *திரிப்பாள். கோழி கூப்பிட எழுந்து வாசல் தெளித்துக் கோலம்போட்டு, கொட்டம் பெருக்கி, சாணியள்ளி, பண்டபாத்திரம் தேய்த்து 'சலக் சலக்' என்று தயிர் கடைந்து, காலைக் கஞ்சிக்கு மறுமாதம் அரைத்து வேலைக்குப் போகும் ஆட்களுக்குக் கும்பா நிறையக் கூழ் ஊற்றி வைத்து, ஆடுமாடு ஓட்டிப்போகும் பண்ணைக்காரர்களுக்கு முளைக்கப்போட்ட கம்போ பயறோ முடிந்து கொடுத்து எல்லாரையும் அவரவர் திசைக்கு ஏவிவிட்டு அவள் முதல்வாய்க்கூழ் குடிக்கிறபோது கஞ்சிப்பொழுது கடந்தேபோய்விடும்.

* திரிகை-கையால் சுற்றி தானியங்கள் அரைக்கும் அரைகல்.

ஓடியாடி வேலைசெய்தாலும் ஒருபோதும் அவள் களைத்துப்போனதில்லை. உருட்டுக் கட்டை உடம்பு அவளுக்கு; ஓங்கு சாங்கான பிறவி.

ரோஷக்காரி அவள். தன் மீதோ தன் குடும்பத்தின் மீதோ ஒருசுடுசொல் விழுந்தாலும் பத்திரகாளியாகிவிடுவாள்; பஞ்சு பறத்திவிடுவாள். ஒருநாள் அப்படித்தான் செங்கானூத்துக் கரட்டில் விறகெடுத்தாள். பச்சைக் கிலுவையும் ஓடசாலி மரமும் கருவேலங் கட்டையும் கட்டி முடித்ததில் பேய்க்கனம் கனத்தது. அவளாகச் சுமையேற்ற முடியவில்லை. 'மம்பட்டி வேலை'க்குப்போய்விட்டு, வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்த ஒருவனை அழைத்து "ஏ செவனாண்டி தூக்கிவிடறது," என்று எதார்த்தமாகக் கேட்டாள்.

அவள் சொன்ன அதே வார்த்தையை சிறிது தேய்த்துச் சிலேடை செய்து தன் எச்சிலை வார்த்தையில் ஒழுகவிட்டு "தூக்கிவிடத்தானே..? வாரேன்..." என்றான் சிவனாண்டி.

அந்த தொனியின் நக்கல் பொறுக்காத செல்லத்தாயி விறகுக்கட்டிலிருந்து ஒரு கருவேலங்கட்டை உருவினாள் "எடுபட்ட நாயே!" என்று விரட்டி விரட்டி அடித்தாள். கரட்டுக்காட்டு ஆடுமாடுகள் தறிகெட்டோட அடித்தாள். முகமும் முதுகும் கிழிந்து கவுண்டர்காட்டுச் சோளத் தட்டைக்குள் ஓடிஒளிந்தான் சிவனாண்டி.

ஈரமும் உண்டு அவளுக்கு. அவளை நெருப்பென்று தள்ளவும் முடியாது. இனிப்பென்று கொள்ளவும் முடியாது. பொதுக் கிணற்றில் குடிதண்ணீர் இறைக்கக் குடங்கொண்டு போனாள் செல்லத்தாயி. கிணற்றுக்குள் கதறிப்பறந்தது காகமொன்று. கிணற்றின் உள்வட்டப்பொந்தில் அது கட்டிய கூட்டிலிருந்து தவறிவிழுந்த குஞ்சு தண்ணீரில் கிடந்தது. பதறிப்போனாள் செல்லத்தாயி. "யாத்தே!" என்று நெஞ்சில் ஒருகணம் கைவைத்து நின்றாள். மிதக்கும் குஞ்சருகே வாளி வீசினாள். என்னதான் முயன்றும் சின்னக்குஞ்சு வாளியில் சேரவில்லை. அவள் கொஞ்சங்கூட அஞ்சவில்லையே. உருளையில் கயிற்றை உருவாஞ்சருக்கிட்டுச் சரசரவென்று

கிணற்றிலிறங்கினாள். குஞ்சைக் கூடுசேர்த்து - காகத்திடம் 'கொத்தும் பெத்து' சொட்டச்சொட்டக் கரையேறினாள்.

கோபத்தையும் கண்ணீரையும் முந்தானையின் எந்தப்பக்கம்தான் முடிந்திருப்பாளோ? அவள் கூப்பிட்ட குரலுக்கு நான் முந்தி நீ முந்தி என்று ஓடிவரும் இரண்டும்.

தன் உணர்ச்சிகளைக் கோபமாய், கண்ணீராய் வடிந்தோட விட்டாலும் தன்னை முட்டாளாக்க முனைபவர்களை மட்டும் அவள் மன்னிக்கமாட்டாள். விளக்குவைத்தபிறகு வீட்டுக்கு வெளியே தரக்கூடாத பொருள்கள் என்று ஒரு பட்டியல் உண்டு கிராமத்தில். எது கொடுத்தாலும் கொடுக்கலாமாம். ஆனால் உப்பும் சுண்ணாம்பும் ஆகவே ஆகாதாம்.

ஒரு நாள் அப்படித்தான். வீடு பெருக்கி, விளக்கேற்றி, பஞ்சாரத்தில் கோழியடைத்துக் கொண்டிருந்தபோது ஓடோடிவந்தாள் பூதிவாடன் பொண்ணு.

“செல்லத்தாயி! செல்லத்தாயி! கிழவிக்குப் பூரான் கடிச்சிருச்சு; வெடுக்வெடுக்குன்னு வெசம் ஏறுது. கடிவாயில வைக்கணுமாம்; சுண்ணாம்பு குடு... சுண்ணாம்பு”

திடுக்கிட்டாள் செல்லத்தாயி. கொடுக்கக்கூடாது சாஸ்திரப்படி. ஆனால் சாஸ்திரம் தள்ளிவைத்து தர்மம் காத்தாள். ஓடிச்சென்று சுண்ணாம்புச் சட்டியில் சுட்டுவிரல் விட்டமுத்திக் கொள்ளைச் சுண்ணாம்பு கொடுத்தனுப்பினாள். சற்று நேரத்தில் கட்டாந்தரையில் வெண்கலச்சட்டி உருண்டதுபோல் சிரிப்பொலிகேட்டது பக்கத்து வீட்டில்.

“வெத்தலைக்குச் சுண்ணாம்பு கேட்டியில்ல... செல்லத்தாயை ஏச்சுபுட்டேன் ஏச்சு...” என்று கிழவியோடு வெற்றி கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தாள் பூதிவாடன் பொண்ணு. பொறுப்பாளா செல்லத்தாயி? உடம்பின் உஷ்ணமெல்லாம் நெற்றிப்பொட்டில் ஏறிக் கபாலம் பிளக்க - பூதிவாடன் பொண்ணை உரலில் போட்டு - உலக்கையால் இடித்து திரிகையில் இட்டுத் திரிக்கவேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. உக்கிரமானாள். சுண்ணாம்புச் சட்டியிலிருந்த

சுண்ணாம்பை யெல்லாம் ஒரு கையில் வழித்தெடுத்து ஓடினாள். பூதிவாடன் பெண்ணைக் குடுமிபிடித்துத் தரையில் சாய்த்துப் பச்சை மண்ணென்றும் பாராமல் உள்ளங்கைச் சுண்ணாம்பையெல்லாம் கண்காது மூக்கெல்லாம் இழுகிவிட்டாள் இழுகி. “செல்லத்தாயி இஞ்சச்சவாச்சி இல்லடி” என்று அவள் கத்திய கத்தல் மட்டும் முத்தாலம்மன் கோயில்வரைக்கும் கேட்டதாய்ச் சொன்னார்கள் காதுள்ளவர்கள்.

அந்தப் பட்டிக்காட்டில் தட்டாஞ்சிட்டுமாதிரி சுதந்திரமாய்த் திரிந்தவள் தன் வாழ்வில் எதிர்பாராத இடிகளையெல்லாம் சந்தித்துவிட்டாள். ஆடத்தெரியாத ஒருத்தியின் கையில் அடிக்கடி தவறி விழும் சொட்டாங்கல்லாய்த் தப்பும் தவறுமாய் அவளை ஆடிவிட்டது காலம்.

“ஏலே ராசா... மொக்கராசு... சொகமா இருக்கியா...?” செல்லத்தாயி குரல் நடுங்கியதா தளும்பியதா இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் கலங்கியதா என்று கண்டறியக்கூடவில்லை. அவன் அவளைக் கண்களால் வாங்கிக் கொண்டானே தவிரக் காதுகளால் வாங்கவில்லை.

கொட்டத்தில் மாடுகட்டி, வெட்டுக் கட்டையில் சோளத் தட்டை நறுக்கி, காடிநிரப்பி, பஞ்சாரம் சேராமல் ஓட்டுக்கூரை இருட்டில் ஒதுங்கிப்போன சேவலை “வா வா வா வக்... வக்... வக்...” என்று கோழி ஒலி செய்து அதை இறக்கி இனஞ்சேர்த்து, அண்டாத் தண்ணீர் மொண்டு முகங்கழுவி, காலுக்கு நீருற்றி ஒருகாலால் மறுகால் தேய்த்து உருமால் அவிழ்த்து முகந்துடைத்து, செல்லத்தாயி பக்கம் முகம் காட்டாமல் “கருவாட்டுச்சாறு இன்னைக்காச்சும் ஒறைக்கப் புளிக்க வச்சிருக்கியா கெழவி...” என்று முருகாயி பக்கம் திசைமாறினான் மொக்கராசு. மாடுகத்தினால்

திரும்பிப்பார்க்கிறவன் தான் அழைத்தும் திரும்பிப்பாராதது கண்டு உள்ளுக்குள் உடைந்து நொறுங்கினான் செல்லத்தாயி. நிறைமாதக்காரி அழக்கூடாது என்பார்கள். புகையேறிய லாந்தர் வெளிச்சத்தில் முழுசாய்த் தெரியவில்லை என்றாலும் அவள் குழறிக் குலுங்குகிறாள் என்பதை- சுவரில் நீண்டுவிழுந்த நிழல் சொல்லியது.

மாடு கன்று சரிபார்த்து ஆட்டுக்கு அகத்திக்குழை கட்டிவிட்டு மகளை நோக்கிவந்த பேயத்தேவர் பாசத்தோடு பேசத்தொடங்கினார்.

“நீயாவா வந்த தாயி...?”

“வேற விதி...? சுடுகாட்டுக்குக்கூட நானாத்தான் நடந்து போயிப்படுத்துக்கணும்...”

“அப்பன் இருக்கேன்ல்ல... அழுகாதம்மா. ஆத்தாளப் பாத்தியா...”

“பார்த்தேன்.”

“எப்படி இருக்கா?”

“இப்பவோ பெறகோன்னு கெடக்கா...”

ஒரு சிம்னி விளக்கு அழுதுகொண்டே எரிந்துகொண்டிருந்த உள்ளறையிலிருந்து வலியோடு கேட்டதொரு வயதான முனகல்.

பேயத்தேவர் பொழுதுவிழுந்துதான் குளிப்பார். உச்சியிலிருந்து பாதத்திற்குப் பயணம் போகாமல் பாதத்திலிருந்து உச்சிக்குப் பயணம் போவார். கொஞ்சம் ‘வெந்நித்தண்ணி’ வேண்டும் அவருக்கு. அதை யார் அளாவினாலும் பிடிக்காது. அவரே அறிவார் அவர் பதம். வெந்நீரில் தண்ணீர் கலக்காமல் தண்ணீரில் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் வெந்நீர் கலப்பார். வலக்கை வெந்நீர்

ஊற்ற இடக்கை அண்டாவில் கிடக்கும் பதஞ்சொல்ல. தண்ணீரின் சில்லிப்பு மாறி - மார்கழி மாதத்து அக்குள் வெப்பம் மாதிரி - ஓர் இளஞ்து வரும்போது ஒரு சொம்பு நீர் கொண்டு தொடையுற்றிச் சோதிப்பார். ஒரு பாணை வெந்நீருக்கு ஒரு சொம்பு பதம். உடனே உருமால் கோவணமாகும். ‘வெந்நீரில் சுகங்கண்டு தன்னைமறந்து மோனநிலை தலைப்பட்டு அலுப்பு அழுக்கு இரண்டையும் கழுவி வேட்டியைக் கட்டியும் கட்டாமலும் கோவணம் உருவி அதையே பிழிந்து துண்டாக்கித் துவட்டிக் கொள்வார்.

ஈரத்துண்டைப் பஞ்சாரத்தில் காயப்போட்டுவிட்டு ஒற்றைக்கல் படியேறித் தாழ்வாரங் கடந்தார் முனகிக்கிடந்த மனைவி அழகம்மாளைத்தேடி.

அம்மிக்கல்லில் ஆறிக்கொண்டிருந்தது ஆவிபறக்கும் கேப்பைக்களி. மொக்கராசைப் பொறுத்தவரையில் அது சர்க்கரைபோடாத அல்வா. கேப்பைக்களியை அகப்பையில் அள்ளி, களியின் தலைவழியே கருவாட்டுச் சாறுற்றி, கருவாடும் கத்தரிக்காயும் மிதக்க மிதக்கத் தாழ்வாரத்தில் வைத்தாள் முருகாயி. செல்லத்தாயிடம் ஒரு தட்டை நீட்டி - “தின்னாத்தா தின்னு...” என்றாள் பரிவோடு. இரண்டுமுறை களி வாங்கி மூன்றுமுறை சாறுவாங்கிச் சாப்பிட்டு முடித்தானே தவிர, செல்லத்தாயி பக்கம் திரும்பி ஒருவார்த்தையும் பேசவில்லை மொக்கராசு. செல்லத்தாயி சொட்டுச்சொட்டாய் அழுதாள் சுவரில் சாய்ந்து.

கிராமத்து இரவு ஆழமானது. நிஜமான நிசப்தம் நிலவுவது. பகலெல்லாம் தேய்ந்தவர்கள், பன்னிரண்டு மணி நேரம் உழைத்தவர்கள், பகல் தூக்கத்தைத் தரித்திரமென்று சபிப்பவர்கள், இரவில் முற்றும் மறந்து தூங்குவார்கள் மூச்சுவிடும் பிணங்களாய். எங்கோ ஊளையிடும் நாயோசை - பாம்புமாதிரியான பிராணிகள் பஞ்சாரத்துக்குள் புகுந்தால்

அடிவயிற்றில் சிறகடித்துக் கிளம்பும் கோழியோசை - கிளைகளோடு காரசாரமாக விவாதிக்கும் காற்றின் பேரோசை ஈயோ கொசுவோ கடித்தால் தலையாட்டும் மாட்டின் மணியோசை போன்ற அஃறிணை ஓசைகளும் - நோயாளிகளின் இரும்பு முனகல் ஓசைகளும் தவிர மற்றபடி மௌனத்தின் கர்ப்பப்பைதான் ஒரு கிராமத்தின் இரவு.

நடைவாசல் திண்ணையில் வைக்கோல் பரப்பி, - வைக்கோல் மேல் சாக்குவிரித்து - சாக்கின்மேல் துண்டுவிரித்து - கையிரண்டும் தலையணையாய்ப் படுத்திருந்தாலும் அன்றுமட்டும் தூக்கம் வரவில்லை மொக்கராசுக்கு. நடுச்சாமம் கடந்துவிட்டது. எத்தனை முறைதான் புரண்டு படுப்பது? சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தான். மண்ணெண்ணெய் குடிக்குமென்று திரிகுறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த லாந்தர் விளக்கு எச்சரித்துக் கொண்டேயிருந்தது எரியும் திரி தீரப்போகிறதென்று. நடைவாசலைவிட்டுக் குதித்தான். தாழ்வாரத்து மூலையில் ஒரு தூக்க மூட்டையாய்க் கிடந்த செல்லத்தாயி நோக்கி நடந்தான். அவளருகே உட்கார்ந்தான்; அழுதான். வலக்கரத்தால் அவள் தலைகோதினான். நடுங்கும் கரங்களால் அவளது நிறைமாத வயிறு தடவினான்.

“இன்னைக்கி நீ இன்னொருத்தன் புள்ளைய வயித்துல சொமக்கலாம். ஆனா என்னச் சொமந்த வயிறும் இதுதானே ஆத்தா!” - மொக்கராசின் கண்களில் திரண்டு கன்னத்தில் உடைந்தோடியது ஊமைக்கண்ணீர்.

○

4

ஒரு விடியக்கருக்கல். சில மனிதர்களைக் கோழிகளும், சில கோழிகளை மனிதர்களும் எழுப்பிவிடும் கிராமத்து அதிகாலை. இருக்கட்டுமா போகட்டுமா என்று துரியனிடம் மல்லுக்கு நின்றது இருட்டு. கட்டையன் காட்டுச் சோளக்காட்டுக்குள் நுழைந்தான் மொக்கராசு-பால்மாட்டுக்குப் புல்லறுக்க. ஏழுவயதிருக்கும் அப்போது அவனுக்கு. அவனோடு புல்லறுக்க வந்தார்கள் கூழ்மாயி-மோழையன் என்ற இரண்டுபேரும். -மீசைகட்டத் தொடங்கிவிட்ட விடலைப் பயல்கள் அவர்கள்; ஆனால் விஷப்பயல்கள். அவர்கள் போகிறபோக்கில் எச்சில் துப்பினாலும் வீடு வெந்துபோகும் என்று ஊர்பேசும்.

அது ஐப்பசி மாதத்து ஆரம்பம். இந்த மழை மாதம்தான் அந்தக் கள்ளிக்காட்டுக்கு எத்தனை

சோபிதம் சுமந்து வருகிறது! செம்மண் காட்டில் பச்சைத்தீப் பிடித்தமாதிரி வளர்ந்துநின்றது சோளத்தட்டை. இரவெல்லாம் மழையாடி அதிகாலை வெயிலாடி, குளித்துத் தலையுயர்த்தும் பருவப்பெண்ணாய்ச் செழித்துநின்றது கள்ளிக்காடு ஒரு வசீகரவனப்போடு. சோளக்காட்டுக்குள் செக்கச் சிவந்த பாப்பாத்திப் பூச்சிகள் - ஊர்ந்து செல்லும் ரத்தத்துளிகளாய். சோளத்தோகையில் உருண்டு தேங்கிநிற்கும் மழைத்துளிகள் காற்றின் தள்ளலுக்குத் தாங்காமல் 'வந்துட்டேன் வந்துட்டேன்' என்று உருண்டு விழுந்து புல்லின் பனித்துளி உடைத்துச் சங்கமமாகும்.

தட்டான் பூச்சிகளும்-சில்வண்டுகளும் - ஒரு முனையில் குரல்கேட்டு மறுமுனையில் கலைந்தோடும் காடைகளும் - சடக்கென்று கவுட்டுக்குள் புகுந்தோடும் வெள்ளெலிகளும் - இரைதேடி வந்துபோன பாம்பின் தடமும் - தலைகாட்டி மறையும் கீரிகளும் சோளக்காடு கொடுக்கும் சொல்லமுடியாத அனுபவங்கள்.

உட்கார்ந்தோ - நின்றோ - ஓடிக்கொண்டோ - அறுத்தால் புல் சேராது; மண்டியிட்டு அறுக்க வேண்டும். முழங்கால் நிலம்பதிய மண்டியிட்டு நகர்ந்தபடி இடக்கை புல்லின் குடுமிபிடிக்க வலக்கைகொண்ட *வாங்கருவா தூர் வாங்க பரபரவென்று பாம்பாய் விரையத் தெரிந்தவன் எவனோ அவன்தான் கஞ்சிப்பொழுதுக்குள் வீடுவந்து சேருவான் கட்டோடு.

தரைநீச்சலடிப்பவனாய் மொக்கராசு புல்லறுத்து முன்னேற முன்னேற கூழ்மாயி மோழையன் இருவரும் திட்டமிட்டுப் பின்தங்கி மொக்கராசு அறுத்துவைத்த புல்லில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் அள்ளிக் கொண்டிருந்தார்கள். பச்சைத் திருட்டு!

தன் உழைப்பு தன் முதுகுக்குப் பின்னால் திருடப்படுவதைக்கூடக் கண்டு கொள்ளாமல் கருமமே

கண்ணாயிருந்தான் மொக்கராசு.

முற்றும் புல்லறுத்து முடித்துவிட்டு, சிதறிக்கிடந்த புல்லையெல்லாம் சேர்த்துக் கட்டியபோதுதான் மொக்கராசுக்குத் தெரிந்தது சோளக்காட்டு ஊழல்.

“ஏய்... இது நல்லால்லப்பா. எம்புல்ல எங்கடல் சேத்துருங்க” என்றான் மொக்கராசு கோபத்தில் பணிவு குழைத்து.

“ஏலே கூழ்மாயி... இங்க பார்ரா இவன் அறுத்த புல்ல நம்ம கட்டிக்கிட்டமாமில்ல” - மோழையன் பொய்க்கோபத்தில் பொங்கினான்.

“நம்ம கிரகஞ்சரியில்லப்பா. *கம்புக்கூடல் புல்லு மொளைக்காத பயல்லாம் நம்மளக் களவாணிங்கிறான்..?” -சலித்துக்கொண்டான் கூழ்மாயி.

மொக்கராசுக்கு அழகையாய் வந்தது. தொண்டைக்குள் யாரோ பம்பரஞ்சுற்றுவதாய்ப்பட்டது.

“ஏண்டா மொக்க... எதுக்குடா ஒனக்கு இத்தந்தண்டிப் புல்லுக்கட்டு...?” பேச்சை மாற்றினான் மோழையன்.

“பால் மாட்டுக்கு” என்றான் மொக்கராசு கண்கசக்கி.

“ஒரு பால்மாடுதான் ஒங்கவீடில். அதுக்கு இது பத்தாதா?”

“அதில்ல கூழ்மாயி. அவுக வீட்டுக்கு இன்னொரு பால்மாடு வரப்போகுதில்ல. அதுக்குஞ் சேத்துத்தான் புல்லறுக்கிறான் மொக்கராசு”

“இன்னொரு பால்மாடா..?”

“இவுக ஆத்தா ரெண்டாங்கல்யாணம் பண்ணப்போறாள்ல. பத்தாம் மாசம் பால்குடுக்க மட்டா...?”

துடித்துப்போன மொக்கராசு தன் வயது மறந்து வலிமை மறந்து “ஏலே வெண்ணெ” என்று கத்திக் கொண்டே

மாடுமுட்டும் பாவனையில் ஓடிச்சென்று தன் தலையால் அவன் மார்பில் மோதினான்.

சோளத்தட்டைகளுக்கு மத்தியில் மழையில் குழைந்து கிடந்த செம்மண் நிலத்தில் கீரியும் பாம்பும் சண்டையிட்டதுபோல் கதறிக்கொண்டே அவனோடு கட்டிப்புரண்டு சண்டையிட்டு- “என்னடா சொன்ன... என்னடா சொன்ன...” என்று மோழையன் நெஞ்சில் முட்டி முட்டி அவன் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு உருண்டான். உடம்பில் ஓட்டிய அட்டையைப் பிரயத்தனம் செய்து பிரித்து எறிவதுபோல் அவனை எறிந்துவிட்டு- “ஓங்க ஆத்தாளுக்குக் கல்யாணமா இல்லையான்னு ஓங்க ஆத்தாளையே போயிக்கேளுடா” சோளக்காட்டுத் தட்டைச் சிட்டுகள் சிதறிப் பறக்கக் கத்தினான் கூழ்மாயி.

புருவம் கிழிந்தொழுகிய ரத்தத்தோடும்- நெஞ்சடைந்து சிந்திய கண்ணீரோடும் - உடம்பெல்லாம் சாந்துபூசிய சகதியோடும் பாதங்குத்திய நெருஞ்சிமுள்ளை உதறவும் கருதாமல் ஓடோடி வீடுவந்து ஆத்தா கடைந்து கொண்டிருந்த தயிர்ப்பானையை ஓங்கி மிதித்து உடைத்துக் கதறிக் கதறி அழுது கேட்டான்: “ஆத்தா ஒனக்குக் கல்யாணமா...?”

அவன் உடைத்துப்போட்ட தயிர்ப்பானையைவிட நெஞ்சாங்குழி நொறுங்கிப்போனான் விதவைத்தாய் செல்லத்தாயி.

என்ன சொல்லுவாள் இடிந்துபோனவள்? இந்தப் பிஞ்சுமனசுக்குள் இத்தனை எரிமலை இருக்கும் என்று கண்டாளா? ஐந்தாண்டுகால விதவை வாழ்க்கையில் அவள் தலையணை இல்லாமல் தூங்கியிருக்கிறாள்; தலைமகன் இல்லாமல் தூங்கியதில்லையே. மறுமணம் என்பது குலவழக்கத்தில் வழிவழியாக வந்ததுதானே! வழிமாரிய வழக்கமில்லையே. தன் கழுத்தில் இரண்டாம் தாலி ஏறலாமா இல்லையா என்று மூன்றாண்டுகாலமாய் நெஞ்சோடு சம்மதம் கேட்டாளே... மகனையும் ஒருவார்த்தை கேட்டிருக்கலாமோ?

கூனிக்குறுகி உட்கார்ந்து குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாளவள். அவன் கேட்ட கேள்விக்கு ஆமாம் இல்லையென்று ஒருவார்த்தையும் சொல்லவில்லை. புயல்வந்து கேள்விகேட்டால் பூவரசஞ் சருகு என்ன சொல்லும்?

●
கள்ளிப்பட்டியைவிடக் காமக்காபட்டி பெரிய ஊர்தான். இங்கே வீடுகள் எண்பதென்றால் அங்கே தொண்ணூறு. ஊர்ச்சாவடி - அரசமரம் - ஊருக்குள் கிணறு என்ற கௌரவங்களெல்லாம் காமக்காபட்டிக்கு உண்டு; கள்ளிப்பட்டிக்கு இல்லை.

நூறு முதல் இருநூறு ஆண்டுகளுக்குள் உண்டான ஊர்களாகத்தான் இருக்க முடியும்.

பஞ்சத்தால் துரத்தப்பட்டவர்கள் - கொள்ளை நோய்க்கு அஞ்சி ஓடிவந்தவர்கள் - யுத்தத்தால் விரட்டப்பட்டவர்கள் சாதிக்கலவரத்தில் தப்பித்துவந்தவர்கள் அரசாங்கத்தின் வரைபடத்துக்கு வராத வறண்ட நிலங்களில் தாங்களே மண் மிதித்து வீடு கட்டிக்கொண்டார்கள். அந்தக் குடியிருப்புகள் காலப்போக்கில் குக்கிராமங்கள் என்ற ‘தேசிய அந்தஸ்து’ பெற்றுவிடுகின்றன.

●
பேயத்தேவர் வகையறாக்களுக்கு மாப்பிள்ளை வீட்டில் கல்யாணம் நடப்பதே மரபு.

“கல்யாணத்தப் பொண்ணு வீட்டையே வச்சுக்கலாமனு பாக்கறேன்...” என்று பேயத்தேவர் ஒரு கல்லெறிந்தபோது மறுகணமே அதற்கு மாங்காய் விழுந்தது.

“மாமு... ஓங்க இழுவைக்கெல்லாம் நான் வாரேன்; கல்யாணத்த ஓங்க வீட்டையே வச்சுக்குங்க...” என்றான் மாப்பிள்ளை ஒச்சுக்காளை.

கல்யாணம் நடத்தத் தோது இல்லாதபடி காமக்காபட்டியில் அவன் வீடு சந்துவீடு என்பதும் கல்யாணச்

செலவு பேயத்தேவர் தலையிலேயே விழட்டும் என்பதும்தான் அவனது திடீர்ப் பெருந்தன்மைக்குக் காரணமென்பதை சபையில் எழுந்து ஓய்ந்த ரகசிய அலை சொல்லியது.

அந்த நாளும் வந்தது. பகல் முகூர்த்தமெல்லாம் வசதிப்படாது. அவரவர்கள் வேலை முடித்துக் 'காத்தாட்' வந்துசேர ராத்திரிக் கல்யாணந்தான் லாயக்கு.

அங்கு நடந்த ஒவ்வொன்றும் தனக்கும் இந்த பூமிக்கும் முற்றிலும் விரோதமென்று பட்டது மொக்கராசுக்கு. வீட்டுவாசலில் தெருவடக்கிப்போட்ட கொட்டகை - பூவோடு கட்டப்பட்ட வாழைமரங்கள் - எண்பது வீடுகளில் எல்லா வீடும் கேட்கவேண்டுமென்று கிழக்கே ஒன்றும் தெற்கே ஒன்றுமாய் ஒரே பந்தல்கால் உச்சியில் கட்டப்பட்ட ஒலிபெருக்கிக் குழாய்கள் - அதில் ஒலித்த தேய்ந்துபோன மதுரைவீரன் வசனம் - கௌரவமான பெருசுகள் உட்கார, பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து தூக்கிவரப்பட்ட பெஞ்சுகள் - மிரட்டிக்கொண்டே எரிந்துகொண்டிருந்த பெட்ரோமாக்ஸ் - அதில் பரந்து பரவிக் கொண்டிருந்த பூச்சி ராச்சியம் - தண்டட்டி ஆடும் கிழவிகள் - மழையும் வெயிலும் இல்லாமலே குடையோடு வந்த மிராசுகள் - வயசுக்கு வந்த தாவணிகளையும், 'இப்பவோ' 'பிறகோ' என்றிருக்கும் பாவாடைகளையும் வெறித்துப் பார்த்துச் சிரிக்கும் விடலைகள் - பந்திக்குக் காத்திருக்கும் பசித்த மக்கள் - இவர்களில் யாருமே மொக்கராசின் மூளையில் சென்று சேரவில்லை. எல்லாமே ஊமைச்சித்திரங்கள்; ஒலியில்லாத நிழலாட்டங்கள்.

இரண்டு நாற்காலிகள் தூக்கி வந்தார்கள் மணமக்களுக்கு. அதில் ஒன்று இரண்டு கை உள்ளது; மற்றொன்று ஒரு கை உள்ளது.

"ஏலே கூருகெட்ட குப்பாயிமகனே... நாற்காலியக் கெழக்க பாத்துப் போடுறா *கேண..." என்று ஒருவன் ஆசீர்வதித்தான். நாற்காலிகளின் பேதம் தீர ஒரு துப்பட்டி போர்த்திச் சரி செய்யலாமென்றது ஓர் 'அனுபவம்'. சபைக்கு எடுப்பாய் இருக்குமாறு பச்சையும் சிவப்புமாய் ஒரு துப்பட்டி கொண்டுவந்து நாற்காலிகளை மூடினார்கள் அதன் கிழிசல் மறைக்க ரெண்டாய் மடித்து.

ஒலிபெருக்கி நிறுத்தப்பட்டது; கொட்டுக்காரர்களின் கொட்டம் தொடங்கிவிட்டது.

தன் வாத்தியவிருந்தை பூலோக சஞ்சாரிகளெல்லாம் கேட்டு அனுபவித்துவிட்டதாகவும் இனிமேல் வானோர்களுக்குத்தான் என் வாத்தியம் என்பதாகவும் நெஞ்சுநிமிர்த்திப் பின்னால் வளைந்து ஆகாயம் பார்த்து ஊதிக்கொண்டிருந்தான் ஒரு நாதஸ்வரக்காரன்.

அப்போதும்கூட உழவுகாட்டு உழவனைப்போல முழுவேட்டியில் முக்கால் கோவணம் கட்டிக்கொண்டு ஓரத்தில் மஞ்சள் தடவிய புதுச்சட்டை போட்டுக்கொண்டு "மாப்பிள்ளைய வரச்சொல்லுங்கப்ப " என்று உள்ளும் புறமும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர்.

வந்தான் மாப்பிள்ளை. அப்போதுதான் பார்த்தான் மொக்கராசு தன் வருங்கால அப்பனை.

முரட்டுத் தோலில் தைத்தமாதிரி மூஞ்சி; கடுங்கறுப்பு; சொன்னபடி கேட்காத சுருட்டைமுடி; இண்டம்புதர் மீசை. இன்னது நினைக்கிறான் என்று கண்டறியமுடியாத இடுங்கிய கண்கள்; 'உருளக்கட்ட' உடம்பு; உயரம்கம்மி. கண்கள் கூசும் மஞ்சளில் வேட்டியும் சட்டையும் ஒரே நிறத்தில். முகத்தில் முதல்முறையாய்ப் பூசிய 'பவுடர்' - ஃபர்லாங் கல்லுக்கு வெள்ளையடித்தமாதிரி.

* கேணப்பயல் என்பதன் குறுவடிவம் - கிறுக்கன்-முட்டாள் என்ற பொருளில்.

“அலங்காரம் போதும்பா... பொண்ணக் கூப்பிடுங்க. மூடி மூடி வச்சாலும் முட்டக்குள்ளிருந்து *மொசலா வரப்போகுது?” கொட்டுச்சத்தம் கிழியக் கத்தியது ஒரு கிழவியின் அடித்தொண்டை.

வாழ்வரசிகள் துழ வந்த செல்லத்தாயி வாழ்வில் இரண்டாம் முறை வெட்கப்பட்டாள். ஆறாண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்போது பூவணிந்தாள். மிளகாய்ப்பழ நிறத்தில் பளீரென்று ஒரு பட்டுக் கட்டியிருந்தாள். ஆண்டிப்பட்டி நாடார் கடைக்குக் கட்டுச்சோறு கட்டிப் போய் ஆற அமர அலசி எடுத்தது.

அந்த ரோஜாப்பூ மாலையின் தொழில்நுட்பமே அலாதி. தோள் பகுதிக்கு ஒரு மூங்கில்பட்டைவைத்து நெஞ்சில் மாலை உருளாதவாறு பட்டிவைத்து விறைக்க வைத்து, அடிப்புறத்தில் சம்பங்கிக் குஞ்சம் செய்து-மாலையின் குறுக்கும் நெடுக்கும் சரிகை சுற்றி ஒரு தலைமுறைக்கு உதிராதவாறு தயாரிக்கப்படும் திருமணமாலை. ஆனால் அந்த ரோஜாப் பூக்களின் மேல் தெளிக்கப்படும் உள்ளூர்ப் பன்னீர், ரோஜாவின் வாசனையைத் துரத்திவிட்டு தனது அராஜக ஆட்சியை நடத்திக் கொண்டேயிருக்கும்.

தாலி கட்டும்போது செல்லத்தாயி கழுத்தைக் கவனித்தான் ஒச்சுக்காளை. முதல் தவணையான ‘அஞ்சபவுன்’ அஞ்சாதே என்று அவனுக்கு அபயஞ்சொன்னது.

கொட்டுச் சத்தம் ஊர்பிளக்க - குலவைச்சத்தம் வான்கலக்க- பாறைகள் கசிவதுபோல் பேயத்தேவரும் அழகம்மாவும் கண்கசக்க தாலிகட்டி, மாலைமாற்றி ஊர்ப் பெருசுகளின் காலில் விழ, அவர்கள் மணமக்களுக்கு நெற்றியில் திருநீறு இழுகிவிட முடிந்தது சடங்கு.

பள்ளியறையில் ஒதுங்கியது ஜோடி; பந்தியில் பதுங்கியது ஜனம்.

நடப்பது என்ன நன்மையா? தீமையா? என்னை ஓர் ‘உசராய்’ இந்த ஊரில் யாரும் கருதவேயில்லையா? முட்டியது மொக்கராசுக்குத் துக்கம் சுரந்த கண்ணீர்.

மறுநாள்.

“ஏம்பா ஒச்சு... என்னதான் இருந்தாலும் செல்லத்தாயிக்கு அவன் தலமகன் இல்லையா... கூடக்கூட்டிக்கிட்டுப்போறது...” -ஆசாரி - பேயத்தேவருக்கு வேண்டியவர்- ஆரம்பித்தார்.

காதில் செருகியிருந்த பீடியைஎடுத்து நுனிப்பல்லில் கடித்தபடி- “அபடியில்லையே... பொண்ண மட்டும் கூபட்டுக்கிறதாத்தான பேச்சு...”

“சின்ன மண்ணு என்ன பண்ணப் போறான்...?” - அடுத்த அடி எடுத்துவைத்தார் ஆசாரி.

“நாளைக்குச் செல்லத்தாயி *வகுத்தில ஒரு நண்டான் சுண்டான் பொறக்குதுன்னு வச்சுக்குங்க... எனக்கு இருக்கிற மூணுகுழிய எத்தனைபேருக்குப் பங்கு போடுவீக? செல்லத்தாயி மட்டும் வந்தா வரட்டும்... இல்ல ஒத்த ஆளா ஊருக்குப் போறேன்” -உறுதிபடச் சொன்னான் ஒச்சுக்காளை.

நாயக்கர் வீட்டில் இரவல் வாங்கிய கூட்டுவண்டியில் பலகாரம், அதிரசம், பண்டபாத்திரம் ஏற்றி, பந்திக்கு வாங்கிய அரிசியில் மிச்சம்கட்டி ஆத்தா அப்பன் காலில் விழுந்து அழுதுகொண்டே செல்லத்தாயி வண்டியேறியபோது...

உள்ளே-

முழங்காலில் கைகட்டி மூட்டைகளுக்கு மத்தியில் உட்கார்ந்திருந்தான் மொக்கராசு.

○

5

பேயத்தேவர் வீட்டு வாசலில் கூடிவிட்டது கள்ளிப்பட்டியின் கணிசமான ஜனத்தொகை.

“ஏலே மொக்கராசு! எறங்குடா” பாட்டி அழகம்மாள் கெஞ்சினாள்.

“எறங்கமாட்டேன்! ஆத்தா கூடத்தான் போவேன்” மொக்கராசு முரண்டு பிடித்தான்.

“ஆத்தா போகட்டும். நம்மல்லாம் வெள்ளிக்கெழும போகலாம்” பேயத்தேவர் பொய்சொன்னார்.

“அப்ப ஆத்தாளும் இருக்கட்டும். வெள்ளிக்கெழும எல்லாரும் சேந்தே போகலாம்...” மொக்கராசு உறுதியானான்.

பேரன் பிடிக்கும் பிடிவாதம் கண்டு “ஏந் தேவரே இவனுக்கு உடம்புக்கறி ஊட்டி வளத்திருப்பீகளோ...?” என்றார் ஆசாரி.

“ஏலே கொறண்டி! அவன எறக்கிவிட்டறா” வண்டிக்காரனுக்கு உத்தரவிட்டார் பேயத்தேவர்.

கொறண்டி தன் காய்த்துப்போன கைகளை அவன்மீது நீட்டுவதற்குள் கூண்டுவண்டியின் உட்கூடு பற்றிக்கொண்டு, “வரமாட்டேன் வரமாட்டேன்” என்று வெளவாலாய்த் தொங்கினான் மொக்கராசு.

வேண்டாத நாடகத்தை வெறுப்போடு பார்ப்பதுபோல் மப்பும் மந்தாரமுமாய் ஓர் ஓரமாயிருந்தான் ஒச்சுக்காளை.

அதுவரைக்கும் கண் கசக்கிக் கொண்டு புதுச்சேலை முந்தானையில் மூக்கு துடைத்துக் கொண்டிருந்த செல்லத்தாயி, “வரட்டுமே ஏம்பிள்ள... ஒரு பத்துநாளைக்கு இருந்து வரட்டுமே!” என்று கண்ணீரில் வார்த்தை கரைத்தாள்.

“பயறா இருந்தாலும் பத்து நாளைக்கி வச்சுத் திங்கலாம்; இந்தப் பயல வச்சு என்ன பண்றது?”

அப்போதுதான் பற்றவைத்த பீடியைத் தரையில் போட்டு வெறுங்காலில் நசுக்கித் தன் கோபம் காட்டினான் ஒச்சுக்காளை.

“பொறப்பா... பெரியவுகளாப் பேசுனபேச்சு பிள்ளைக்கித் தெரியாதுல்ல. பொடிப்பய... கண்ணத் தொறன்னா வாயத் தொறக்கிறவன். கூட்டிட்டுப்போப்பா. கொலையா பண்ணிறப்போறான்...” அடுத்த கல் எறிந்து பார்த்தார் ஆசாரி.

அவ்வளவுதான்; கோபத்தின் உச்சம்போனான் ஒச்சு.

“குட்டிப்பாம்புன்னாப் பொட்டிக்குள்ளயா வச்சு வளப்பீக...? சம்பந்தம் பண்ணாதா சனீஸ்வரன் வீடல்லனு சொன்னாக... கேட்டனா...”

தரைதழைந்த வேட்டியை, இடக்காலால் 'எத்தி' உதறி எடுத்து இடுப்பில் இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு, "ஒங்க சங்காத்தமே வேணாம்..." என்று தெருகிழியக் கத்திக்கொண்டு ஓட்ட வேகத்தில் நடைகட்டினான் ஒச்சு.

அதுவரைக்கும் அமைதிகாத்த பேயத்தேவர் வண்டிக்குள் தானே பாய்ந்தார்.

"ஏ வெளங்காமப் போனவனே! ஏறங்குடா!"

பேரனை வண்டியிலிருந்து பிய்த்தெடுத்தார்: சிறுவன் கத்தினான்; கதறினான். வில்லாய் விறைத்தும் வளைந்தும் தப்பிக்கப் பார்த்தான். அவனால் அந்த வைரம் பாய்ந்த கைகளை விட்டு வர முடியவில்லை. இந்தக் கொடுமை உண்டுமா என்று ஊரே வேடிக்கை பார்த்தது.

"ஏய்! மருமகன மடக்கிக் கூட்டிட்டு வாங்கடா! ஏ செல்லத்தாயி! நீ அழுகாம வண்டி ஏறாத்தா..." பேரனின் கூச்சலுக்கு மத்தியில் கட்டளையிட்டுவிட்டு வண்டிக்கு எதிரான திசையில் பேரனைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓட ஆரம்பித்தார் பேயத்தேவர். 'ஆத்தா! ஆத்தா!' என்ற மொக்கராசு கதறலும் 'மொக்க! மொக்க!' என்ற ஆத்தாவின் அழுகையும் தூரங்களால் பிரிந்து காற்றில் கரைந்த வேளையில் பேயத்தேவரின் தோள்களிலிருந்து கால்களை உதறி நெஞ்சில் வழக்கித் தரையில் குதித்து ஓட்டமாய் ஓடினான் மொக்கராசு. வண்டி ஊர் கடந்து, ஊமையன் கிணறு தாண்டி, செம்மண் பாதையை விட்டுத் தார்ச்சாலை தொட்டுவிட்டது.

"ஆத்தா! ஆத்தா!" - மொக்கராசு முன்னேறினான்.

"நில்றா! நில்றா!" - பேயத்தேவர் பின்னோடினார்.

கல்லென்று பார்த்தானா? முள்ளென்று பார்த்தானா? குறுக்குப் பாதையில் நெருஞ்சிக்காட்டில் ஓடினான். ஒரே 'தவ்வு' சீமக்கருவேலஞ்செடி தாண்டினான். ஒரு சுக்கான் பாறையில் தடுக்கிவிழுந்தான். ஒரு கத்திக்கல் வெட்டி ரத்தம் வழிந்தது முழங்காலில். "என்னியவிட்டுட்டுப் போகாத ஆத்தா!

என்னியவிட்டுட்டுப் போகாத ஆத்தா!" என்று கதறிக் கொண்டோடிய அவனை அங்கணந்தோட்டத்தில் பாத்திகட்டிக் கொண்டிருந்த விடலைகள் பிடித்துப் பேயத்தேவரிடம் ஒப்படைத்தார்கள்.

"ஏலே தங்கம்... போனாப் போறாடா பொசுக்கெட்ட சிறுக்கி. ஒனக்கு நாந்தாண்டா ஆத்தா... நாந்தாண்டா அப்பன்"

இருகையிலும் பேரனை ஏந்தி எடுத்துச் சென்றபோது பேயத்தேவரின் கண்களிலிருந்து வைரம் பாய்ந்த கண்ணீர் விழுந்ததில் அவன் காயம் எரிந்தது.

●
மொக்கராசின் உலகம் முடிந்துவிட்டது;

ஒரு பட்டாம்பூச்சியின் சிறகு விழுந்துவிட்டது. சத்தம் இல்லை; சலனம் இல்லை; அவனுக்கென்று சம்பவங்கள் இல்லை. 'ஒத்தை' வாத்தியார் பள்ளியிலிருந்து அவன் பெயர் எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. சட்டை துவைக்கவில்லை; சாப்பிடவில்லை. அவனுக்குப் பிடிக்குமென்று அழகம்மாப் பாட்டி ஆசையாய்ச் செய்துகொடுத்த கருப்பட்டிப் பாலும் பணியாரமும் ஈமொய்த்ததே தவிர அவன் வாய் வைக்கவில்லை. அவன் உயிரோடு இருந்தான்; அவன் உலகம் இறந்து விட்டது. பெருசுகளுக்கு மெல்ல மெல்லக் கவலை வந்தது. ஆத்தாள் ஏக்கத்தில் அவன் 'அரைஉசுர'ாகி விட்டான் என்பது மட்டும் புரிந்தது. யார் மீது தவறு?

செல்லத்தாயி என்ன செய்வாள் சீவனில்லாத சிறுக்கி! பிள்ளைபிறந்து ஒன்பதாம் மாதம் தாலியறுத்த ஓர் இளம் பெண்ணுக்கு ஆறாண்டுக்குப்பிறகுதான் பூப்பூத்தது.

"எனக்கெதுக்குக் கல்யாணம்...? என் மண்டையப் பொறந்த எடத்திலயே போட்டுர்றேன்..." என்றுதான் அவள் முத்துமுத்தாய் அழுது மூக்கைச் சிந்தினாள்.

"போடி சிறுக்கி... ஒனக்கென்ன வயசா போச்சு?"

சாமக்காடு சாவியாப் போச்சன்னா கானப்பயிறு வெதைக்கிறதில்லையா?"

அப்பனும் ஆத்தாளும் அவளைத் 'தேத்தித்தேத்திப்' பாதிச் சம்மதம் வாங்கினார்கள்.

கைபோனவன் - கால்விளங்காதவன் - ஒத்தக்கண்ணன் - ரெண்டாந்தாரம் கேட்டுவந்த 'கெழடன்' - வசதியான குடிகாரன் - ஒண்ணோ ரெண்டோ கொலைபண்ணிவிட்டு ஜெயிலுக்குப் போனவன் இப்படிச் செல்லத்தாயைப் பெண்கேட்டு வந்தவர்கள் வரிசையில் ஒச்சுக்காளைதான் தேறினான். பக்கத்து ஊர்க்காரன்; தூரத்துச் சொந்தக்காரன். அவனுக்கென்று அஞ்சுகுழி புஞ்சையும் வண்டிமாடும் வைத்திருந்தான். மாடுதான் உயிர் அவனுக்கு. மாட்டின் இடத்தைப் பெண்டாட்டி பிடித்துவிடக்கூடாதே என்றே கல்யாணத்தைத் தள்ளிப்போட்டவன். மாட்டுக்குப் பருத்தி விதை ஆட்ட - படுத்தபடுக்கையாயிருக்கிற ஆத்தாளுக்குத் தைலந்தேய்க்க - இளமை கழியுமுன்னே தனக்கொரு சந்ததி உண்டாக்க என்ற மூன்று காரணங்களுக்காகக் கல்யாணஞ்செய்ய முன்வந்தான் ஒச்சு முப்பத்தெட்டாவது வயதில். அவன் விதித்தது இரண்டே இரண்டு நிபந்தனை தான். செல்லத்தாய்க்குப் பதினைந்து பவுன் நகை போட்டு அனுப்ப வேண்டும் - கூட மொக்கராசை அனுப்பக்கூடாது - அவனைப் பேயத்தேவரே பராமரிக்க வேண்டும்.

கைம்பெண்ணை எப்படியாவது கரையேற்றவேண்டும் என்ற 'ஆவலாதி'யில் "மொக்கராசை நானே வளர்க்கறேன். அந்தப் பதினைஞ்சு பவுன்தான் இடிக்குது. அஞ்சுபவுன் இப்பப் போடுறேன். காடுகர வெளஞ்சு பஞ்சம் கிஞ்சம் தீந்தாப் பத்துப் பவுன் போடுறேன்" என்றார் பேயத்தேவர்.

அவ்வளவுதான்!

துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு விறுவிறுவென்று வெளியேறிய ஒச்சுக்காளையை ஓடித்தடுத்து இழுத்து வந்தார்கள்.

"பின்ன என்னாங்கப்பா...? வீட்ட எழுதி வையி, காட்ட எழுதிவையின்னா பேயத்தேவரக்கேட்டேன். பதினைஞ்சு பவுன் போட்டா அதுல ஒரு அஞ்ச வித்து ஒரு தொத்தமாடு வாங்கித் தோட்டம் உழுதுக்கிருவேன்" துள்ளினான் ஒச்சு.

"ஏய் ஒச்சு ஒக்காரப்பா... ஓலப்பாயில ஒண்ணுக்கிருந்தவன் மாதிரி தொணத்தொணன்னு பேசிக்கிட்டு... பேச்சுமாற மாட்டாரப்பா பேயத்தேவரு. கஞ்சிக்கில்லேன்னு கையேந்திவந்தாக் கடன்வாங்கியாச்சும் தருமம்பணற ஆளப்பா. அஞ்சுக்கு ஒத்துக்க - பத்துக்குப் பழுதில்ல"

உள்ளூர்ப் பெரிய மனிதர்களின் 'நச்சு' பொறுக்காமல் ஒருவழியாகச் சம்மதித்தான் ஒச்சு. ஆனால் வெட்டிவைத்த ஆட்டுத்தலைமாதிரி கடைசிவரைக்கும் ஒரே மாதிரி மூஞ்சிவைத்து ஒரே பாவத்திலிருந்தான்.

'ஆத்தா' கல்யாணமாகிப் போனதிலிருந்து பேயறைந்தவனாய் - பிரமை பிடித்தவனாய்ப் போனான் மொக்கராசு. மனிதனுக்கு மனிதர்கள் மட்டுமே தேவை என்பது இரண்டு பருவத்தில்: ஒன்று வாழத்தெரியாத இளம்பருவம்; இன்னொன்று வாழ்ந்து முடித்த முதுபருவம். இரண்டிலும் தனிமைப்படுத்தப்படுவதுதான் வாழ்வின் சாபம். என்ன நினைத்ததோ ஏது நினைத்ததோ அந்தப் பிஞ்சுமனது! தன்னை விட்டுவிட்டுத் தாய் ஏகியதில் தன்னிரக்கம் கொண்டானா? தன் ஆத்தாளை இன்னொரு ஆடவன் சட்டப்படி தொடுவதுகூட அவமானமென்று அழுதானா? அப்பன் செத்தான்; ஆத்தாள் போய்விட்டாள். கிழவனும் கிழவியும் மண்டையைப் போட்டுவிட்டால் தன் கதி என்ன என்ற கற்பனாசோகத்தில் கலங்கினானா? என்ன காரணமோ? இல்லை எல்லாம் காரணமோ?

செல்லத்தாயி ஊர்விட்டுப்போன ஒன்பதாம் நாள். நிலா கண்கசக்கிக் கொண்டிருந்த தேய்பிறை இரவு. கல்யாணப்பந்தல் பிரித்தாயிற்று. தெருவில் அடுக்கி வைத்திருந்த கிடுகுகளின்மேல் படுத்திருந்தான் மொக்கராசு. ஊர்ச் சத்தமெல்லாம் ஒடுங்கித் தேய்ந்து அடங்கிய பிறகு கிடுகிலிருந்து குதித்திறங்கி, தூக்கத்தில் நடப்பவன்போல் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அந்தச் சுற்று வட்டாரத்தில் பெரியது கட்டையன் கண்மாய். ஐப்பசி கார்த்திகையில் அது நிறைய ஆரம்பித்தால் சித்திரை வைகாசி வரைக்கும் 'செழிம்பாக இருக்கும். கரையோரக் கருவேலமரங்கள் காவல்காக்க ஆழ்ந்த சயனத்தில் இருந்தது கட்டையன் கண்மாய். கருவேல மரத்துக் கொக்குகளும் கூட நெக்கையடிப்பதை நிறுத்தி நேரமாயிற்று. பூச்சிகளின் 'உய்ங்' சத்தமும் கரையோடு கள்ளக்காதல் நடத்தும் மெல்லிய அலைகளின் சத்தமும் தவிர வேறு எந்தச் சத்தமும் தூக்கலாயில்லை. கண்மாயை மீனுக்குக் குத்தகை எடுத்த பயல்களும் கூட அரிவாளில் தலைசாய்த்து, தங்கள் வேட்டியை அவிழ்த்து அதனதன் நீள அகலத்துக்குள் தங்கள் உடல்திணித்து உறங்கிப்போனார்கள்.

எவ்வளவு நேரம் நடந்தான் எத்தனை தூரம் நடந்தான் என்பதை மொக்கராசு அறியான். அவன் நினைத்த கம்மாக்கரையை அடைந்துவிட்டான். வானம் பார்த்தான்; தன்னை யாரும் பார்க்கவில்லையே என்று சுற்று முற்றும் பார்த்தான். இருட்டுக்குள் படுத்திருக்கும் கண்மாய் பார்த்தான். சுற்றியுள்ள கிராமங்களில் வாழ்க்கை வெறுத்துப்போன மனிதர்கள் கடைசியாய்த் தண்ணீர் குடிப்பது அந்தக் கண்மாயில்தான். வருஷத்தில் 'விதிமுடிந்த' ஐந்தோ ஆறோ அந்தக் கம்மாக்கரையில் 'ஒதுங்கும்'. ஒருமுறை மீனுக்கு விரித்த வலையில் கொண்டம்மாக் கிழவியின் பிரேதம் கூடவே வந்ததைக் கூட்டத்திலிருந்து மொக்கராசு வேடிக்கை

பார்த்திருக்கிறான். அவனை மிரட்டிய அந்த ஊதிய வயிறும் உப்பிய உடலும் இன்னும் அப்பிக் கிடக்கின்றன அடிமனசில்.

பிடிவாதமான அந்தப் பிஞ்சுப்பயல் தன் முட்டாள்தனத்தை நோக்கி முன்னேற ஆரம்பித்தான். கையோடு ஒரு வால்கயிறு கொண்டு வந்திருந்தான். கரையோடு கிடந்த உருட்டுக்கல்லொன்றில் அதைக் கட்டினான். மறுமுனையைத் தன் இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டான். உருட்டுக்கல்லை பலங்கொண்ட மட்டும் அசைத்துத் தூக்கினான்; தூக்கியே விட்டான். கரையோரச் சகதியில் வழக்காமல் இறங்கித் தண்ணீரில் முதல் எட்டு வைத்தான். சில்லென்று பாதம் நனைந்ததில் உயிர் உறைந்தது. கொஞ்சம் நடுங்கினான். சகதியில் கிடந்த முள்ளொன்று பாதம்தைத்து முறிந்துபோய் வலித்ததில் 'யாத் தே' என்று கால் உதறினான். தற்கொலையின் முன் நிமிஷம் வரைக்கும் கூட மனிதனுக்குச் சுகம் வேண்டியிருக்கிறது. கணுக்கால்... முழங்கால்... இடுப்பு என்று படிப்படியாக இறங்கியவன் சுமந்த கல் தண்ணீருக்குள் முழுகியதும் எடை இழந்ததில் பாரம் குறைந்தான். இடுப்பு கடந்து தண்ணீர் மார்பு அடைந்தபோது தாங்கிய கல்லை விட்டுவிட்டான். இன்னும் சில அடி தூரமும், சில நிமிஷமும் தான் மரணம். கழுத்தைக் கடந்து தண்ணீர் வாய்க்கு வந்தபோது எதிர்பாராத ஒன்று நடந்துவிட்டதை உணர்ந்தான் மொக்கராசு. கட்டிய கல் அவிழ்ந்துவிட்டது; கயிறு மட்டும் மிதந்து வந்தது. நீச்சல் தெரியும் அவனுக்கு. முழுக முடியவில்லை. பாவம் சிறுவன்! தற்கொலை செய்துகொள்ளத் தெரியாமல் தடுமாறினான். 'தம்' பிடித்து உள்ளே போனான்; மூச்சடக்க முடியாமல் மேலே வந்தான். தோற்றுப் போன கோபத்தில் தண்ணீரை அடித்தான்; காலால் உதைத்தான். சத்தங்கேட்டு விழித்த கரையோரப்பறவை ஒன்று மற்றதுகளையும் எழுப்பிவிட்டது.

"யார்ரா அவன் தண்ணிக்குள்ள மீன் களவாணி...?"

சத்தத்தில் விழித்தன சகல கரைகளும். ஆங்காங்கே 'டார்ச்சு'களும் விழித்துக் கொண்டன. சலம்பல் வந்த இடம்

நோக்கித் தண்ணீரில் குதித்தான் ஒரு காவல்காரன். நீந்தி நெருங்க நெருங்க - தத்தளிப்பவன் 'பொடியன்' என்று புரிந்தது.

“ஏலே நீ யாரு பயடா? கால் தவறி விழுந்திட்டியா?” என்று வினாத் தொடுத்துக் கொண்டே விரைந்தவன் கிட்டப்போய்ச் சிறுவனின் தலைமுடி பிடித்துத் தூக்கினான். அவன் திமிறினான்; போராடினான். தண்ணீரில் விழுந்தவனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றால் மூழ்கிக் கிடப்பவனின் முகத்தில் குத்த வேண்டும் முதலில். அவனை மூர்ச்சையுறச் செய்ய வேண்டும். இல்லையென்றால் உயிர்காக்கும் பதற்றத்தில் காப்பாற்றப் போனவனையும் சேர்த்துத் தண்ணீருக்குள் இழுத்துவிடுவான் தத்தளிப்பவன். அதையே செய்தான் காவல்காரன். மொக்கராசை மூக்கில் குத்தி மூர்ச்சையாக்கித் தோளில் ஏற்றிக் கரைசேர்த்தான் காவல்காரன். முகத்தில் டார்ச் அடித்தான் ஒருவன்.

“ஏய்! நம்ம பேயத்தேவர் பேரன் மொக்கராசு. இப்பத்தானப்பா இவசு ஆத்தாளுக்குக்கூடக் கல்யாணமாச்சு” இடுப்பில் கட்டியிருந்த கயிற்றைச் சாட்சி வைத்து அவன் தற்கொலைக்கு வந்தவன் என்பதை அனுமானித்து, தலைகீழாய்க் கவிழ்த்துத் தண்ணீர் கக்கவைத்து- பேயத்தேவர் வீட்டில் கொண்டு சேர்த்தபோது ஊரே கூடிவிட்டது.

“எந் தலையில் கல்லத்தூக்கிப் போடத் தெரிஞ்சயேடா பாவி!” என்று அழகம்மாப் பாட்டி அலற “சின்னப்பய செய்யற காரியமாடா...?” என்று பேயத்தேவர் அவனைக் கட்டிக் கொண்டு கதற கள்ளிப்பட்டியின் அதிகாலை கறுப்பாகிவிட்டது.

கடைசியில் பேயத்தேவர் முடிந்த முடிவு எடுத்தவராய், “ஒனக்கு ஒங்காத்தாதான்டா வேணும்.... என் நெலத்தயே ஒச்சுக்காளைக்கு எழுதிக்குடுத்தாச்சும் ஒன்ன ஒங்க ஆத்தாகிட்டயே விட்டுட்டு வாரேன்- வாடா” ஆவேசமானார் பேயத்தேவர்.

நீர் வடிந்த உடம்பும் கண்ணீர் வடிந்த கண்களுமாய் மொக்கராசு தாத்தாவின் கைகளைப் பிடித்துக் குலுங்கிச் சொன்னான்: “என்னைக்கி என்னவிட்டுப் போனாளோ அன்னைக்கே என் ஆத்தா செத்துப் போயிட்டா. இனிமே எனக்கு ஆத்தா வேணாம்; தாத்தாதான் வேணும்” - சட்டையில்லாத மார்போடு அவனைச் சேத்துக் கட்டிய பேயத்தேவர் சத்தம் போட்டு அழுதார். ஆடுமாடுகளும், கோழிகளும், குஞ்சுகளும் வேப்பமரக் கிளையில் கண்விழித்த காகங்களும் ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தன. பேயத்தேவருக்கு அழத்தெரியுமா?

○

6

ஆறாண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் செல்லத்தாயி 'மாச'மானாள். இந்த ஆறாண்டுகாலத்தில் அவள் பட்டபாடும் பேயத்தேவரைப் படுத்தியபாடும் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

“ஏலா மூளி! எங்கலா ஒங்கப்பன் போடுற பத்துப் பவுனு. போலா... போயி வாங்கியாலா...” காமக்காபட்டியில் அவன் சாட்டைக்கம்பில் சாத்துகிற சாத்தில் இவள் கள்ளிப்பட்டியில்

வந்துவிழுவாள்; அழுவாள். பேயத்தேவர் ‘வச்சுக்கிட்டு’ வஞ்சகம் பண்ணவில்லையென்பது ஊருக்கே தெரியும். ஒவ்வொரு முறை அவள் அழுதுவரும்போதும் ஒருவாரம் வீட்டில் வைத்து அழுகையமர்த்தி, சோளமோ, சாமையோ, கல்லுப்பயறோ கானப்பயிறோ மூட்டை கட்டிக் ‘கானாவிலக்’கில் ‘கார்’(பஸ்) ஏத்திவிடுவார். ஐம்பதோ நூறோ ‘அப்பப்ப’க் கொடுத்தனுப்புவார்.

அவளும் ஆரம்பத்தில் போராடித்தான் பார்த்தாள். “எங்கப்பன் காசில பொழைக்க நெனைக்கிறியே... எங்கப்பனுக்கா பொறந்த?” என்று கூடக் கேட்டுவிட்டாள். மாட்டுக்குத் தவிடு அளந்து கொண்டிருந்த அரைப்படி நாழியைத் தவிட்டோடு அவளை நோக்கி வீசியடித்ததில் புருவத்தில் ரத்தம் ஒழுகப் பொழுதுக்கும் மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் கிடந்ததே மிச்சம்: “ஒத்துவாழவும் முடியல. ‘ரெண்டாம் பொழப்பும் இப்படியாச்சேன்’னு ஊரு வையுமே... அதனால அத்துவாழவும் முடியல. வயித்துல துணியக்கட்டிக்கிட்டேன். வாயில பூட்டுப் போட்டுக்கிட்டேன். ஈசுவரன்விட்ட வழின்னு எப்படியோ கெடக்கேன்.” இதுதான் அவள் தாம்பத்தியத்தில் சில வருடங்களாய் வார்த்தைமாறாத வாக்குமூலம்.

எப்படி இருந்தவள் செல்லத்தாயி... சும்மா சாதிக்குதிரை மாதிரி. இன்றைக்கு அவளுக்கு வயிறு இருக்கிறதே தவிர மேனி இல்லையே. வாயும் வயிறுமாய் உள்ளவளுக்கு வாய்க்கு ருசியாக ஏதாச்சும் பண்ணிப்போட வேண்டியதுதான்.

“முருகாயி... அந்த வெடக்கோழியப்புடிச்ச வை. நான் ஒரு எட்டு ஆண்டிபட்டிக்குப்போயி *‘அரசிலவு’ சாமான் வாங்கிட்டு விசக்குன்னு வந்திடறேன். ஏலே மொக்க! நீ ஏர ஓட்டிக்கிட்டுப்போயி அந்தக் ‘கொற ஒழுவ’ உழுது முடிச்சு வீடுவந்து சேர்றா”

மேல்சட்டை தேடினார் பேயத்தேவர், போர் வீரன்

*மளிகைச் சாமான்கள்

போருக்குப் போகும்போது கவசம் அணிவதுமாதிரி. 'விசேசம்' என்றால் மட்டுமே சட்டை அணிவது பேயத்தேவர் வழக்கம்.

'கோழிச்சாறு' என்ற சந்தோஷம் அந்தக் குடும்பத்தில் பரபரவென்று பரவ ஆரம்பித்தது. நெல்லுச்சோறும் கோழிச்சாறும் தான் கள்ளிக்காட்டில் உயர்ந்தபட்ச உபசாரம். ஒரு வீட்டில் கோழிச்சாறு கொதிப்பதே ஒரு கவுரவம்தான். கோழிக்குழம்பு என்பது அன்றாடமில்லை; அபூர்வம். ஒரு வீட்டில் நல்ல சோறு என்பது தைப்பொங்கலுக்கோ ஆடிக்கோ தீபாவளிக்கோதான். அல்லது ஆள் 'சீக்க'ாய்க் கிடந்தாலும் அந்த மரியாதை கிடைக்கும். ஒரு பிள்ளைத்தாய்ச்சிக்குக் கோழிச்சாறு என்பது உணவு மட்டுமல்ல; மருந்தும் கூட.

பேயத்தேவர் சந்தைக்குப் போய்த்திரும்பும் 'திருக்கோலம்' காணக் கண்ணிரண்டு போதாது. அரிசி, உப்பு, புளி, மொளகு, மொளகா, சீரகம், கடுகுளுந்தம் பருப்பு, கசகசா, சீனி, கருப்பட்டி, டித்தாளு எல்லாம் அடக்கி ஒரு மஞ்சள் பையில்- அது வலக்கையில். இடக்கையில் ஐந்துவிரல் இடுக்கில் நான்கு சீசா. நல்லெண்ணெய்... 'சீமத்தண்ணி...' கடலெண்ணெய்... தேங்காயெண்ணெய்... புளி மூடியிட்ட சீசாக்களின் கழுத்தில் சணல் கயிறு கட்டி செளகரியம் செய்திருப்பார் விரலில் மாட்ட. வெவ்வேறு சைசுகளில் சீசாக்கள் இருப்பது மாதிரியே சீசாவின் எண்ணெய்களும் இருக்கும் வெவ்வேறு மட்டத்தில். சீமத்தண்ணியத் தவிர எல்லா எண்ணெய்களும் சீசாக்களின் அடிவாரங்களில் கிடக்கும். கட்டைச் செருப்பின் ஓசையும் சீசாக்கள் ஒன்றோடொன்று முட்டிமுழங்கும் சத்தமும் "பேயத்தேவர் வாரேன்! பேயத்தேவர் வாரேன்!" என்று கானாவிலக்கிலிருந்து கள்ளிப்பட்டிக்கு அறிவிக்கும்.

'அழகம்மா மாதிரி கோழிக்குழம்பு வைக்க அஞ்ச சில்லாவிலும் ஆள் இல்லை' என்பது அவர் நம்பிக்கை. அழகம்மாள் என்றைக்குப் படுக்கையில் விழுந்தாளோ அன்று முதல் கோழிக்குழம்பு வைப்பது பேயத்தேவர்தான். வேறு யார் வைத்தாலும் 'விளங்காது' அவருக்கு. அழகம்மா கைப்பதம் அவருக்கும் வரும்.

முருகாயி 'கவுத்து' வைத்திருந்த 'வெடக்கோழி'யை அறுத்து ரத்தத்தைத் தரையில் விட்டு 'சாமிக்கு' என்றார்; 'உசர்' அடங்கி ஓய்ந்ததும் பறிக்க ஆரம்பித்தார். நெக்கை முடி மட்டும் கெட்டியாயிருந்தது. "செத்தபிறகு எதுக்கு இந்தப் *புடிசாதகம்" என்று கோழியைத் திட்டினார். உள் இறக்கை, குறுமுடி ஒவ்வொன்றாய் நீக்கினார். செல்லத்தாயி தன் விருந்து தயாராவதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தாள். அது ஒரு சொகம்.

சோளத்தட்டையில் வைக்கோல் பரப்பித் தீ மூட்டினார். வலக்கையால் கோழிக்கால் தூக்கிப் பிடித்து இடக்கையால் தீயைத் தள்ளிக் கோழியை வாட்டத்தொடங்கினார். கோழியின் சர்வ சருமங்களிலும் அனல் பரவுமாறு புரட்டிப் புரட்டி வாட்டினார். விரலுக்குச் சிக்காத குறுமுடிகள் கருகத்தொடங்கின. அந்தக் கருகல் வாசனையும் நாசிக்கு ருசிதான். அனல் காட்டக்காட்ட, கலகலவென்று இருந்த கோழி கல்லாய் இறுகத்தொடங்கியது. வாட்டிய பதம் போதுமென்று சுயதிருப்தி வந்தபிறகு, குத்தவைத்திருந்த பேயத்தேவர் குதித்தெழுந்து, "முருகாயி... அந்த மஞ்சளக் கொண்டா..." என்றார். கோழியின் கழுத்திலிருந்து கால் வரைக்கும் 'அரைத்தமஞ்சள்' அப்பித் தடவினார். கொஞ்சநேரம் காயவிட்டுக் கோழிக்கு 'மஞ்சள் நீராட்டுவிழா' நடத்தினார்.

ஒரு கைப்பிடி மிளகு, கொஞ்சம் சீரகம், கசகசா, கொத்தமல்லி, பட்டமொளகா எல்லாவற்றையும் ஒன்று கூட்டி வறட்டு ஓட்டில் போட்டு வறுத்தார். அந்தக் காரமும் நெடியும் முணுமுணுவென்று மூக்கிலேறினாலும் அந்தக் கலப்பு 'மணம்' ஓர் அலாதியான சுகந்தான். வறுபட்டமிளகு வெடிக்கிற பதம் வந்தபோது வறுப்பதை நிறுத்தினார். ஒரு மிளகை எடுத்துப் பல்லிடுக்கில் போட்டுக் கடித்துப் பதம்பார்த்துக்கொண்டார். எண்ணி இருபது வெங்காயம்- குழைய வதக்கி- அரைத்து வைத்துக்கொண்டார். தயார் நிலையில் சரக்குகளை உஷார்ப்படுத்திவிட்டுக் கோழியைத் தூக்கிப் பிய்க்கத்

தொடங்கினார். சொன்னபடி கேட்டது சுட்ட கோழி. 'அக்கக்காக'க் கழன்று வந்தது. மொத்தம் சுத்தம் செய்து கழிப்பவை கழித்தபிறகு எலும்பு- கறி- ஈரல்- அனைத்தையும் அரைத்த சாமான்களோடு கலக்கினார். நல்லெண்ணெய் கொஞ்சம். விளக்கெண்ணெய் ஊற்றிப் பிசறி உப்பும போட்டார். 'வேணும்'ங்கிற தண்ணீர் சேர்த்தார். பாத்திரத்தை அடுப்பிலேற்றிக் கொதிக்கவைத்தார். அது கொதிக்கக் கொதிக்க வீட்டையே தூக்கியது குழம்புவாசனை. கொதிக்கிற குழம்பு பேயத்தேவரைக் கூப்பிட்டுப் பேசியது.

"நாங்களுந்தான் சொழப டி வைக்கிறோம்... வரலையே இந்தப் பதம்..." சலித்துக்கொண்டாள் முருகாயி.

மூக்கில் ஏறி முரண்டுபிடிக்கும் அந்த வாசனையில் எச்சில் ஊறியது புள்ளத்தாச்சிக்கு.

கொதிக்கிற குழம்பை இறக்கி - அகப்பை செலுத்தி - ஆழத்தில் துழாவி அள்ளி - ஈரலும் கறியும், கோழி வயிற்றிலிருந்த குறுமுட்டையும் ஆசையாய் அள்ளிப்போட்டு - சீசாவிலிருந்த நல்லெண்ணெயைக் குழம்பில் பரவலாய் அளாவி, சுடுகிற கும்பாவை எடுத்தோடி வந்து 'இந்தா தாயி' என்று நீட்டினார் செல்லத்தாயிடம்.

சீக்குக்காரப் பெண்டாட்டிக்கு அலுமினியத்தட்டில் குழம்பு ஊற்றி அவளைத் தூக்கி உட்காரவைத்துத் "தின்னாத்தா... தின்னு" என்றார்.

"அந்தத் தூக்குச் சட்டியில் மொக்கராசுக்குக் கொஞ்சம் எடுத்துவச்சிட்டு முருகாயி நீயும் ஊத்திக்க" என்று குரல்கொடுத்தார்.

"நான் என்ன பொடுசா புள்ளத்தாச்சியா... எனக்கெதுக்குக் கறியுஞ்சோறும்...?" முருகாயி முனகிக்கொண்டாள்.

அழகம்மாக் கிழவிக்கு வெந்தகறி ஊட்டிவிட்டு சங்கில் புகட்டுவதுமாதிரி கொஞ்சம் சாறுபுகட்டி வாய்துடைத்துப் படுக்கவைத்து, தாழ்வாரத்தில் வந்து பார்த்தபோது வைத்தது

வைத்தபடியே இருந்தது செல்லத்தாயி கும்பா.

கோழிச்சாறு அவளை 'வாவா' என்று அழைத்தாலும் ஒரு வைராக்கியத்தோடு முஞ்சியைத் தூக்கிவைத்து இறுக்கமாக இருந்தாள் அவள். அவளுக்குத் தெரியும் கோழிநேரமும் கோரிக்கை நேரமும் ஒன்றுதான் என்று.

"என்னம்மா அப்பிடியே வச்சிருக்க...?"

"இந்தக் கோழிச்சாறு எங்கூர்ல இல்லியா...? இதுக்குத்தான் லொங்குலொங்குன்னு வந்தனாக்கும்...?"

பேயத்தேவர் புரிந்துகொண்டார்-ஒரு துறாவளிக்காற்று சுற்றியடிக்கப்போகிறது என்பதை.

"ஆரம்பிச்சிட்டியா...? மொதல்ல கோழிச்சாறைத் தூக்கிக் குடிமகளே!"

அவள் இடக்கையில் கும்பாவை எட்டித்தள்ள அது 'டங்'கென்று சுவர்மோதிச் சாறு சிந்தி நின்றது.

"நான் குத்தவச்சுக் கோழிச்சாறு குடிக்கவோ பெறந்த வீட்ல பிள்ளப்பெறவோ வரல. பத்துப்பவுன் வாங்காம பெத்தபிள்ளையோட வந்தேன்னா காமக்காபட்டி எல்லையிலேயே கால வெட்டுவேங்கறான் ஒன் மருமகன். நீங்க என்னடான்னா நெஞ்சொடிஞ்சுவந்தா நெல்லுச்சோறு போடுறேன்... குத்துப்பட்டு வந்தா கோழிச்சாறு ஊத்துறேங்கிறீக..."

பேயத்தேவர் அவள் பக்கத்தில் குனிந்து, ஒருகை தரை ஊன்றி உட்கார்ந்தார். தட்டிவிட்ட கும்பாவை அவள் வலக்கைக்கு வசதியாகப் பக்கத்தில் சேர்த்தார்.

"தாயி! ஆத்தா சீக்குல கெடக்கா. அப்பன் மண்ணோட மல்லுக்கட்டிக்கிட்டிருக்கேன். இந்த அஞ்சாறு வருசமா பொழப்பு பொழப்பாவா இருக்கு? சோளம் வெதச்சேன்; பொக்காப் போச்சு. நெலக்கடல போட்டேன்; வெதக்கடலக்கே வல்ல. கம்பு வெதச்சேன். மாட்டுக்குத் தட்டைதான் மிச்சம்"

“கத்திரிக்கா நல்லா வெளஞ்சுச்சே... அந்தக் காச எங்க போச்சு?”

“இல்லேங்கல... வெளஞ்சுச்சு... வெலை இருந்திச்சா? வெளஞ்சா வெலை இல்ல. வெலை இருந்தா வெளையல. இதானம்மா மண்ணக் கிண்டறவன் தலையெழுத்து.”

“பேயத்தேவன் பெரியாம்பளைக்கிப் பேசுவா சொல்லிக்குடுக்கணும். நல்லாத்தான் பேசுவீக. நான் பிள்ளையப் பெத்துட்டு இங்கயே சாகிறதா..? அங்கபோயிச் சாகிறதா, அதச்சொல்லுங்க மொதல்ல...”

“பிள்ளத்தாச்சி வாயில நல்ல சொல்லு வரணும்மா. போட்ட அஞ்சுபுணையும் வித்துத்தின்னுபுட்டான் வெறும்பய. நீ பச்ச ஓடம்பும் பச்சப்புள்ளையுமாப் போற போது ஒன்ன வெறுங்கழுத்தோடயா விட்டுருவேன். அஞ்சுக்கு ரெண்டு பழுதில்லேன்னு செய்வன்ல அப்பன். ஆறிப்போச்சாத்தா. சாத்தக் குடிச்சுட்டு அடிக்கறிய அரிச்சத் தின்னு. அப்பன் வச்சகொழம்பு.”

கோரிக்கைக்குக் கிடைத்த உத்தரவாதத்தில் மூக்கைச்சிந்திக் கண்துடைத்து, கும்பாவை இழுத்து, கோழிச்சாற்றுக்குள் தலைகாட்டும் கறியில் ஈரலா தொடைக்கறியா எதை முதலில் ருசிப்பது என்று செல்லத்தாயி முடிவெடுக்க முயற்சி செய்த கணத்தில் ஓசையோடு காற்று கிழித்து வாசலில் வந்து விழுந்து உரலோடு மோதி நங்கென்று சத்தமிட்டு ஆடி அதிர்ந்து ஓடுங்கியது ஒரு வீச்சரிவாள்.

தெருவெல்லாம் அதிரும்படி அடித்தொண்டையில் கத்தியது ஒரு குரல்.

“ஏய் விடுங்கப்பா. இன்னைக்கு ரெண்டுல ஒண்ணு பாத்தாகணும். நான் பேயத்தேவனுக்குப் பெறந்தவனா இல்லையான்னு கேக்கணும். செயிலுக்குப் போயிட்டு வந்த மகன் செத்தானா பொழச்சானான்னு கேட்டானா அந்த ஆளு? கோழிக்கறி ஆக்கிப் போடுறியே மகளுக்கு... குருத்தெலும்பாச்சம் குடுத்தியா மகனுக்கு? அந்தக் கோழி

செல்லத்தாயி பேரச் சொன்னாத்தான் வேகுமா? சின்னு பேரச்சொன்னா வேகாதா? விடுங்கடா ஏலே... அந்தான் வெட்டாம விடமாட்டேன்”

தெருவில் நின்று சத்தம்போட்டு ஊர்கூட்டினான். பேயத்தேவரின் மகன் - செல்லத்தாயிக்கு இளையவன் ‘சின்னாத்தேவன்’ என்ற சின்னு.

காக்காய் கத்தினாலே ஊர்கூடும் கள்ளிப்பட்டி, ஊர்ப்பெரிய குடும்பத்தில் பிரச்னை என்றால் கேட்கவா வேண்டும்? வேலைக்குப் போகாத கிழடு கட்டைகளும் பொண்ணு பொருசுகளும் குப்பென்று கூடினார்கள்.

இந்த மாதிரிச் சம்பவங்கள் ஊர்மக்களுக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கும். பொழுதுபோக்கும் சம்பவங்களும் அற்ற ஒரு வறண்ட வாழ்வில் இதுபோன்ற உயிர்த்துடிப்புள்ள சண்டைகள் சர்ச்சைகள் அவர்களின் வெற்றிடங்களை நிரப்புவன. நேரடியாய் நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியாத அவர்களின் கலைத்தேவையை இன்னொரு வடிவில் நிறைவேற்றுவன. அதனால் வீடுகளில் சிதறிக்கிடந்தவர்கள் இந்த உயிர்நாடகம் பார்க்க உடனே குழுமினார்கள்.

வீச்சரிவாள் வீச்சு - வீடதிரும் பேச்சு இதற்கெல்லாம் பதற்றப்படவில்லை பேயத்தேவர். நடப்பது என்ன என்று மட்டும் தெரிந்துகொண்டு “எலும்பு வேணும்னு நாய் குலைக்குது... நீ தின்னு தாயி” - உண்ணாமல் மருகிநின்ற மகளைத் தேற்றினார்.

வெளியே சத்தம் நீண்டுகொண்டே போனது.

“எனக்குக் கோழிக்கறியும் வேணாம்... குரும்பாட்டுக்கறியும் வேணாம். பேயத்தேவன் ஈரக்கொலயச் சுட்டுத்திங்காம என் ஆத்திரம் அடங்காது. விடுங்கடா...” சின்னு முறுக்கிக்கொண்டு நின்றான்.

“ஏலே சின்னு ஒவ்வாமப் பேசாதடா *ஒபயங்கெட்டவனே ...பெத்த தகப்பன்னு பாத்துப்பேசு” -

அவனை இழுத்து நிறுத்தியது ஒரு வயசானது.

“இதத்தானய்யா சொல்றன் பத்து வருசமா. பெத்த தகப்பன் தானே...? பெறந்தமகன் நாந்தானே? அப்பப் பிரிச்சவிடு பாகத்த. வீட்ல பாதியப் பிரி... நெலத்துல பாதியப்பிரி... பண்ட பாத்திரத்துல பாதியப்பிரி... நீ என்னைக்குச் சாகிறது? நான் என்னைக்கிப் பொழைக்கிறது...? நீ சாகுறதுக்குள்ள விதிவந்து நாஞ்செத்துப் போயிட்டா...? கோழிச்சாத்துல பங்குதராதவன் கூரையிலயா பங்குதரப்போற? ஏ பெரியமனுசங்களா... இன்னைக்கே சரிபாகம் பிரிக்கணும்... இல்ல... சந்தி சிரிச்சிரும்...”

பேயத்தேவர் தாழ்வாரத்திலிருந்து குதித்து அவன் வீசியெறிந்த அரிவாளை எடுத்து விறுவிறுவென்று நடந்து கூட்டத்தைக் கையமர்த்தி சின்னு காலடியில் அரிவாளைப் போட்டார்.

“எல்லாச் சொத்திலயும் சரிபாகம்தானடா வேணும்? ஒங்கப்பனையும் சரிபாகம் எடுத்துக்கடா! வெட்றா...”

சப்தநாடி அடங்கியது கூட்டம். சீக்கு வந்த கோழியாய்த் தலைதொங்கினான் சின்னு.

ஆவிபறக்க இறக்கி வைத்த கோழிச்சாறு ஆறிப்போனது.

○

7

சில பேர்தான் பிள்ளைகளைப் பெறுகிறார்கள்; பலபேர் பத்துமாதம் சுமந்து பிரச்னைகளைப் பெறுகிறார்கள்.

சின்னு பிறந்தது முதலே பிரச்னைதான் பேயத்தேவருக்கு. கையில் காசில்லாத ஒரு பஞ்சத்திலும், அழகம்மாளுக்குத் தாய்ப்பால் சுரக்காத ஒரு சிரமத்திலும் அவன் பிறந்தான். குழந்தையிலிருந்தே அவன் ஒரு மாதிரி; யார் தூக்கினாலும் அழுவான்; அடைமழை மாதிரி அடம்பிடிப்பான். விடிந்து எந்நேரம் எழுந்தாலும் தேனிச்சந்தைச் சீனிச் சேவு வேண்டும் அவனுக்கு. அதைப் பாயிலேயே தின்றுவிட்டு மீண்டும் படுத்துக் கொள்வான்.

அவனுக்கு ஐந்து வயதாகையில் குச்சனூர்க் குலதெய்வத்தின் கோயிலில் முடிஇறக்கிக் காதுகுத்துவதாய் வேண்டுதல். "சுற்றம் தூழ வந்திருந்து..." என்ற பத்திரிகை வாசகத்துக்குப் பெரிய ஆதரவு கிடைத்திருந்தது. அரிசி, உப்பு, புளி, மிளகாய், அண்டா சகிதமாய் முறுக்குக் கொம்புக் கிடாயும் பிடித்து வண்டிகட்டிப் புறப்பட்டதொரு பெருங்கூட்டம். சின்னுப் பயலுக்கு மொட்டையடிப்பது அல்ல; ஆட்டுக்குத் தோலுரிப்பதே அவர்களுக்கு முகூர்த்தம்.

குலதெய்வக் கோயிலடைந்து தூடம் சாம்பிராணி ஊதுவத்தியோடு வாழைப் பழம் கண்திறந்து உள்ளூர்ச்சந்தனம் என்று சொல்லப்பட்ட மஞ்சள் கட்டியைக் கும்பாவில் கரைத்துப் ***"பண்டுதனைக் கூப்பிடப்பா"** என்று திரும்பிப் பார்த்தபோது பயலைக் காணோம். ஆளுக்கொரு பக்கமாய் அங்குமிங்கும் தேடியலைய **"யாத்தே! எம் பிள்ள..."** என்று அழகம்மா அலற.. **"இவ ஒருத்தி... சீமையில இல்லாத பிள்ளையைப் பெத்தவ.. எங்க போயிரும் களவாணி நாயி...?"** என்று பேயத்தேவரும் தேடத்தொடங்க, குளத்தங்கரைப் பூவரசமரத்தின் ஒரு கிளையிலிருந்து, **"நான் குளத்துல விழுந்து சாகப்போறேன்"** என்று ஒரு குரல் கேட்டது. மரத்து வெளவால் மாதிரி கிளையைக் கட்டிக் கொண்டு **"மொட்டையெடுத்தாச் செத்துப் போவேன்..."** என்று பயமுறுத்தினான் சின்னு.

பயத்தோடு அவன் மரத்தைக் கட்டிப் பிடித்திருந்த தினுசைப் பார்த்தால் அவன் குதிப்பவனாய்த் தெரியவில்லை. குதித்தாலும் குளத்தில் சாவதற்கு வசதியான தண்ணீர் இல்லை. குளத்தில் ஒருவன் கீழே நிற்க மரத்தில் ஒருவன் மேலே ஏற அவனை சர்வாங்க ஜாக்கிரதையோடு மரம் இறக்கினார்கள்.

"சாமி, சக்தியுள்ள சாமியா இருக்கப்போயி பேயத்தேவன் பய பொழச்சான்..." என்று கரிசனம் பேசினார்கள் கறி தின்ன வந்தவர்கள்.

*நாவிதன்

அவன் வளர வளரப் பிரச்சினையும் வளர்ந்தது. பத்தோ, பதினொன்றோ வயதிருக்கும் அவனுக்கு. அவன் சோட்டுப் பயல்களோடு நிலாக்காலத்தில் 'காக்காக்குஞ்சு' விளையாடிய காலம். விளையாடும் பையன்கள் அவனவன் வீட்டிலிருந்து தின்பண்டம் கொண்டுவந்து பொதுவில் வைத்துப் பங்கிட்டுத் தின்னுவது வழக்கம். ஒருவன் தேங்காய்- ஒருவன் கருப்பட்டி- ஒருவன் எள்ளு- ஒருவன் பச்சரிசி- ஒருவன் சர்க்கரை வள்ளிக்கிழங்கு என்று அவனவன் சக்திக்கேற்பக்கொண்டு வருவது பழக்கம். ஒரு ராத்திரி- கிராமத்தை நீராட்டிக் கொண்டிருந்தது நிலாப்பால். வேப்பமரத்து இலைகளிருந்தும் தகதகவென்று தங்கம் வழிந்தது.

காக்காக்குஞ்சு வீரர்கள் கூடினார்கள். அவனவன் பொட்டலம் அவிழ்க்க சின்னு மட்டும் மூட்டை அவிழ்த்தான். பார்த்தால் - பச்சை வேர்க்கடலைப் பருப்பு அரைச்சாக்கு. கல்கூட்டி அடுப்புவைத்து மண் சட்டியில் மணல் போட்டு மணலைச் சூடாக்கி அதன்மேல் பச்சை வேர்க்கடலையை வறுத்து வறுத்துத் தின்றார்கள் விடியவிடிய.

அதிகாலை பேயத்தேவர் வீடு அல்லோலகல்லோலப் பட்டது. ஒருவாரமாய் உடைத்து விதைக்கு வைத்திருந்த விதைப்பருப்பைக் காணோம்.

"என் வீட்ல எவண்டா களவாணி?" என்று பேயத்தேவர் ஊர் அம்பலக்கல்லில் ஏறி உரக்கக் கத்தியபோது தின்ற பருப்பைச் செரிக்க முடியாமல் ஓடைக்குள் பேதி போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்- சின்னுவும் காக்காக் குஞ்சுக்காரர்களும்.

கிணற்றுக்குள் காசுஎறிந்து 'முங்கி'யெடுக்கிற விளையாட்டில் மூச்சுமுட்ட ஈடுபட்டுக் கடுங்காய்ச்சல்கண்டு பத்துநாள் படுக்கையில் கிடந்தான் சின்னு. காய்ச்சல் நின்ற இடத்தில் இருமல் தன் ஓட்டப்பந்தயத்தை ஆரம்பித்திருந்தது. இருமினான்... இருமினான்... இடைவிடாமல் இருமினான். தொண்டைகிழிய இருமினான். தூங்காமல், தூங்கவிடாமல்

இருமினான். சுக்கு-மிளகு-திப்பிலி, தூதுவளைக் கசாயம், மிளகாய்- வெல்லம்- லேகியம், நாட்டுக்கோழி, நண்டுச்சாறு, எதற்கும் கட்டுப்படவில்லை இருமல். சாப்பிட்டதெல்லாம் வெளியே வந்துவிடுவதால் உரல்போல இருந்த பயல் உலக்கையாய் இளைத்துவிட்டான். கள்ளிப்பட்டிக்குப் பருத்தி வாங்க வந்த நாடார் ஒரு நல்ல மருந்து சொன்னார்.

“நரித்தோலச் சுட்டுத் தேன்ல கொழச்சுக்குடு அண்ணாச்சி. ஆயுசுக்கும் இருமல் அத்துப் போகுமில்ல”

அன்றைக்கு நரித்தோல் தேட ஆரம்பித்தவர்தான். சுற்று வட்டாரமெல்லாம் திரிந்து ‘நரித்தோல் கிடைக்குமா, நரித்தோல் கிடைக்குமா’ என்று அலைந்து நரித்தோல் என்று வாங்கியது நாய்த்தோல் என்று கண்டு, ஏமாற்றியவனைச் சந்தையில் ஓடவிட்டு அடித்து, நரிக்குறவர் கூட்டம் தேடி, சரியான நரித்தோல் வாங்கி வந்து கருகியும் கருகாமலும் சுட்டு நரித்தோல் தூளை வெற்றிலையில் வைத்துத் தேனை ஊற்றிக் குழைத்துக் கொடுக்க- “போறேன் போறேன்” என்று போய்விட்டது இருமல்.

பள்ளிக்கூடம் பிடிக்கவில்லை. சோட்டாளிகள் சரியில்லை. ‘சுரைக்காய்’ பீடியிலிருந்து அவன் ‘சொக்கலால்’ பீடிக்குத் தாவி விட்டதாக வேறு தகவல். இப்படியே விட்டால் இவன் ஊர் மாடு மேய்க்கவும் ஒத்துவரமாட்டான். “பெத்தது பிள்ளையா? பிள்ளப் பூச்சியா?” என்று பேதலித்த பேயத்தேவர் அவனைக் காடு கரைகளுக்குத் தன்னோடு அழைத்துப்போக ஆயத்தமானார். புஞ்சைக்காடு தவிர, பேயத்தேவருக்கு ஊரடித்தோட்டம் ஒன்று உண்டு. இரண்டு ஏக்கருக்குக் கொஞ்சம் கம்மி. ஒரு கிணறு. பேயத்தேவர் பரம்பரைக்கே அட்சயபாத்திரம் அதுதான். தக்காளி, கத்தரி, மிளகாய், சர்க்கரைவள்ளிக்கிழங்கு இந்த நான்கும்தான் ஊரடித் தோட்டத்திற்கு ஒத்துவரும் விவசாயம்.

சின்னுவை அங்குதான் விவசாயத்திற்குப் பழக்கினார்.

சாமி கும்பிட்டுச் சகுனம் பார்த்து அவன் கையில் மண்வெட்டி கொடுத்தார். நாலு மம்பட்டிக்காரர்களோடு அவனையும் உழுத புழுதியில் கரைகட்டச் சொன்னார். மண்ணும் மம்பட்டியும் மல்லுக்கட்ட சின்னு பின்வாங்கிக்கொண்டே வந்தான்.

கிணற்றோரமாய் இரண்டு தென்னங்கன்று நட்பிருந்தார் பேயத்தேவர். உழவுக்கட்டிகளை மண்வெட்டியில் உடைத்து இழுத்துக்கொண்டே ஒருவன் கேட்டான். “தென்னங்கண்ட கள்ளிப்பட்டிக்கு ஒண்ணு காமக்காபட்டிக்கு ஒண்ணுன்னு தள்ளித்தள்ளி நட்ருக்கீகளே!”

பேயத்தேவர் மண்ணிழுத்துக்கொண்டே மண்வெட்டியின் தாளகதியில் பேசினார். “ஏலே நான் என்ன கோட்டிப்பயலா? ஒவ்வொண்ணுக்கும் ஒரு வெவரமிருக்கப்பா. நெல்லு நட்டா ரெண்டு நாத்துக்கு மத்தியில நண்டோடணும்; கரும்பு நட்டா ரெண்டு கரும்புக்கு மத்தியில நரியோடணும், வாழ நட்டா ரெண்டு வாழைக்கு மத்தியில வண்டியோடணும்; தென்ன நட்டா ரெண்டு தென்னைக்கு மத்தியில தேரோடணும்.”

‘நன்றே நெல்லு
நரியோடக் கரும்பு
வண்டியோட வா(ழை)
தேரோடத் தென்ன’

- சும்மாவா சொன்னான் சொலவ(ை)ட...? என்றவர், நிமிராமலும் சின்னுவின் பக்கம் திரும்பாமலும் “எங்க திரும்பிச் சொல்றா சின்னு..”

‘நன்றே நெல்லு...
நரியோடக் கரும்பு...’

‘இதுதாண்டா சாக்கு’ என்று சின்னு மண்வெட்டியை வீசியெறிந்தான்.

“இந்தத் ‘தும்பம்’ பொறுக்காமத்தான உப்பாரபட்டி வாத்தியாரவிட்டு ஓடியாந்தேன்... இங்கயுமா?” என்றவன்

உழவுகாட்டுப் புழுதிபறக்க ஓடியேபோனான்.

உள்கால்சட்டைப் பட்டை தெரிய எட்டுமுழ வேட்டி கட்டும் பருவம் வந்தபோது, அவன் போக்கு இன்னும் அந்நியமாயிற்று. பருத்தி விற்றுப் பவுடர் வாங்கினான். வீட்டுக்குப் பூட்டுப்போட்டுவிட்டு வந்தாலும் கதவு ஒரு 'எம்பு' எம்பி, பூட்டைத் திறக்காமல் கதவு திறந்து எள்ளோ சாமையோ கல்லுப் பயறோ எதுவாயிருந்தாலும் எடுத்துப்போய் அவசரவிலைக்கு விற்றுச்செலவழிக்க ஆரம்பித்தான். 'கிளப்புக்கடை'யில் சாப்பிடும் ஊதாரித்தனமெல்லாம் வந்துவிட்டது அவனுக்கு.

ஒருநாள் பேயத்தேவர் கமலை இறைத்துக் கொண்டிருந்தார்- ஒற்றை ஆளாய். தண்ணீர் கட்ட ஆளில்லை; வழக்கமாய்த் தண்ணீர் கட்டும் அழகம்மாளுக்கு அன்று 'மேல்கால்' வலி. கத்தரிப் பாத்திகளை குண்டுகுண்டாய்த் தடுத்து ஏற்கெனவே 'வாமடை' விலக்கிவிட்டு வந்து கமலை பூட்டியதால் 'தந்தண்ணி' பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. கமலை மேட்டில் வந்து கவலையாய் உட்கார்ந்தான் சின்னு. 'வராதவன் வந்திருக்கிறானே.. புத்திகித்தி வந்திருச்சோ' என்று சந்தேகப்பட்டு 'இருக்காது' என்று தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு, 'என்னாடா குக்கு நோவு வந்த கோழி மாதிரி தலையைத் தொங்கப் போட்டு உக்காந்திருக்கவன்... என்னா...?' என்று ஆரம்பித்தார்.

அவன் சுற்றி வளைக்கவில்லை; வெட்கப்படவில்லை; வார்த்தை தேய்க்கவில்லை. முகத்தை இறுக்கமாய் வைத்துக் கொண்டு கிணற்றடியின் அருகம்புல்லை ஓடித்துப் பங்குத்திக் கொண்டே சொன்னான்-

"எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வை"

செல்லத்தாயி விதவையான அதிர்ச்சியிலிருந்தே இன்னும் மீளாத காலம். இவனுக்கு என்னாச்சோ? ஏதாச்சோ? எங்க

ருசிகண்டானோ? - பேயறைந்த ஆளாய்ப் போனார் பேயத்தேவர்.

பெண்பார்க்கப் போனார்கள். கடமலைக் குண்டில் இறங்கி உள்காட்டு ஒத்தையடிப்பாதையில் மூன்றுமைல் நடந்தால் கருவேலங்காட்டுக்குப் பின்னால் 'இங்கேதான் இருக்கேன்' என்று சொல்லும் காக்கிவாடம்பட்டி. கதவுள்ள வீடுகளையும் கதவுக்கு வசதியில்லாத- கதவு தேவைப்படாத- குடிசைகளையும் சேர்த்தால் ஐம்பதுக்குள் வீடுகள் தேறும் அந்த ஊரில்.

பேயத்தேவர் கோஷ்டி காக்கிவாடம்பட்டி எல்லையை அடைந்து கலுவத்தேவர் வீடு எது என்று விசாரித்தபோது புதரோரம் காலைக்கடன் கழித்துக் கொண்டிருந்த கிழவன் "நாங் காட்றேன்" என்று கூடவே வந்துவிட்டான்.

தெருச்சகதிகடந்து- வாசலில் கட்டிக்கிடந்த ஆடுமாடுகளை விரோதித்துக் கொள்ளாமல் வாசல்கடந்து, நடைபாதைச் சாணியில் வழக்காமல் முன்னேறியபோது, "வாங்கய்யா வாங்க... எல்லாரும் வாங்க..." என்று வரவேற்ற கலுவத்தேவர் நிலைப்படியில் தலையிடித்துக் கொண்டு அவசரமாய் உள்ளோடி மேல்சட்டையைத் தலைவழியே போட்டபடி திரும்பிவந்தார். ஊரில் மழைதண்ணி பேசி, விவசாயம் பேசி, விலைவாசிபேசி பெண்பார்க்கும் விஷயத்தை மெல்ல ஆரம்பித்தபோது சொம்பிலிருந்த காப்பித் தண்ணியை- இருந்த இரண்டு டம்ளரை மாற்றி மாற்றிக் கழுவி- ஒவ்வொருவருக்காய் ஊற்றிக் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தாள் அவள்.

பாதிக்கண்ணால் அவளை முழுப்பார்வை பார்த்த சின்னு பக்கத்திலிருந்த உள்ளூர்ப் பெருசின் தொடை கிள்ளிச் சொன்னான் : "பொண்ண எனக்குப் புடிச்சிருக்கு"

“ஏலே வெவரங்கெட்டவனே... அவ கலுவத்தேவன் ரெண்டாவது சம்சாரமடா! பொண்ணுக்குச் சின்னாத்தா! பொறுமையா இரு. பொண்ணு வருவா.” -பெருச அவனை ரகசியமாய்க் காதுகடித்து மானம்காத்தார்.

பொண்ணு முகம் லட்சணம். ஆனால் முற்றாத தேகம். வளராத வாழைக்குருத்து மாதிரி. ஆயிரம் பொய்களுக்கு ஒன்றிரண்டு குறையச் சொல்லிக் கல்யாணத்தை முடித்துவிட்டார் கலுவத்தேவர்.

சின்னுவின் இல்லறம் நல்லறமாய் இல்லை. ராத்திரித் தாம்பத்யம் என்ற ஒன்றைத் தவிர- குடித்தனத்தின் மற்ற அம்சங்களில் அவனுக்குப் பொறுமையில்லை. கல்யாணம் என்பது இன்னோர் உயிரின் மனசு- உடம்பு- வயிறு மூன்றையும் திருப்திசெய்வது என்ற உண்மைகளோடு அவனால் ஒத்துப் போக முடியவில்லை. குருத்தெலும்பு முற்றாத ஒரு பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து அவளை எப்படி பாவிக்க வேண்டும் என்ற மெல்லிய அணுகுமுறை தெரியாத பேய்ப்பயல் அவன். மல்லிகைப் பூப்பந்தைச் சாணிக்கூடை போட்டு மூடிவைத்தமாதிரி மூச்சுத்திணறிப் போனாள் சின்னு பெண்டாட்டி சிறுமி கலுவாயி. ஐந்தாம் நாளே அவன் அடி தாங்காமல் காக்கிவாடப்பட்டிக்கு ஓடிப்போனான்.

பெருசுகளெல்லாம் கூடி அடிக்கடி அவர்களை ஒட்ட வைத்தார்கள். கருவேலமரத்துக் கோந்து போட்டாலும் உடைந்த மண்சட்டி ஒட்டுமா?

ஊ தாரியானான்; ஊரோடு ஒட்ட மறுத்தான். தன் போக்கில் வாழத் தலைப்பட்டான். சட்டை கசங்காமல் சம்பாதிக்க ஆசைப்பட்டான்; கடைசியில் கஞ்சா விற்க ஆரம்பித்தான்.

அப்போதுதான் பேயத்தேவர் உடைந்துபோனார். “ஓழ்ச்சாத் தானப்பா ஓழக்கு நிறையும்” என்றார் அவர்.

“கழுத பேஞ்சா கம்மா நெறையப்போகுது?” என்றான் அவன்.

ஐந்தாறு காலிப்பயல்களைக் கூட்டு சேர்த்துக் கொண்டு அடிக்கடி “சொத்தப் பிரிச்சுக்குடு சொத்தப் பிரிச்சுக்குடு” என்று சலம்பல் பண்ண ஆரம்பித்தான். அவனுடைய எல்லா அழிம்புகளையும் பொறுத்துக்கொண்டும் சிலநேரம் தண்டித்துக் கொண்டும், சிலநேரம் மன்னித்துக் கொண்டும் பொறுமை எழுதிய விதிவழியே போய்க்கொண்டிருந்த பேயத்தேவர் அவன் கள்ளச் சாராயமும் காய்ச்சுகிறான் என்று தெரிந்தபோது “போச்சே! என் வம்சம் போச்சே” என்று இடிவிழுந்த பனைமரமாய்க் கருகிப் போனார்.

8

‘மண்ணுந் தண்ணியுந் தாண்டா குடியானவன் கும்புடுற சாமி’ இது பேயத்தேவரின் கடவுட் கொள்கை. அன்று ஊரடித் தோட்டத்தில் மிளகாய் நடவு. மொக்கராசு ‘தண்ணி வெலக’ மூணு பொம்பளையாளு நாத்துநட - நடவுக்குக் கோளாறு சொல்லிக்கொண்டிருந்த பேயத்தேவர் வாய்க்காலில் நீர்வரத்து கம்மியாகிக் கொண்டே வருவதுகண்டு கமலை இறைத்துக் கொண்டிருந்த கொறண்டியைப் பார்த்துக் கத்தினார்.

“ஏலே குறுக்குச் செத்தவனே! காளமாடு மூத்திரம் பேயற மாதிரி தண்ணி எறைக்கிறவன்... *வெரசா எறைடா வெங்கம்பயலே...” -அவர் கத்தியது ஒருமைல் சுற்றளவு சுற்றியது.

கொறண்டி மீது குற்றமில்லை.

ஓத்தக் கமலை...

தொத்த மாடு...

ஓட்(ை)டச் சாலு...

கிழிஞ்ச தோலு...

- இந்த உபகரணங்களை வைத்துக்கொண்டு அவன் ஆகாய கங்கையையா அள்ளி ஊற்றிவிட முடியும்?

சாலில் முகர்ந்து தோலில் வெளியேறுவதற்குள் பாதிநீர் ஓட்டைகளின் வழியே கிணற்றுக்குள்ளேயே ஒழுகிவிடுவதால் ‘வத்தாத சமுத்திரம்’ என்னும் பெருமை பெற்றது அந்தக் கிணறு.

“ஒரு நாத்தும் சேதம் வராம நடுங்காத்தா. எழுவனம்பட்டி தங்கையாபிள்ளைகிட்டக் கடஞ்சொல்லி வாங்கியாந்த நாத்து...” என்ற பேயத்தேவர் நாத்துகளுக்கிடையில் ஒரு சாண் இடைவெளி இருக்கிறதா என்பதைக் கண்களாலேயே அளந்து கங்காணி வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

●

“ஏ மாமு... மொளகா நல்லா வெளஞ்சு நல்ல வெலைக்கி வித்தா எனக்கென்ன குடுப்ப?” என்றாள் ஒரு நடவுக்காரி; அறுபது வயசானாலும் ‘அக்குறும்பு’ குறையாத கிழவி.

“நீ அடுத்த வருசமே பிள்ளப் பெத்துக்க... ஒம் பிள்ளைக்கி அஞ்சபவுன் தங்கத்துல அன்னாக்கயிறு செஞ்சபோடறேன்.” என்றார் பேயத்தேவர் பின்வாங்காமல்.

* விரைவாக

கிழவியும் சேந்து 'கெக்கெக்கே' என்று சிரித்தாள்.

இந்த மிளகாய்ச்செடி முதல்காய் காய்க்க எழுபதுநாள் ஆகும். நட்ட செடி முதலில் வேர் பிடிக்க வேண்டும். வாரம் ஒரு தண்ணீர் கட்டி மாதம் ஒரு களையெடுக்க வேண்டும். முன்வினைப் பயனாகவோ மூத்தோர் செய்த தர்மமாகவோ இந்த மிளகாய்ச்செடி தலை குளிர வேர்நனைய மசமசவென்று ஒருமழை பெய்யவேண்டும். இவ்வளவுமிருந்தாலும் இடையில் சீக்கடிக்காமல் இருக்கவேண்டும். பிஞ்சிறங்கும் காலத்தில் துறைக்காற்று வந்து நாட்டாமை பண்ணாமல் இருக்க வேண்டும். காய்த்துப் பழமாகி வாரம் ஒரு எடுப்பு எடுக்கும் காலத்தில், எடுக்கும் பழம் வெறுந்தோல்காட்டிச் சிரிக்காமல் விதைக் கட்டுமானம் உள்ள பழமாக இருக்க வேண்டும். களத்தில் காய்ப்போடும்போது மழை நனைக்காமல் இருக்க வேண்டும். 'சாக்குமுடை' கட்டிச் சந்தைக்குத் தூக்கிப்போனால் விலை இருக்க வேண்டும். அன்றைக்குப் பார்த்துக் கடன்காரன் கண்ணில் படாமல் இருக்க வேண்டும். இதில் ஒன்று போனாலும் உள்ளதெல்லாம் போச்சு. சீட்டு விளையாட்டு-தாயம் மட்டுமல்ல விவசாயமும் ஒரு துதாட்டம்தான். ஆட்டக்காரர்களில் எவனோ ஒருவன்தான் *கெலிக்கிறான்.

வீட்டு உரலில் 'இருங்கச் சோளம்' போட்டு இடித்துக் கொண்டிருந்த செல்லத்தாயி, 'யாத் தே' என்று அலறி உலக்கையை உதறி எறிந்துவிட்டு இருப்பைப் பிடித்தபடி இருந்த இடத்தில் உட்கார்ந்தாள்.

“என்னாச்சு தாயி”

பற்றாத பச்சைவிறகின்மீது சீமத்தண்ணி ஊற்றிக் கொண்டிருந்த முருகாயி ஓடிவந்து விழுந்தவளை அள்ளினாள்.

சுட்டெரிக்கும் வெயில் நேரம். நோயாளிகளையும்

* வெல்கிறான்

வயோதிகர்களையும் தவிர ஊரில் ஒரு ஈ காக்கா குஞ்சு இல்லை. சேவலால் துரத்தப்பட்டோடும் வெடக்கோழிச் சத்தம் தவிர வேறேதும் சத்தம் இல்லை. தரையில் உட்கார்ந்து சரிந்தவளை, தன் இளைத்த மார்பில் தாங்கியெடுத்த முருகாயி 'இடுப்புவலி' வந்துவிட்டது என்பதை மட்டும் முகபாவத்தில்-முனகலில் கண்டு கொண்டாள்.

பேயத்தேவர் வீட்டில் இரண்டே அறை. இடப்பக்க அறைக்கு 'சாமி வீடு' என்று பெயர். அசையாத நோயாளி அழகம்மா படுத்திருப்பது அந்த அறையில்தான்.

வலப்பக்க அறைதான் புழக்க அறை. தானியங்களும் தட்டுமுட்டுச் சாமான்களும் அடைத்தது போக அந்த அறையின் மிச்சமுள்ள பகுதிதான் அவர்களுக்கு அந்தப்புரம். செல்லத்தாயைக் கைத்தாங்கலாய் அழைத்துக் கொண்டு, தாழ்வாரம் ஏறி அறை அடைந்து, சோள மூட்டைகளுக்கும் பருத்திப் பஞ்சுக்கும் விதைஎள்ளுக்கும் மத்தியில் தரையில் படுக்கவைத்து, உள்ளே கொக்கரித்துக் கொண்டிருந்த கோழிகளை 'ச்து ச்து' என்று விரட்டினாள் முருகாயி.

“யாத் தே! வலி விண்ணு விண்ணுன்னு தெறிக்குதே... உசர்போகுதே...” -செல்லத்தாயி துடிதுடித்தாள்.

முருகாயி ஒன்றும் பரபரப்பாகவில்லை; படபடப்பும் காட்டவில்லை. அவள்தான் பிள்ளை பெற்றுக்கொள்ள வில்லையே தவிர அவள் பார்க்காத பேறு காலமா? நாவிதர் மகள் அவள். பரம்பரையாய்ப் பேறுகாலம் பார்க்கும் மருத்துவச்சி வம்சத்தில் வந்தவள்.

நிறைமாதக்காரி வயிறு தள்ளித் திரிவதால் எந்த நேரமும் இடுப்புவலி வரலாம் என்று எதிர்பார்த்தாள் அவள். வெந்நீர்-சோப்பு- வெள்ளைத்துணி- பிளேடு- இந்த நான்கும்தான் ஆள் அம்பு சேனை அவளுக்கு. அடுக்களைக்குள் ஓடி அடுப்பில் இருந்த ரசத்தை இறக்கி வெந்நீர் வைத்தாள். ஓட்டம்போல் நடைநடந்து நடைவாசல் கதவடைத்தாள்.

ஓட்டுத்தாழ்வாரத்து ஓட்டில் ஒளித்துவைத்திருந்த புது

சோப்பையும் புது பிளேடையும் எடுத்துக்கொண்டாள். சோப்பில் கை கழுவினாள். 'மூணு தைப்பொங்கல்' கண்டு நைந்து போயிருந்த பேயத்தேவரின் வெளுக்கப் போட்ட வேட்டியை ரெண்டாய்க் கிழித்து வெள்ளைத்துணி ஏற்கெனவே வைத்திருந்தாள். வெந்நீரை அலுமினிய வட்டகையில் ஊற்றிக் கொண்டு நிதானமாய் உள்ளே போனாள்.

"யாத்தே! செத்தாலும் செத்தே போகலாம் போலிருக்கே. வலி சீவன் போகுதே..." -செல்லத்தாயி அரற்றினாள்.

"என்னமோ பிள்ளையே பெறாதவமாதிரி மொனகுறவ" என்று அவளருகில் உட்கார்ந்த முருகாயி கோணல் மாணலாய்க் கிடந்தவளைப் பேறுகால வசதிக்கு 'சைசா'ப் படுக்கவைத்து '*செத்த பொறு ஆத்தா' என்று சேலை விலக்கினாள்.

அது பொய் வலியா நிஜவலியா என்பதை ஆள் துடிப்பதை மட்டும் வைத்து அடையாளங்காண முடியாது. பிள்ளை பிறக்கும் வழித்தடத்தில் நிதானமாய்- துதானமாய்- விரல்விட்டுப் பார்த்தாள் முருகாயி. அளவு தெரியும் அவளுக்கு. 'அது' ஒரு விரல் 'சுத்தளவு' இருந்தால் ஒரு மாசம் ஆகும் பிள்ளைபெற. மூன்றுவிரல் சுத்தளவு இருந்தால் பதினெட்டு நாட்களாகும். ஆனால் செல்லத்தாய்க்கு ஐந்துவிரல் சுத்தளவு இருந்தது. இது 'இன்னைக்கே இப்பவே' என்கிற பிரசவவலிதான். முடிவுக்கு வந்தாள் முருகாயி.

"படு தாயி... நல்லாப் படு."

முதுகுத்தண்டு தரையழுந்த அவளை அழுத்தமாய்ப் படுக்கவைத்துத் தொடையிரண்டையும் பிடித்து மெல்ல மெல்ல மேலே உயர்த்தினாள்.

"அய்யோ... அய்யய்யோ.... யாத்தே!" -செயற்கை வலியில் சிதறினாள் செல்லத்தாயி.

*சற்றே பொறு

அதே இடத்திலிருந்து மொக்கராசை வெளியே எடுத்தவளும் முருகாயிதான். அவன் பிறப்பே விவகாரம்தான். பொதுவாகப் பெண்ணுறுப்பிலிருந்து வெளிவரும் பிள்ளை நீச்சலடிக்கும் பாவனையில் தலையை முன் நீட்டித்தான் வெளிவரும். 'மூஞ்சி' தரைபார்த்திருக்கும். ஆனால் அண்ணாந்து பிறந்தவன் மொக்கராசு. வானுக்கு முகம்காட்டி பூமிக்கு வந்தவன். ஆத்தாவின் தொப்பூழ்க்கொடியிலிருந்து அவனை அறுக்கப் பட்டபாடு பெரும்பாடு.

"சாமி... செல்லத்தாயி ரெண்டாவது பிள்ளைக்கும் அப்படி ஆயிறக்கூடாது சாமி" -உதடுகள் அறியாமல் மனசுக்குள் முணுமுணுத்துக்கொண்டே முருகாயி, செல்லத்தாயி தொடைகளை மெல்ல... மெல்ல... இன்னும்... இன்னும் மேலுயர்த்தினாள்.

வந்ததே வலி! ஒங்கவீட்டு வலி எங்கவீட்டு வலி இல்லை. முள் சாட்டைகளையெல்லாம் மொத்தமாய் அடுக்கி மின்னல் வேகத்தில் சுண்டி இழுத்ததுமாதிரி வலி. ஒரு வலி... ரெண்டு வலி... மூன்று வலி... 'பொலுக்'கென்று தலைகாட்டியது குழந்தை.

கவிழ்ந்த தலை- கத்தைமுடி. கசகசப்பாய்... பிசுபிசுப்பாய்... 'ஆ' 'அய்யோ' -பல் கடித்தாள் செல்லத்தாயி.

"ஆச்சு ஆச்சு. அம்புட்டுத்தான்..."

'கொழுக்' 'மழுக்'கென்று வழுக்கி வெளியே வந்தது குழந்தை தொப்பூழ்க்கொடியோடு. 'பொம்பளைப்புள்ள'. குழந்தையை எடுத்து இடக்கையால் தலைதாங்கி ஆறியிருந்த வெந்நீரை அள்ளிப் பச்சென்று அடித்தாள் பச்சைக் குழந்தை முகத்தில். சிலிர்ப்புக் காட்டியது பூமிக்கு வந்த புதிய ஜீவன்.

"அழுத்தமான கழுத... அழுகுதா பாரு." -'சின்னக்கழுதை'க்கு முருகாயி கொடுத்த முதல் பாராட்டு.

குழந்தையின் வாய்க்குள் விரல்விட்டு 'அக்கி' எடுத்தாள். வெள்ளைத்துணியால் மேனி துடைத்தாள். தலைகீழாய்ப்

பிடித்துக் கொஞ்சநேரம் குழந்தையை அழவிட்டாள். லேசாய்த் தலையுயர்த்திய செல்லத்தாயி “பொம்பளப் புள்ளையா?” என்று சலித்து மீண்டும் தலைசாய்த்தாள்.

“பிலேட எங்க வச்சேன்?”

செல்லத்தாயி உதறிய உதறலில் அது சோள மூட்டைக்கு அடியில் கிடந்தது. குழந்தையைச் சாய்க்காமல் தான்மட்டும் சாய்ந்து அதை ‘எக்கி’ எடுத்தாள் முருகாயி. நான்கு விரல்கடை விட்டு, தொப்பூழ்க் கொடியறுத்து முடிபோட்டாள். தாயும் சேயும் நலம்.

வீட்டில் என்னவோ ஏதோவென்று நிலைமறந்து நின்ற கோழிகள் ‘முடிவு சுபம்’ என்ற தூழலறிந்து எந்த இடத்தில் விட்டனவோ அந்த இடத்திலிருந்து மீண்டும் கொக்கரிக்க ஆரம்பித்தன.

“ஏலே மொக்கராசு! ஒனக்குத் தங்கச்சி பிறந்திருக்காமடா! முருகாயி சொல்லிவிட்டுச்சு” -பாவாடையில் கட்டியிருந்த பச்சரிசியைக் கடைவாயில் அதக்கி மாவாக அரைத்துக்கொண்டே ஊரடித் தோட்டத்து வரப்பில் நின்று சத்தம் போட்டுச் சொல்லிவிட்டு ஒடிப்போனாள் ஊளமூக்கி.

தண்ணீர் விலகிக் கொண்டிருந்த மொக்கராசு அந்தச் செய்திகேட்டு வருத்தமோ மகிழ்ச்சியோ காட்டாமல் பேயத்தேவர் முகத்தைப் பார்த்தான்.

நெருக்கி நடப்பட்ட மிளகாய் நாற்றுகளை மீண்டும் பிடுங்கி இடைவெளிவிட்டு நட்டுக்கொண்டே “செல்லத்தாயக் கரைசேக்கிறதுக்குள்ளேயே *செம்மம் முடிஞ்சரும் போலிருக்கு... இதுல செல்லத்தாயி மக வேறயா? சரி பாப்பம்... ஒடம்புல உசிர் இருக்கு... ஒழைக்கத் தெம்பிருக்கு... உச்சியில சாமி இருக்கு...” -என்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டார் பேயத்தேவர்.

*ஜென்மம்

“ஏண்டா தங்கம்... தங்கச்சியப் போயிப் பாக்காமத் தண்ணி கட்டிக்கிட்டிருக்கவன்...” -மொக்கராசைச் சீண்டினாள் ஒரு நடவுக்காரி.

“தங்கச்சின்னு எனக்குத் தெரியும்! அண்ணன்னு அவளுக்குத் தெரியுமா? துத்தப்பல்லன் பொண்டாட்டி ஒஞ் சோலியப் பாப்பியா!..”

அவளை ஓர் அதட்டு அதட்டிவிட்டு மண்வெட்டியோடு மல்லுக்கட்டினான் மொக்கராசு.

நாத்து தீரும்மட்டும் நட்டுவிட்டுத்தான் மசங்க வீடுவந்து சேர்ந்தார்கள்.

பிறந்த குழந்தைக்குச் ‘சேனை தொட்டு வைப்பது’ என்பது அந்த ஊர் வழக்கம். வசம்பின் நுனியில் எண்ணெய் தொட்டு குழந்தையின் வாயில் மூன்றுமுறை வைப்பார்கள் மூத்தவர்கள். ஒவ்வொரு முறை தொட்டு வைக்கும்போதும் “ஓம்புத்தி போயி எம் புத்தி வா” என்று சொல்லிச் சொல்லி வைப்பது மரபு.

அன்று விளக்கேற்றியதும் எல்லாரும் சேனை தொட்டு வைக்க ஆரம்பித்தார்கள். கடைசியில் பேயத்தேவரைத் தொட்டுவைக்கச் சொன்னாள் முருகாயி.

“எம் புத்தியவிட சீக்காக் கெடக்காளே அவுக அம்மத்தா -அவ புத்திதான் நல்ல புத்தி...” -காய்த்துப் பழுப்பேறிக் கரடுமுரடாய் இருந்த தன் கரங்களில் அந்த இளந்தளிரை ஏந்திக்கொண்டு மனைவியிடம் போனார்.

“அழகம்மா... அழகு! கண்ண முழி. யாரு... இது யாருன்னு பாரு”

அசையச் சக்தியற்றவளாய் இமை திறக்கவும் திராணியற்றவளாய்க் கயிற்றுக் கட்டிலில் கிடந்த அழகம்மாள்

‘இஸ்ஸூ புஸ்ஸெ’ன்று முனகினாள். குழந்தை முகத்தில் வெளிச்சம் படும்படி லாந்தரை உயர்த்திப் பிடித்த முருகாயி, “ஒனக்குப் பேத்தி பெறந்திருக்கா தாயி ஒங்க வம்ச லட்சணத்தோட...” என்று உசுப்பினாள்.

தன் கையருகே குழந்தையைக் கொண்டு வருமாறு அவள் முனகியது கேட்டு, குனிந்து குழந்தையைத் தாழ்த்தினார் பேயத்தேவர்.

குழந்தையும் கண் திறக்கவில்லை; அவளும் கண் திறக்கவில்லை; ஆனால், சக்தியில்லாத கைகளால் தன் குலவிளக்கைத் தடவித்தடவிப் பார்த்தாள் அழகம்மாள். சிலிர்த்தாள்; பரவசமானாள்; கண்ணீர் வராமல் அழுதாள்.

வெளியே வந்தபோது நிலைப்படி தடுக்கி லாந்தரோடு தடுமாறினாள் முருகாயி. தடுமாறியவளைத் தாங்கிப் பிடித்து லாந்தரை வாங்குகிற சாக்கில் வாங்கி, அதைச் சற்றே உயர்த்தித் தங்கச்சி முகம் பார்த்தான் மொக்கராசு. மனசில் ஏதோ ஒண்ணு. அது என்ன? களங்கமில்லாத உசுரு. இவளை எப்படி உறவு சொல்வது? உடன் பிறந்த தங்கச்சியா? ஒன்றுவிட்ட தங்கச்சியா?

“ஏந்தாயி புள்ள பெறந்து ஒம்பது நாளாச்சு. பெத்தபுள்ள கருப்பா செவப்பான்னு கூட ஒம்புருசன் எட்டிப்பாக்கலயே. எப்ப வருவான் அந்தாளு?” பச்ச ஒடம்புக்காரிக்குக் கருப்பட்டியில் “பூடு கலந்துகொண்டே பேச்சவாக்கில் கேட்டார் பேயத்தேவர்.

“அது வராது” என்றாள் செல்லத்தாயி.

“ஏந்தாயி...?”

“அது சொல்லிவிட்டதச் சொல்றேன்: பிள்ளையத் தூக்கியாந்தாப் பத்துப்பவுனோட வா... இல்லாட்டி...”

“இல்லாட்டி...?”

“நெல்லப்போட்டுப் பிள்ளையக் கொல்லு. நீ மட்டும் வா!”

ஆடிப்போன பேயத்தேவர் அதிர்ந்துபோய்க் கேட்டார்—

“நீ என்ன சொன்ன?”

“நான் என்னத்தச் சொல்ல...? பெத்த பிள்ளையோ செத்தபிள்ளையோ... அது பேயத்தேவன் பெரியாம்பள கையில” இருக்குன்னேன்.

அழுத்திப் பிடித்த நெஞ்சோடு சுவரில் அப்படியே சாய்ந்தார் பேயத்தேவர். அவர் முதுகில் நசுங்கத்தெரிந்த பல்லியொன்று பயந்தோடியது.

9

‘நாச்சார்வரம்’ என்று அழைக்கப்படும் நாச்சியார்புரம்தான் கள்ளிப்பட்டியின் தலைநகரம். பேயத்தேவருக்குப் போக்கிடம் அதுதான்; பொழுதுபோக்கு அதுதான்; கொடுக்கல் வாங்கல் அங்கேதான். கள்ளிப்பட்டிக்குக் கைக்கெட்டிய ‘டவுன்’ அதுதான். வண்டிப்பாதைவழி போனால் மூனுமைல்; குறுக்கு வழியில் ரெண்டுமைல்.

நாச்சியார்புரம் நோக்கிக் கையில் ஒரு குடையோடு குறுக்கு வழியில் மொச்சைக்காடு கடந்து கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர். டயர் செருப்பில் பெருவிரல் நுழைக்கும் முன் வார் “ ‘இன்ன’ நேரம் என்றில்லை எப்பவும் நான் அறுந்துபோகலாம்” என்று வலி ‘உறுத்தி’க்

கொண்டேயிருந்தது. ஆகவே, அந்த வாருக்கு ஆதரவாக நடைவேகம் தளர்த்திப் பொடிநடையாகவே போய்க் கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர். மொச்சைக்காட்டு நெற்றுகள் காற்றோடு வாதஞ்செய்து கொண்டிருந்தன காரசாரமாக.

“அத்துவானக் காட்டுக் கிறுக்கி
தானாப் பேசித் தானாச் சிரிப்பா
அவ யாரு?”

-என்ற விடுகதை ஞாபகம் வந்தது பேயத்தேவருக்கு. வாய்க்குள் சிரித்துக் கொண்டார். வெயிலடித்தாலும் குடையை அவர் விரித்துப் பிடித்திருக்கவில்லை; கக்கத்தில்தான் வைத்திருந்தார்.

கள்ளிக்காட்டு வாழ்க்கையில் குடை என்பது ஆடம்பரமல்ல; ஆயுதம். நரி கிரி வந்து வழிமறித்தால் ரெண்டு போடு போடலாம். அதற்கு- விரித்துவைத்த குடையைவிட மடக்கிவைத்த குடைதான் வசதி. மொச்சைக்காடு கடந்தால் முண்டச்சி ஓடை. அதைக்கடந்தால் அய்யனார் குளம். கரைவழியேபோய்க் கருவேலங்காடு கடந்தால் நாச்சியார்புரம்.

பேயத்தேவர் வாழ்க்கையில் ஒரேஒரு நட்பு நாச்சியார்புரம் வண்டி நாயக்கர்தான். வாய்விட்டுச் சிரிக்க- மனசுவிட்டு அழ- நல்லதுகெட்டது பேச- வரவுசெலவு வைத்துக்கொள்ளப் பேயத்தேவருக்குள்ள ஒரே ஒரு ‘ஆத்துமா’ வண்டிநாயக்கர்தான். இருவருக்கும் கிட்டத்தட்ட சம வயசுதான். அவர்களில் யாரோ ஒருவர் ஆறு மாசமோ ஒருவருசமோ முன்னப்பின்ன இருக்கலாம். யார் மூத்தவர் என்பது இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படாத கம்பதுத்திரமாக இருப்பதால் எதுக்கு வம்பு என்று இருவருமே மரியாதை கொடுத்துக் கொள்வார்கள். ஊரில் முதன்முதலில் கூட்டு வண்டி வைத்திருந்த ‘ராசபோக’மான குடும்பம் என்பதனால் ‘வண்டி’ என்பது படிச்சவுக மொழியில் அடைமொழியாகிவிட்டது; பட்டிக்காட்டு மொழியில் பட்டப்பெயராகிவிட்டது.

வண்டிநாயக்கரை அசைபோட்டுக்கொண்டே

மொச்சைக்காடு தாண்டிக் கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர். அம்சமான ஆளு நாயக்கர். சபையில் உட்கார்ந்தாலே நிற்கிறமாதிரி ஒரு உயரம். மஞ்சளுக்கும் சந்தனத்துக்கும் மத்தியில் ஒரு நிறம். நெத்தி மத்தியில் குறுகுறுன்னு ஒரு குங்குமப்போட்டு. அதே நிறத்தில் காதுக்கும் ரெண்டு கடுக்கன். கொத்து மீசை; குளிர்ந்த பார்வை. எட்டுமுழுவேட்டியும் முக்கால் கை சட்டையும், சிவபெருமான் கழுத்திலிருக்கும் பாம்பைப்போல் ஒரு சுத்துச் சுத்திய அங்கவஸ்திரமுமாய் எப்போதும் வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமாய் இருப்பார் வண்டிநாயக்கர். அவர் கையில் மின்னும் வெள்ளிப்பூண் போட்ட கைத்தடி ஒன்று. அது அவருக்கொன்றும் ஊன்றுகோல் அல்ல; அவர் அந்தஸ்தின் அடையாளம் காட்டும் அளவுகோல். முன்னோர் செய்துவைத்த 'புண்ணியத்'தாலும், சேர்த்துவைத்த செல்வத்தாலும் வசதியாக இருந்தார் வண்டிநாயக்கர். முதன்முதலில் வண்டிநாயக்கரின் தாத்தன் காரைவீடு கட்டி மாடிகட்டியபோது "நாயக்கர் போட்ட மந்திரத்தாலதானப்பா ஒரு வீட்டு மேல இன்னொரு வீடு நிக்கிது" என்று அவர்கள் குடும்பம் ஊர்வாயில் விழுந்ததுண்டு. தோப்பு துரவுக்குப் போய்வருவது- வட்டிக்கு விட்டு வதுலிப்பது- வீட்டிலிருந்து நாற்காலி தூக்கிப்போய் ஊர்ச்சாவடியில் உட்கார்ந்து பஞ்சாயத்து 'பைசல்' பண்ணுவது- வீடுதேடிவந்து பழத்தட்டில்வைத்து யார் பத்திரிகை கொடுத்தாலும் பதினொரு ரூபாய் மொய்யெழுதி விட்டு வருவது- மாதம் ஒருமுறை மதுரைக்குப்போய் அந்த சில்லாவில் யாரும் அனுபவிக்காத "சாமான்சட்டு" வாங்கிவருவது என்பதைத் தவிர நச்சவேலை எதுவுமில்லை நாயக்கருக்கு. பிள்ளை குட்டி கிடையாது. பிறந்த முதல் பிள்ளை இறந்து பிறந்தது கண்டு புத்தி புரண்டு போனவள்தான்- இன்னும் தெளியவில்லை பெண்டாட்டிக்கு. இரவெல்லாம் கண்சிமிட்டாமல் விழித்துக் கொண்டேயிருப்பாள். பகலெல்லாம் செத்தவள் மாதிரி தூங்குவாள். அவள் எப்போதாவது பேசுகிற வார்த்தை, "கொண்டாங்கடி புள்ளைய! கொண்டாங்கடி புள்ளைய!"

நாயக்கருக்கு ஒரு 'சின்னவீடும்' உண்டு. 'என் கஷ்டம் பொறுக்காமக் கடவுளாக் கொடுத்தது' என்று அவர் சொல்லிக் கொள்வதும் உண்டு. 'மழைக்கு ஒதுங்கப்போய்க் கிணற்றில் விழுந்த கதை' என்று நாயக்கரைப் பிடிக்காதவர்கள் நாக்கில் பல்போட்டுப் பேசுவதும் உண்டு.

பகல் பதினொரு மணியானால் நாச்சியார்புரம் டிக்கடைக்கு வருவார் நாயக்கர். அந்த நேரம் மட்டும் ஊரில் ஒரு பயலும் பெஞ்சில் உட்காருவதில்லை. அவர் வருகைக்காகவே டிக்கடைப் பெருமாளு கடாயில் எண்ணெய் காய்ச்சிக் காத்துக் கொண்டிருப்பான். ஒரு *சிய்யம்- ஒரு வடை- ஒரு டீ- இதுதான் நாயக்கரின் பதினொருமணி மெனு. நேற்றைய செய்தித்தாளில் கத்திரித்த பேப்பரில் வைத்து வழங்கப்படும் துடான சிய்யத்தை உள்ளங்கையில் வைத்து ஊதுவார். பிறகு சிய்யத்துக்கு வலிக்காமல் செல்லமாய்ப் பிய்ப்பார். இடது தாடையின் கடைவாய்ப் பல்லிரண்டு ஆடிக்கொண்டேயிருப்பதால் வலப்பக்கத் தாடையில் சிய்யத்தை அதக்கி மெல்லுவார். அதை அனுபவிக்கும் சுகத்தில் பாதிக்கண்களை மூடுவார். கண்கள் மூடி ஆடு அசைபோடுவதுமாதிரி இருக்கும் அது. சிய்யம் தின்று முடிய அவருக்கு வடை கொடுக்க வேண்டுமென்பதும் வடையோடு சேர்த்தே டீ குடிக்க வேண்டுமென்பதும் அவரது வாழ்க்கை முறை. டியில் சம்மணங்கால் போட்டிருக்கும் நுரையும், நுரையில் லேசாய்த் தெளிக்கப்பட்ட டிக்காசன் சாரலும் மிதக்க வேண்டும் நாயக்கருக்கு. டியை வாங்கி பெஞ்சின் வலப்பக்கம் வைப்பார்; உடனே சாப்பிடமாட்டார். வடையின் ஓர் ஓரம் பிய்த்து டியில் முக்குவார். உடனே எடுக்கமாட்டார்; ஊறவைப்பார். டியின் ஆத்மா வடையின் சுகல சந்துபொந்துகளிலும் சென்று சேரட்டும் என்று காத்திருப்பார். பிறகு மெல்ல எடுத்து ஒரு ஊது ஊதி வழக்கம்போல் வலப்பக்கம் அதக்கி மெல்லுவார். வடையெல்லாம்

*உள்ளே இனிப்பான பூரணம் பொதிந்திருக்கும் போண்டா போன்ற பலகாரம்.

தீர்ந்தபிறகுதான் வடையின் சாரம் இறங்கிய டயை ஓசையோடு உறிஞ்சிக்குடிப்பார். கடையில் கணக்கு உண்டு அவருக்கு. காப்பிக்கடை செலவு நாளுக்குக் கால்நுபாய் என்பது அவரது கணக்கு வழக்கு. மாசம் பிறக்க 'முப்பத்திக்கா ஏழரை' என்று கணக்கு முடிப்பார். கணக்கு முடிக்கும் நாளில் மட்டும் கொஞ்சம் சலம்பல் பண்ணுவார். "உ முந்தி மாதிரி மொறப்பா இல்ல; பழைய எண்ணெயில சுட்ட வடையத்தின்னு வயித்தால போயிருச்சு..." என்றெல்லாம் கடைக்காரனைத் தலைதட்டி வைப்பார்.

அன்றும் அப்படித்தான். சிய்யம் தின்று முடித்து வடையின் காதுபிய்த்து டயில் முதல் முக்கு முக்கியபோது வேர்க்க விறுவிறுக்க வந்த பேயத்தேவரைப் பார்த்து "வாய்யா... வாய்யா..." என்றார் வாய்நிறைய.

"யப்பா பெருமானா... தேவருக்கு ஒரு வட குடு. எனக்குப் போட்டறமாதிரி டயும் போடு..." என்று உத்தரவும் போட்டார்.

பெஞ்சின் மறுநுனியில் உட்கார்ந்த பேயத்தேவர் "நாய்க்கர் அய்யா! நல்லாயிருக்கீகளா...?" என்றார் துண்டெடுத்து வேர்வை துடைத்தபடி.

"நான் இருக்கிறது இருக்கட்டும். நீங்க அன்னிக்குப் பார்த்ததுக்கு இன்னிக்கு ஆளு ரொம்ப ஓடஞ்சு போயிருக்கீகளே. மூஞ்சி வாடிக்கெடக்கே...?"

"அய்யா நாங்க என்ன ஒங்கள மாதிரி நகத்துல அழுக்கு ஓட்டாத வேலையா செஞ்சுக்கிட்டிருக்கோம்? ஏதோ மண்ணக் கிண்டித் தண்ணி குடிச்சிக்கிட்டிருக்கோம். மண்ணோட வேணும்னா மல்லுக்கட்டலாம்... மக்கமார் கூடயும் மல்லுக்கட்ட வேண்டியிருக்கில்ல...?"

"ஏன் ஒங்க பய சின்னு அழிச்சாட்டயம் பண்ணானா?"

"அவன் பரவாயில்ல... நட்டுவாக்காலி... விறுவிறுன்னு வரும்; வெளக்கமாத்த எடுத்தா ஓடிப்போயிரும். எம்பொண்ணொருத்தி இருக்காளே... சீதேவி செல்லத்தாயி... அவ சீலப்பேனு மாதிரி. உள்ளுக்க இருந்தே உசுர வாங்குறா.

பொட்டக்கமுதைய வேற பெத்துவச்சிக்கிட்டுப் போக மாட்டேங்குறா..."

வடையை வலக்கையிலும் டயை இடக்கையிலும் ஏந்திக்கொண்டு வடையை ஒரு கடி கடித்துக்கொண்டு டயை ஒரு குடி குடித்துக் கொண்டார் பேயத்தேவர்.

டக்கடையில் தனது பதினொருமணிக் கோட்டா முடிந்ததனால் "சரி வந்த விஷயத்துக்கு வாரும்" என்றார் நாயக்கர். டக்கடையில் வரவும் போகவுமாயிருந்த ஆள் அரவம் சற்றே அடங்கியபின் பெஞ்சின் மறுகோடியிலிருந்து நாயக்கர் பக்கம் நகர்ந்து உட்கார்ந்தார் பேயத்தேவர்.

"அஞ்சம் பத்துமா ஒங்ககிட்ட நாங்குடுத்துவச்ச காசு எம்புட்டு இருக்கும்?"

"ஒங்க கணக்கத் துண்டா வச்சிருக்கேன். எதுக்குக் கேக்குறீ?"

"ஒரு அஞ்சபவுன் சங்கிலி வேணும். ஏங் காசோட பத்தும் பத்தாததுக்கு நீங்களே போட்டு எடுத்துக் குடுங்க. மொளகா நட்ருக்கேன். வெல வித்தா மொத்தமாக் குடுத்திடுறேன். இல்லேன்றாதீக. அந்த அமுகுணிச்சிறுக்கிய அனுப்பி வச்சிருவேன்."

ஒன்றும் பேசாமல் வெட்டவெளி வெறித்தபடி வெள்ளிப் பூண் கைத்தடியைத் தரையில் தட்டிக் கொண்டேயிருந்தார் நாயக்கர். ஒரு தாளையத்தில் சிந்திக்கிறார் என்று அர்த்தம்.

"மொளகா மொத்தம் எத்தனை குழி?"

"மூணுகுழியும் சொச்சமும்..."

உள்ளுக்குள் ஓடலாயிற்று நாயக்கரின் மனக்கணக்கு. மூணுகுழி சொச்சம். மிளகாய்ச்செடி தரைசாய- சரஞ்சரமாய்க் காய்த்தாலும் அதிகபட்சமாக 'அறுவது மூடை' காய்க்கலாம். முக்கி முக்கி விலை வித்தாலும் மூடைக்கு மூணேகால் கிடைக்கலாம். அறுமூணா- பதினெட்டு- நூத்தி எம்பது; அறுபத்திக்கா- பதினைஞ்சு- நூத்திஎம்பதும் பதினைஞ்சும்

நூத்தித்தொண்ணூத்தஞ்சு. இதுல வந்த செலவு போன செலவு ஒரு அறுவது. கழிச்சா நூத்தி முப்பதஞ்சு. இதுல கைக்கு வாரது எம்புட்டோ? கடனுக்கு வாரது எம்புட்டோ?

பேயத்தேவர் டியின் கடைசிமடக்குக் குடிப்பதற்குள் கணக்குப் போட்டு முடித்துவிட்டார் நாயக்கர். ஒரு பக்கமாய் ஒருக்களித்துச் சாய்ந்து தொடைவரை நீளும் தன் சட்டைப் பைக்குள் கைவிட்டுக் கண்கள் மூடித் தடவினார் ஆழத்தில் கிடக்கும் காசுகளை. கண் சொல்லாததையும் கை சொல்லும் அவருக்கு. விரலால் பிதுக்கிப் பிதுக்கிச், சீட்டெடுக்கும் கிளிமாதிரி தேவையான காசைத் துல்லியமாய் எடுப்பார். கால்நூபாய் எடுத்துப் பெருமானிடம் கொடுத்து “என்னது கணக்குல இருக்கட்டும். தேவருக்கு எடுத்துக்கிட்டு மிச்சம் குடு.” என்று மிச்சத்தையும் தடவிப்பார்த்து வாங்கித் தன் கஜானாவின் ஆழத்தில் எறிந்தார்.

தெருவில் நடக்க ஆரம்பித்தன வைரம் பாய்ந்த கிழடுகள் இரண்டும். இச்சி மரத்தடியில் தாயம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள் இளந்தாரிகள். ஒன்றோடொன்று பேசாமல் மூக்குவிடைக்க நின்று கொண்டிருந்தன இரண்டு கழுதைகள். வடையில் ஒட்டிய ஈக்களை ஒட்டிக்கொண்டே தூக்கத்திலும் தொழில் செய்து கொண்டிருந்தாள் ஒரு கிழவி. பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து பாதியில் ஓடிவந்த ஒல்லிக்குச்சான் சிறுமியைப் பருத்திமாரெடுத்து ஆவேசமாய்த் துரத்திக் கொண்டிருந்தாள் ஓர் அம்மாகாரி.

இச்சிமரம் கடந்து இடப்பக்கம் திரும்பிநடந்தால் காரைவீடு. வலப்பக்கம் திரும்பினால் நாயக்கரின் சின்னவீடு. நாயக்கர் வலப்பக்கம் திரும்பினார். நாயக்கரிடம் தேவருக்கு லேசாய் நெருடுகிற விஷயம் அதுதான். என்ன இருந்தாலும் நாயக்கருக்கு அது மரியாதை கம்மியான காரியம்தான் என்று கருதினாலும் “புத்திமாறிப்போன பெர்ண்டாட்டிய வச்சிக்கிட்டு வேற என்ன பண்ணுவாரு பாவம்” என்று மனசின் ஓரத்தில் சின்னதாய் ஒரு சமாதானமும் சொல்லிக்கொள்வார்.

“சொல்லுமய்யா நாஞ்செஞ்சது தப்பா?” என்று

பேயத்தேவரை அவர் செல்லமாய்ச் சீண்டியதுண்டு.

நீண்ட இடைவெளிவிட்டு வார்த்தையின் தொனிகுறைந்து முகத்தைக் கடுவன் பூனை மாதிரி வைத்துக்கொண்டு “தப்பு இல்லேன்னு சொல்லமுடியாது. ஆனா ஒங்க தரந்தண்டிக்கு துழ்நெலைக்கி இதத் தப்புன்னுஞ்சொல்ல முடியாது.”

தகர டப்பாவில் கூழாங்கல் போட்டுக் குலுக்கியதுபோல் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிப்பார் நாயக்கர். ஆடும் கடைவாய்ப் பல்லிரண்டின் இடைவெளி தெரியும் அப்போது. “ஒலகத்துல இளமையான பாட்டி யாருன்னு சொல்லுங்க பாப்பம்” என்று விடுகதைபோட்டு அங்கிருந்து பதில் எதுவும் அசையாததால் ‘வப்பாட்டி’ என்று அவரே சொல்லி வாய் விட்டுச் சிரிப்பார். தன் காயத்தை- கண்ணீரை மூடிக்கொள்வதற்கு ஒரு போர்வை தேவைப்பட்டிருக்கிறது நாயக்கருக்கு. அந்தப் போர்வையாய் வந்தது ஒரு ‘பொம்பள’ என்று நம்புகிறார் அவர். அந்தச் சிரிப்புக்குக் கீழே இருப்பது என்ன வலியோ என்ன ரணமோ?

கதவுக்கு எப்படித்தான் காதுகேட்குமோ? பூண்போட்ட கைத்தடிச் சத்தம் நடைவாசலில் கேட்டதுமே ஆளில்லாமல் அரவமில்லாமல் திறந்துகொள்ளும் சின்னவீட்டுப் பெருங்கதவு. கதவு திறக்கும் வேலைக்காரி முகம் காட்டாமல் கதவுக்குப் பின்னால் ஒளிந்துகொள்வது நாயக்கருக்குக் காட்டப்படும் மரியாதை. அங்கே எப்போதும்போல் பேயத்தேவர் திண்ணையோரம் ஒதுங்க ஓர் எட்டு உள்ளே சென்ற நாயக்கர் கழுத்தை மட்டும் திருப்பி “மோர் குடிக்கிறீகளா தேவரே?” என்றார்.

“வேணாமய்யா. இப்பத்தான டி குடிச்சோம். உள்ளே போயி ரெண்டும் மல்லுக்கட்டும்”-தவிர்த்த பேயத்தேவர் ஒரு தவ்வுத்தவ்வி உயரமான திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

வீட்டுக்குள் சென்று பணம் எடுத்து உள்பையில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு வெளியேவந்து, தூணில் சாய்ந்து பொடித்தூக்கம் போயிருந்த பேயத்தேவரைப் பூண்போட்ட

கைத்தடியால் தரையில் தட்டி எழுப்பி “வாங்க போகலாம்” என்றார்.

“தாம்புக்கயிறுச் சங்கிலி”யெல்லாம் வேணாம்யா. அந்தத் ‘தாழம்பூச்சங்கிலி’ எடுத்துக்காட்டுங்க அஞ்சு பவுன்ல.” உரலில் உலக்கைபோட்டதுமாதிரி தடிச்ச குரல் நாயக்கருக்கு.

ஆண்டிப்பட்டிப் பொன்னாசாரியின் நகைக்கடை தூக்கம் துடைத்துச் சுறுசுறுப்பானது.

“நாங்களே சேதாரமாகிக் கெடக்கோம். இந்தச் சேதாரம் செய்கூலியெல்லாங் கேக்கப்படாது” - சங்கிலியைத் தொட்டுப் பார்ப்பதற்குள் முதல் நிபந்தனைபோட்டார் பேயத்தேவர். தொட்டுப் பார்த்துத் தடவிப்பார்த்து இழுத்துப் பார்த்து உள்ளங்கையில் போட்டுக் குதிக்கவிட்டுப் பார்த்து ஒரு சங்கிலியைத் தேர்ந்தெடுத்து எடைபோடச் சொல்ல அது ஐந்து பவுனுக்கு ரெண்டு குண்டுமணி ‘எச்சா’ இருந்தது.

“அஞ்சுக்கு மட்டும் கணக்குப் போடுங்க. அதுலயும் அஞ்சுபத்தக் கொறைங்க” - நாயக்கர் அழுத்தி ஆணையிட்டார்.

“பவுன் *பவுன் நாப்பத்திலும்போது ரூவா. அஞ்சு பவுனுக்கு எரநூத்தி நாப்பத்தஞ்சு- செய்கூலி, சேதாரம் போட்டா அதுல ஒரு பதினஞ்சு- மொத்தம்- எரநூத்தி அறுவது- ரெண்டு குண்டுமணி தங்கத்துக்கு ஒரு ஏழரை- ஆகமொத்தம் எரநூத்தி அறுவத்தி ஏழரை- அய்யா எம்புட்டு கொறைக்கச் சொல்றீக?” - நாடக வசனம்போல் உணர்ச்சி யில்லாமல் கணக்குச்சொன்னார் பொன்னாசாரி.

“எரநூத்தி நாப்பதே போடுங்க” என்ற நாயக்கர் யாரும் பாராமல் பின்பக்கம் திரும்பி உள்பையில் இருந்த பணமெடுத்து ஒண்ணுக்கு மூணுதடவை எண்ணி - ஒவ்வொரு நோட்டையும் ரெண்டு முறை பிதுக்கிப் பார்த்து “இந்தாங்க

தேவரே நீங்களே குடுங்க” என்று நீட்டினார்.

நாயக்கரைக் கும்பிட்டுப் பணத்தை வாங்கிய பேயத்தேவர் பொன்னாசாரியிடம் ஒவ்வொரு நோட்டாய் பயபக்தியுடன் எண்ணிக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தார். எல்லாம் பழுப்பேறிய பத்துரூபாய் நோட்டுகள். சிலநோட்டுகளின் மடிப்பில் ஜீவராசிகளும் வசிக்கும் போலிருந்தது.

“பத்து... இருவது... முப்பது... நூத்தி எழுவது... நூத்திஎம்பது... நூத்தி...”

“யப்பே! நம்ம பொழப்பு போச்சப்பே...” என்று தும்பறுத்து ஓடிவந்த காளங்கன்றாய்க் கடையில் நுழைந்த சொட்டையனின் குரல்கேட்டு எண்ணுவதை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார் பேயத்தேவர்.

“என்னாப்பா? என்னாச்சு?”

சொட்டையன் விக்கினான், விம்மினான்- பேச்சுவராமல் சைகையில் ஏதோ சொல்ல முயன்றான். கடையில்தொண்டைக்குள் சண்டையிட்ட துக்கத்தை விழுங்கிவிட்டுச் சொன்னான் :

“ஆத்தா அழகம்மா நம்மளையெல்லாம் ஏச்சுட்டுப் போயிட்டாப்பே!” -வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு குமுறிக் குமுறி அழுதான் சொட்டையன்.

பணம் எண்ணுவதை நிறுத்திவிட்டு இடிந்துசாய்ந்த பேயத்தேவரைக் கைத்தாங்கலாய்த் தாங்கினார்கள் நாயக்கரும் கடைக்காரர்களும். வாங்கிய பணத்தை நாயக்கரிடம் திருப்பிக் கொடுத்தார் பொன்னாசாரி. சோடா வாங்க கலர்க்கடை தேடி ஓடினான் ஒரு நகைக்கடைப் பையன்.

ஆகாயம் இடிந்து தன்மேல் விழுந்து அழுக்குவதாகப்பட்டது நினைவுதப்பிக்கொண்டிருந்த பேயத்தேவருக்கு...

○

* கதை நிகழும் காலம் 1950களில் என்று கொள்க.

10

வானத்திலிருந்து ஒரு நட்சத்திரம் உதிர்ந்தாலும் மரத்திலிருந்து ஒரு பூ உதிர்ந்தாலும் இழப்பு இழப்புதான். மழைத்துளியில் ஏறும்பு மூழ்கினாலும் கடலுக்குள் கப்பல் மூழ்கினாலும் வலி வலிதான். அதனதன் நிலையில் அவரவர் துயரம் பெரியதுதான். துன்பத்தில் 'சிறுசு-பெருசு' என்பதெல்லாம் இடம் பொருள் ஏவல் குறித்த ஒப்பீடுகளல்லாமல் வேறென்ன?

அழகம்மாளின் இழப்பால் பேயத்தேவர் நினைத்தார் தன் 'பொழப்பி'ல் பாதி போய்விட்டதாக.

கானாவிலக்கில் இறங்கி, தன் உடல்பாரத்தின் பெரும் பாகத்தை வண்டிநாயக்கரின் தோளில் போட்டு வத்திப்போன உசரும் தொங்கிப்போன தேகமுமாக மனைவியின் 'பொணம்'பாக்கப் போய்க் கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர். அவர் கண்ணுக்குக் காடு தெரியவில்லை; காட்டாமணக்கு வேலி தெரியவில்லை. காற்றின் உடுக்கைக்குப் பேயாடும் கருவேல மரங்கள் தெரியவில்லை. மாடுமேய்க்கும் சிறுவர்கள்-ஆடோட்டும் சிறுமிகள் யாரும் எதுவும் தெரியவில்லை அவர் கண்ணீர் மூடிய கண்களுக்கு. கள்ளிக்காட்டு *சீவாத்திகள் மட்டும் "அழகம்மா அழகம்மா" என்று கதறுவதாக மட்டும் கேட்டது. ஓர் இரண்டு மைல் தூரத்தில்தான் செத்துக் கிடக்கிறது அவரோடு நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ஓடித் தேய்ந்தவளின் உடம்பு.

தன் வாழ்வின் எந்த நிலையிலும் உடைந்துபோகாத பேயத்தேவர், பறந்து கொண்டே ஒரு பறவை பாறையில் இட்ட முட்டையாய் நொறுங்கிப்போனார். கட்டிப்போன குரலில் நாயக்கரின் காதோரம் கேட்டார்:

"நாயக்கர் அய்யா... இத்தான் விதிங்கிறாகளோ?"

"எத?"

"மகள வழியனுப்பச் சேத்துவச்ச காசு ஆத்தாள வழியனுப்பச் செலவாகுதே... அத.." - குலங்கியழுத பேயத்தேவரை இன்னும் கொஞ்சம் இறுக்கி இடுக்கிக் கொண்டார் நாயக்கர். அந்த இடுக்கல் ரொம்பத் தேவைப்பட்டது பேயத்தேவருக்கு.

"இழுத்துக்க பறிச்சுக்கன்னு இன்னும் ரெண்டு வருசம் கெடப்பான்னு நெனச்சனே... ஈனச்சிறுக்கி ஏச்சுட்டுப் போயிட்டாளே."

நாயக்கரின் கழுத்தில் விழுந்து பிசுபிசுத்தது பேயத் தேவர் கண்ணீர். வயசாக ஆகக் கண்ணீரும் முத்திப்போய்க்

கெட்டிப்பட்டு விடுமோ?

கொஞ்சநஞ்ச வாழ்க்கையா? நினைவின் கடைசி இழை மனசுக்குள் ஊசலாடும் காலம் வரை மறக்கக்கூடிய சம்பவங்களா?

சோடிமாட்டில் ஒரு மாடு செத்துப்போக, இன்னொரு மாடுவாங்கி உழுவதற்குள் ஈரம் போய்விடுமே என்று ஒடிஞ்ச உட்கார்ந்தபோது “ஏ ஆம்பள! ஒத்த மாட்டோட இந்தத் தொத்த மாட்டப்பூட்டி உழுகவேண்டியதுதான்?” என்று நேக்காலைத் தன் கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டு மாட்டின் தேவையையும் பூர்த்தி செய்த மனுஷியல்லவா அவள்.

மாறிவரும் சமூகத்தில் மணவாழ்க்கை என்பது, ஆணால் கிட்டும் சௌகரியங்களைப் பெண்ணும், பெண்ணால் கிட்டும் சௌகரியங்களை ஆணும் சட்டப்படி திருடிக்கொள்ளும் சம்பிரதாயமாக இருக்கிறது.

கள்ளிக்காட்டுக் கலாசாரத்தில் அப்படி இல்லை. ஈரச்சாக்கும் - இந்த சேலையும் - அரைப்படி சோளமும் - அவத்தக் கஞ்சியுமே அன்றாடங்களாகிவிட்ட ஒரு வறட்டு வாழ்க்கைக்கு வாக்கப்பட்டு வருகிற ஒரு பொம்பள திருடிக்கொள்வதற்கு சௌகரியங்கள் ஏதும் இல்லாததால் பாடுகளை மட்டுமே பகிர்ந்து கொள்கிறாள்.

நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அழகம்மாளைப் பெண்பார்க்கப் போனபோது அவள் வீட்டிலில்லை. “வாங்க பொண்ணக் காட்டேன்... பொடிநடையாப்போகலாம்” என்று கூட்டிக் கொண்டு போனார் பொண்ணோட *சிய்யான். ஏதோ சோட்டுக்காரி வீட்டில் சொட்டாங்கல்லு விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறாள் என்பது மாதிரி “இந்தா! இந்தா!” என்று மூன்றுமைல் நடத்திக்கொண்டு போய் முனியாங்கோவில் கரட்டடியில் ஆடுமேய்த்துக் கொண்டிருந்த ரெண்டு மூன்று சிறுமிகளில்

*கொள்ளுத்தாத்தா

ஒருத்தியைக் காட்டி “அந்தா கோவம்பழ நெறத்துல சிவீர்னு துணிகட்டி, தூக்குச்சட்டியோட ஒத்தக்கொம்பு மாட்ட வெரட்டி ஓடறாளே அவதான் அழகம்மா” என்று அடையாளம் காட்டினார் சிய்யான்.

அவள் முதல் சேலை கட்டியதே கல்யாணத்துக்குத்தான். அதுவும் இடுப்பைவிட்டு வழக்காமலிருக்கக் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் கத்தாழை நார் கட்டிவிட்டார்களாம். கடைசி வரைக்குமே *செவக்கிச் சீல கட்டத் தெரியாது அவளுக்கு. கொசுவத்துக்குச் சுருட்டிச்சுருட்டி, சேலை மொத்தமும் செலவழித்துவிட்டு, கெண்டைக்கால் மறைக்கத் துணியில்லாமல் எப்போதும் “பத்தும் பத்தாமல்” நிற்பாள் அவள். கடைசிவரை சேலை கட்டத் தெரியாத அந்த செல்லப் பெண்டாட்டி கோடிச் சேலை கேட்டுச் செத்துக்கிடக்கிறாள் ரெண்டு மைல் தூரத்தில்.

“எத மறக்க நாயக்கரே ...? எத நெனைக்க ...? நான் கால்ல கட்டிவந்து கெடந்தப்ப - பண்டுதமெல்லாம் பாத்துப் பலன் இல்லாமப்போக நாக்குல தூடம் ஏத்தி முத்தாலம்மங்கோயில முணுகத்துச் சுத்தி வந்தாளே... அது ஆயுசுபரியந்தம் மறக்குமா?

வெளையாட்டா வீடு கட்ணோம் நாயக்கர் அய்யா. அண்ணந்தம்பி ஒறவு இல்ல. மாமன் மச்சான் செயில்ல. நவிச்ச வாய்க்குத் தண்ணி தர ஆளில்லை. அவளும் நானுமா வீடு கட்ணம்யா. நாந்தான் கொத்தனாரு. அவதான் சித்தாளு. அவ மண்ண மிதிச்ச மிதிச்சக் கொழச்சக் குடுப்பா... நான் வாங்கிவப்பேன். ஒரு நாப்பொழுதுக்கும் அவ மண்ணுமிதிச்சப் *பொழுசாயப் பாதத்துல தண்ணி ஊத்திப் பாத்தாக் கால் மிஞ்சியக் காணோம். அங்க தேடுறா...இங்க தேடுற... மசங்கின்பெறகு மண்ணக் கிண்டறா ... கெடைக்கலையே! 'சரி விட்றி! ஏதோ மங்கம்மாராணி மாங்கா மாலையா

*செம்மையாக

*பொழுதுசாய

காணாமப் போச்சு? குழைச்ச மண்ல கலந்து சுவர்ல போயிச்சொருக்கிருச்சு. ஒம் மிஞ்சியும் சேந்ததால சொவரு கெட்டிச் சொவராப் போச்சுடி கேணச் சிறுக்கி'ன்னு சிரிச்..."

"சிரிச்சேன்" என்ற சொல்லை முழுசாய் முடிக்கத் தெரியாமல் முக்கிமுக்கி அழுதார் பேயத்தேவர்.

மழை நீரில் சுவர் கரைந்தால் மண்ணுக்குள் போன மிஞ்சி ஒருநாள் கண்ணுக்குத் தெரியலாம். ஆனால் மண்ணுக்குள் போனால் அழகம்மாள் தெரிவாளா? வீட்டுக்கு மண்குழைத்த மாதரசி இதோ ஒண்ணரைமைல் தூரத்தில் உசுரில்லாமல் கிடக்கிறாள்.

"அத இத நெனச்சு ஆவி கொறையாதீக தேவரே. பொறப்புன்னு இருந்தாப் போய்த்தான ஆகணும்? தங்கச்சி முன்னுக்க போயிருக்கு. நாம பின்னுக்குப் போறோம். அவ்வளவு தான்"

நாயக்கரின் ஆறுதலையும் தாண்டித் தாரை தாரையாய் வடிந்த பேயத்தேவரின் கண்ணீர் மீசையில் முட்டித் தேங்கியது.

தளர்ந்து போன ஒரு சிங்கம் வயதான யானையின் துதிக்கைபற்றி நடப்பதுமாதிரி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள் தேவரும் நாயக்கரும்.

கள்ளிக்காடு கடந்து நெடுந்தாரம் விழுந்தது பேயத்தேவரின் நீராடிய பார்வை.

அதோ தெரியுதே! அந்தக் கம்பங்காடுதான்... அங்கு ஒரு நாள் அவருக்கும் அழகம்மாவுக்கும் நேர்ந்த அந்த அனுபவத்தைச் சொல்ல முடியுமா? இல்லை நினைக்கத்தான் முடியும்.

கல்யாணமாகி ஏழெட்டு வருஷமிருக்கும். ஏதோ உப்புக்கல் பெறாத ஒரு விஷயம். அழகம்மாளுக்கு அங்குக்கும் அங்குக்கும் பிட்டுக்கொண்டது. மூணுவருஷமாய் ஒருவருக்கொருவர் முகங்கொடுத்துப் பேசவில்லை. சோறுதண்ணி உண்டு; சொல்லாடல் இல்லை. குடும்பம் உண்டு; தாம்பத்யம் இல்லை.

இப்படியிருக்கையில் இருவரும் ஒருநாள் "கருதுக்கப்" போனார்கள் கம்பங்காட்டுக்கு. சுட்டெரிக்கும் சித்திரை மாசம். கண்ணுக்கெட்டிய மட்டும் மனித அடையாளமே இல்லை. கழுகு, பருந்து, காடைகளும் கூட வெயில் தாழட்டும் என்று வெளியே வராமல் இருந்தன. தட்டைச் சிட்டுகள் மட்டும் "கலவிக்கத்துக்" கத்திக்கொண்டிருந்தன. பேயத்தேவருக்கு அப்போது இளந்தாரி வயசு. மனுஷப்பய உடம்புதானே! மூணு வருசமாய்ப் பொத்திவைத்த ஆசை பொத்துக்கொண்டது. கம்பங்காட்டுக்குள் வளைய வளைய வந்து கடைசியில் அவளை வளைத்துப் பிடித்து உள்ளங்கையில் வைத்துக் "கம்பங்கதிர்" கசக்குவதுபோல் கட்டியணைத்தபோது அவள் லேசாய் முணுமுணுத்தாளே தவிர முகஞ்சுழிக்கவில்லை. 'வராத சாமி இன்னைக்காவது வந்ததே!' என்று வசதி செய்து கொடுத்தாள் கம்பந்தட்டைகள் காவலுக்கு நிற்க. "அது" நடந்து கொண்டிருந்தபோதுதான் அதுவும் நிகழ்ந்தது. எங்கிருந்துதான் மூக்கு வேர்த்ததோ ஒரு கட்டுவிரியன் பாம்புக்கு. முனைந்து கொண்டிருந்த பேயத்தேவரின் முதுகுக்குப் பின்னால் அதுவந்து தலைதூக்க, கலவித்தவம் கலைந்துவிடக் கூடாதென்று அவருக்கே தெரியாமல் கட்டுவிரியனின் கழுத்தை அவள் இறுக்கிப் பிடிக்க, காரியம் முடிந்த பிறகு கவிழ்ந்து கிடந்தவரை உதறி எறிந்து, கைசுற்றிய பாம்பையும் தலைசுற்றி எறிந்தாளே! "யாத்தே! நீ பிடாரி வம்சமடி தாயே" என்று மூணுவருஷத்துக்குப் பிறகு முதல் வார்த்தை பேசினார் பேயத்தேவர்.

கம்பங்காடு அழிந்துபோயிற்று; கட்டுவிரியன் செத்துப்போயிற்று. நினைவு அழியுமா? மனசு சாகுமா? தன் வாழ்க்கையில் எல்லாத்துக்கும் கூடஇருந்தவள்- வரப்போகிற தன் சாவுக்குமட்டும் கூடவராமல் செத்துக்கிடக்கிறாள்- ஒரு மைல் தூரத்தில்.

அப்போதுதான் ஊர் ஊருக்கு எழவுசொல்லப் போய்க் கொண்டிருந்த மாதாரி தொத்தன் தொங்கித் துவண்டுவரும்

பேயத்தேவரைக் கண்டு "யப்பே! நான் என்னத்தச் சொல்லவேன்... ஆத்தா எழவு சொல்லவும் நான் உசரோட இருக்கனே..." என்றான் அழுக்குத்துண்டை வாயில்வைத்து அடைத்துக்கொண்டு.

"போடா... போயிப் பொழுதோட சொல்றா..." என்றார் பேயத்தேவர், கண்ணீர்போல் உடைந்த வார்த்தைகளால்.

"பங்குனித் திருவிழா முடிஞ்ச தூக்குச்சட்டி கனக்க அதிரசம் போட்டு எனக்கு அனுப்பி வைக்குமே... தங்கச்சி... பாசமான கழுத... இனிமே ஆண்டுக்கொரு பங்குனி மாசம் வரும். அதிரசம் வருமா?" - நாயக்கரும் ஒரு பெருமூச்சு விட்டார், இடக்கையின் கைத்தடியை வலக்கைக்கு மாற்றிக்கொண்டே.

சொட்டையன் தன்பங்குக்குக் கிழவியின் ஒரு பெருமை பேசினான்.

"எங்க ஆத்தாளுக்கு முழுச்சட்டியில் கஞ்சியிருந்தா மூடிவைக்கத் தெரியாதய்யா... ஊராளுகளைக் கூப்பிட்டு ஊட்டி அனுப்பும்யா."

அவளுக்கா மூடிவைக்கத் தெரியாது? பேயத்தேவர் மனசுக்குள் இன்னொரு நினைவுக்குளவி கூடுகட்டியது.

"அவ சொன்ன பக்குவம் கேட்டுக் கோழிக்குழம்பு வச்சிர்லாம்... ஆனா மீங்குழம்பு அவதான்ய்யா வக்கனும். மீன் வாங்கியாந்து குடுத்தா உடனே ஓரசிட மாட்டா. மீனக் *கவுளத்தூக்கிப்பாப்பா. உள்ள ரத்தப்பச இருந்தாத்தான் நல்லமீனும்பா... இல்லாட்டி செத்த கழுதைக்குச் சிங்காரம் எதுக்குன்னு தூக்கிப் போட்டுருவா. ஒத்தமீன்ல கொழம்பு வச்சாலும் வந்தது போனதெல்லாம் தின்னதுபோக யாருக்குந் தெரியாம ஒருகை சாறெடுத்து உறியில் வச்சிருவா. மறுநா காலையில் 'இந்தாம்பள... ஒனக்குத்தான்'னு சொல்லி உறிக்கொழம்பெடுத்தது ஊத்துவா. அதுல பாருங்க

*செவுள்

நாயக்கரய்யா... அவ ஒளிச்சவச்ச குழம்புலயும் ஒரு துண்டு கெடக்கும். குழம்புவச்ச பெற்குங்கூட மீனு குட்டிகிட்டி போடுமா?"

இடக்கையில் மூக்கைச் சர்ரென்று சீந்திச் சாலையில் எறிந்துவிட்டு, "பொண்டாட்டி மட்டுஞ் செத்துப் போகலய்யா... இன்னைக்கோட என் நாக்குஞ் செத்துப்போச்சு..." என்றார் பேயத்தேவர்.

வீட்டுக்கு வேலைக்காரியாய் வந்த தெய்வம் செத்துக் கிடக்கிறது. இதோ இன்னும்- அரைமைல் தூரத்தில்.

வண்டிப்பாதை முடிந்து சிவீரென்று தெரிந்தது செம்மண்பாதை. அங்கிருந்து கள்ளிப்பட்டி அரைமைல்தான். உள்வயிறு பதற ஆரம்பித்தது ஊர் நெருங்க நெருங்க.

"நான் பொழச்ச பொழப்பு அங்க செத்துக்கெடக்கும். அந்தக் கள்ளங்கபடமில்லாத கண்ணு மூடிக்கெடக்கும். ஆக்கிப் போட்ட கையி ஆடாமக் கெடக்கும்..."

அழகம்மாவின் கையை நினைத்ததும் பொங்கிவந்த கண்ணீர் பொசுக்கென்று கொட்டியது.

"கல்யாணமான புதுசு. பச்சைகுத்தும் குறத்தி ஒருத்தி கள்ளிப்பட்டிக்கு வந்தா. பாம்புப்படம் தேள்படம்ன்னு ஊர்ப்பொம்பளைக குணத்துக்குத் தகுந்தபடி குத்திக்கிட்டாளுக. இவளுக்கும் பச்சைகுத்த ஆச. கூப்ட்டா குறத்திய. 'எனக்குப் படம் கிடமெல்லாம் வேணாம்பி ஆத்தா. என் ஆம்பளபேரப் பச்ச குத்து'ன்னு கேட்டுக்கா. அகத்திக்கீரை எலய அம்மியில் வச்ச அரச்சு, அத மெல்லிசான துணியில் பரப்பித் திரியாக்கி, அத வெளக்குத் தீயில் வாட்டியெடுத்து ஒரு கருகல் வாசன வந்தவுடன்-அதுல புகையிலச்சாறு செங்கொட்டைப்பாலு சாயஞ்சேத்து மைபண்ணி தையல்ஊசியக் கையில் வச்சுக்கிட்டே கேட்டுக்கா- 'ஓம் புருசன் பேர் என்ன?' 'அதான் வேப்ப மரத்துல வந்து ஆடுமே'ன்னுக்கா.

வெளங்கல வந்தவளுக்கு. 'சுகாடல் ஆடுமே'ன்னும் சொல்லிப் பாத்திருக்கா. புரியல குறத்திக்கு. கடைசில முடிஞ்ச தலய அவுத்துப் போட்டு ஆடிக்காட்டிருக்கா. 'ஓ பேயா'ன்னு கேட்டுக்கா குறத்தி. 'ஆமா! ஆமா!' அதோட 'தேவரச் சேத்துக்க'ன்னு சொல்லிருக்கா. அவ, "பேயி-தேவரு" ரெண்டையும் சேத்துப் "பேய்த் தேவருன்னு எழுதிட்டுப் போயிட்டா. அந்தப் பேரு குத்துன கையத்தானய்யா அவ தலைக்கு வச்சுப் படுப்பா."

ஊர் எல்லையை மிதித்த போது கால் நடுங்கியது பேயத் தேவருக்கு. உடம்பையும் நெஞ்சையும் கொஞ்சம் விறைப்பாக்கிக் கொண்டார். அழகம்மா இறந்ததற்கான அடையாளம் எதுவும் ஊர் எல்லையில் தெரியவில்லை. முள் முருங்கை மரத்தில் கத்திக் கொண்டிருந்தது காக்கை. வழக்கம்போல் வாசல் உரலில் சோளம் இடித்துக் கொண்டிருந்தாள் இருளாயிக்கிழவி. ஆசாரி லாடமடிக்க, மாடு திமிராமல் மூக்கணாங்கயிறு பிடித்துக் குத்தவைத்திருந்தான் கிறுக்குராசு. மத்தியானமும்ல்லாமல் சாயங்காலமும்ல்லாமல் பேர்வைக்கப்படாத அந்தப் பொழுதில் பேயத்தேவர் வீட்டுவாசலில் மட்டும் பத்துப் பன்னிரண்டு தலைகள் தெரிந்தன. பேயத்தேவர் வந்துவிட்டார் என்ற வாசனை தெரிந்ததும் "யப்பே! ஆத்தா போயிட்டாப்பே" என்ற செல்லத்தாயி கதறிய கதறல் ஊரின் சப்தநாடியை ஒடுக்கியது. அவள் அலறல்கேட்டு, தூக்கிவைக்க ஆளில்லாத ஒன்பதுநாள் குழந்தை அதன் சக்திக்கேற்ப வீறிட்டது. உள்வாசல் நடைதிண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த மொக்கராசு சிவ்வென்று தவ்வித் தெருவுக்கு ஓடிவந்து "தாத்தா! பாட்டி செத்துப்போச்சு தாத்தா" என்று பேயத்தேவரின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு கதறினான். விழுந்து கதறிய அவனைக் குனிந்துதூக்கி அவன் மூஞ்சியில் ஓட்டிய தெருமண் தட்டி அவனை அணைத்துக் கொண்டும், பிடிமானமாய்ப் பிடித்துக் கொண்டும் உள்ளீடில்லாத சட்டை ஒன்று நடந்து போவது மாதிரி வீட்டுக்குள் முதல் எட்டு வைத்து, செருப்பை நடைவாசலில் விட்டு, செத்துக் கிடக்கும் தன் சீவனைத் தேடி

நடந்தார் பேயத்தேவர்; தொடர்ந்தார் நாயக்கர். ஓய்ந்திருந்த சுவர்க்கோழிகள் திடீரென்று மொத்தமாய்க் கூச்சலிடுவதுமாதிரி பேயத் தேவரைக் கண்டதும் சிதறிக்கிடந்த பொம்பளைகள் ஓவென்று ஒப்பாரி வைத்தார்கள் ஒன்று கூடி. களையெடுத்து வந்தவள் களைத்துத் தூங்குவது மாதிரி கயிற்றுக் கட்டிலில் கிடந்தாள் அழகம்மாள்.

தலைமாட்டில் குனிந்து, தலைகோதி நெற்றிதொட்டு

"என்னியவிட்டுட்டுப் போயிட்டியா தாயி" என்று நொறுங்கிவிழுந்து அவர் குலுங்கி அமுதபோது பிணத்தோடு சேர்ந்து கயிற்றுக்கட்டிலும் ஆடியது.

ஆத்தா செத்துக்கிடக்கிறாள்; அப்பன் அமுது கொண்டிருக்கிறான் என்ற வேதனையில் எள்ளின் முனையளவும் இல்லாமல் "கெழவன் எம் பாகத்தப் பிரிச்சவிடாமப் பொணத்த எப்படித் தூக்குவான்னு பாக்குகிறேன்" தன் அழிச்சாட்டியத்துக்கு ஆதரவாக வெளியே ஆள்சேர்த்துக் கொண்டிருந்தான் சின்னு.

○

11

அழகம்மாள் இறந்த செய்தி காடு கரையெல்லாம் பரவிவிட்டது காற்றோடு பரவும் காட்டுத்தீ மாதிரி. சொக்கத்தேவம்பட்டி- பசுக்காரம்பட்டி- திருமலாபுரம்- அரைப்படித் தேவன்பட்டி- குருவியப்பன்பட்டி முதலான ஊர்களிலிருந்தெல்லாம் முந்தானை இழுத்து முக்காடுபோட்ட பெண்களும், கொஞ்சம் வசதி படைத்த குடைக்காரர்களும், போட்டது போட்டபடி விட்டுவிட்டு நேர்பாதை நேரமாகுமென்று கம்பங்காடு சோளக்காடு மொச்சைக்காட்டு வரப்புகளையே வழிகளாக்கி நடந்தோடி வந்தார்கள் கள்ளிப்பட்டி நோக்கி.

“தேவதானப்பட்டி பெரியகருப்புக்குத் தகவல் சொல்லியாச்சா...?” “ஓத்தவீட்டுச் செகிலிக்கு ஆள்விட்டாச்சா?” “ஏலே சீனி! சங்குதுற பண்டாரத்தக் கூட்டியாடா” “யார்ரா அவன் பந்தக்காரன்? இன்னும் கா மணி நேரத்துல போட்டு முடிக்கல... காசுவாங்கமாட்ட ஆமா”

“கொட்டுக்காரனக் கூப்புடப்போனவன் யாரப்பா?”

“நம்ம பன்னியான் மகன் சன்னாசி...”

“அவனா...? அவன் *பித்துக்காலனாச்சே! அவன் இழுத்து நடந்து எழவு சொல்லி முடிக்கக் கருமாதியே வந்திருமே!”

“சரி... அவந்தான் பித்துக்காலன். வருசநாட்டு வேங்க நீ போறது...?”

“ஏய் வெட்டிப்பேச்சுப் பேசாம வேலையப் பாருங்கப்பா...”

-இப்படி வீட்டு வாசலில் வெவ்வேறு குரல்கள்.

அடிபிடி சண்டையிலும் ஆளுக்கொரு கடமை நடந்து கொண்டதானிருந்தது.

நடைபாதைத் திண்ணையில் ஏறி, சுவரில் முதுகழுந்த உட்கார்ந்திருந்த பேயத்தேவர், “நாயக்கருக்குக் காப்பித்தண்ணி கொண்டாங்கடா...ஏலே” என்று தொண்டைகட்டிய குரலில் உத்தரவிட்டுவிட்டு “சொந்தபந்தமெல்லாம் வந்து சேரணுமில்ல.. நாளைக்குத்தான் ‘எடுக்கணும்’” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

“ஏ பொம்பளைகளா! பொலபொலன்னு அழுதுக்கிட்டிருக்காம பொணத்தக் குளுப்பாட்டுங்கடி மொதல்ல” முதுமையின் கூன்விழுந்து மூன்றே முக்கால் அடியாய்ச் சுருங்கிப்போன ஒரு கிழவி பல்லில்லாத வார்த்தை பேசினாள். “யாத்தே!அப்பத்தே!” என்று ராகமாக அழுதவர்களெல்லாம் கரண்டிபோன ரேடியோ மாதிரி

* காலில் பித்த வெடிப்புள்ளவன்

கச்சேரியைச் சட்டென்று நிறுத்திவிட்டுப் பிணம் குளிப்பாட்டத் தயாரானார்கள்.

“ஆம்பளைகல்லாம் வெளிய போங்கப்பா. ஆத்தாளக் குளிப்பாட்டப் போறோம்” - ஒருத்தி கூவினாள்.

நடைவாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த பேயத்தேவர் நாயக்கர் உட்பட எல்லாரும் தங்கள் சோகத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு வெளியேறினார்கள்.

ஒரே ஓர் உருமாக்கட்டுக் கிழவர் மட்டும் தன் கைத்தடியில் மோவாய் பதித்து ஆழ்ந்த யோசனையில் ‘அங்கிட்டும் இங்கிட்டும்’ தலையாட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

பெருசுக்குப் பாவம் காது கேட்காது!

“ஏ குப்பணம்பட்டிப் பெருசு! ஆம்பளைகல்லாம் போயிட்டாகல்ல... நீ ஆம்பளையில்லையா. எந்திரிச்சிப் போறியா... இல்ல பண்டாரம் ஊதுற சங்க ஒங் காதுல வந்து ஊதவா?” - சண்டைக்காரிமாதிரி சத்தம் போட்டாள் இன்னொருத்தி.

அங்கிருக்கக்கூடாது என்பதை அனுமானத்தால் உணர்ந்துகொண்ட பெருசு தன் உடம்பையும் உசரையும் கைத்தடிக்கு மாற்றி ஓசையில்லாமல் ஊர்ந்தார்.

உள்ளிருந்த ஆண்கள் வெளியே வந்ததில் ரசிகர்கள் கிடைத்துவிட்ட உற்சாகத்தில் தன் உயிர் மூச்சையெல்லாம் ஊற்றி ஊதித் திறமைகாட்டினான் சங்கூதும் பண்டாரம். பாவம்! வாழ்க்கையின் சோகங்களில் மட்டுமே வாய்ப்பும் வருமானமும் பெறும் இழவுக் கலைஞன்.

ஊர் எல்லைவரை அடுத்தவீட்டுப் பொறணிகளையும் அடகுவச்ச தண்டட்டி முழுகிப்போன கதைகளையும் தீபாவளிக்கு எடுத்த சேலை பொங்கலுக்குச் சாயம் போன கூத்தையும் சலசலவென்று பேசிக்கொண்டே வரும் பொம்பளைகள், ஊர் எல்லை மிதித்தவுடன் முக்காட்டை

எடுத்து அதை இழுத்து உதறி, இறுக்கமாய் இருப்பில் செருகிக் கொண்டு - அதுவரைக்கும் இருந்த உற்சாகம் கிரிப்பையெல்லாம் வெற்றிலையோடு சேர்த்துத் துப்பிவிட்டு சட்டென்று சோகத்துக்குள் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்து - “ஆத்தா போயிட்டியே! ஆலமரம் சாஞ்சிருச்சே” என்று எட்டுக்கட்டையில் ஏறி இரண்டு கட்டைக்குத் இறங்கிக் கொசுவம் குதிக்க ஓடிவந்தார்கள்.

தெருவில் கிடந்த பெஞ்சுகளில் யானைஏற்றம் குதிரை ஏற்றம் பயின்று கொண்டிருந்த சின்னஞ்சிறுசுகளை, தோளில் கிடந்த துண்டால் அடித்து விரட்டிக்கொண்டிருந்தான் ஒருவன்.

உள்ளே பொம்பளைகளாகச் சேர்த்து புடவைகளால் கட்டிய தடுப்பு மறைப்பில் குளிப்பாட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள் அழகம்மாள்.

“பொறந்த பேத்திக்குத் தண்ணி ஊத்தின கையால பொணத்தையும் குளிப்பாட்ட வச்சிட்டயே தாயி”

ஊற்றிய குடத்து நீர் தீர்ந்ததும் தெரியாமல் குடத்தை உயர்த்தியே பிடித்துக் கொண்டு குலுங்கியழுதாள் முருகாயி.

குடத்துநீர் தீர்ந்துவிட்டது. கண்ணீர்...?

“பேத்தியப் பாத்துட்டுத்தான் சாகணும்னு உசரக் கையில் புடிச்ச ஒக்காந்திருந்தியா ஆத்தா?” - பிணத்தின் பிறந்தமேனியில் விழுந்து பால்கட்டிய மார்பில் அடித்துக்கொண்டு அழுதாள் செல்லத்தாயி.

“ஏ செல்லத்தாயி! நல்லசாவுதான செத்துருக்கா ஆத்தா; பச்சப்புள்ளக்காரி அழுகாதம்மா”

அப்போதுதான் குழந்தை ஞாபகம் வந்த செல்லத்தாயி பிணம் மறந்து பிள்ளை தேடினாள்.

“எங்க எம் பிள்ள? எங்க எம் பிள்ள?” - அழுதுகொண்டே கூட்டத்தில் நழுவி, பொம்பளைகளை ஊடறுத்துத் தொட்டில் நோக்கி முன்னேறினாள்.

சேலையில் கட்டிய தொட்டில் காற்றாடிக்கொண்டிருந்தது உள்ளீடில்லாமல்.

“எங்கபோச்சு எம்பிள்ள? என்னாச்சு எம்பிள்ளைக்கு?”

அடிவயிற்றில் நெருப்பின் கொழுந்தொன்று படரென்று விரிய, நாலாபுறமும் அவள் பதறியடித்துப் பார்த்தபோது அவசரத்திலும் அவலத்திலும் மறக்கப்பட்ட குழந்தையை, கங்காரு தன் குட்டியை வைத்திருப்பதுபோல் தாங்கிப் பிடித்தபடி, தன் மடியில் பத்திரமாய் வைத்துக்கொண்டு, தவிட்டு மூட்டைமேல் அழுதுகொண்டே உட்கார்ந்திருந்தான் மொக்கராசு.

செல்லத்தாயி வயிற்றில் எரியத் தொடங்கி நெஞ்சுவரைக்கும் கொழுந்துவிட்ட நெருப்பு குப்பென்று அணைந்து குளிர்ந்தது. இப்போதும் அவள் அழுதாள். இழவு வீட்டில் சிந்தப்பட்ட முதல் ஆனந்தக்கண்ணீர்.

பிணங்களுக்கு- கிடந்த திருக்கோலம் அல்ல- அமர்ந்த திருக்கோலம்தான் கள்ளிக்காட்டுக் கலாசாரம்.

ஒரு நாற்காலியில் நிமிர்த்தி உட்காரவைத்து, நாற்காலியின் கைகளில் பிணத்தின் கைகள் படியவைத்து, கால் கட்டைவிரல் இரண்டையும் இணைத்துக்கட்டி உயிருள்ள ஆள்போல் உட்காரவைத்து அலங்காரம் செய்வார்கள்.

கள்ளிக்காட்டில் பல பேருக்கு- சொல்லப்போனால்- எல்லாருக்கும் கல்யாணத்துக்குப் பிறகு நடக்கும் இரண்டாம் அலங்காரம் அதுதான்.

நெற்றியில் விபூதி - அதன்மேல் சந்தனம் - அதன் ஈரங்காய்ந்தும் காயாமலும் அதன்மேல் குங்குமம்- குங்குமத்தின்மேல் ‘நெத்திக்காசு’ வைப்பார்கள். பிணத்தின் தலைமாட்டில் ஊதுவத்தி கொளுத்தி வைப்பது மரபு. பிணத்தின் கெட்ட வாடை வந்தவர்களுக்கு அடிக்கக்கூடாது என்பதுதான் அதன் ஐதீகம். ஆனால் அது பெரும்பாலும்

விரட்டுவதெல்லாம்- குளித்த பிணத்தைவிடக் குளிக்காத பிணங்களின் கெட்டவாடையைத்தான்.

“சாம்பிராணி தூடம் கொண்டாங்கடி சாஸ்திரம் தெரியாத கழுதைகளா...”

பல பிணங்களைத் தூக்கிவிட்ட ஒரு கிழம், பெண்கள் மீது அதிகாரம் செலுத்தியது.

பேயத்தேவர்- செல்லத்தாயி- மொக்கராசு- ரத்த சொந்தங்கள் மற்றும் பலர் அழகம்மாளுக்கு தூடம் சாம்பிராணி காட்டி முடிக்க- “எங்கடா சின்னு! ஆத்தா செத்துக் கெடக்கா அசலூர்க்காரன் மாதிரி நிக்கிறான்” சொந்தக்காரப் பெருசு ஒன்று உறுமியது.

மூக்கணங்கயிறு அறுந்துபோன ஒரு காளைமாட்டை, கொம்பையும் சிமிழையும் பிடித்து இழுத்து வருவது மாதிரி சின்னுவை சில இளந்தாரிகளும் பெருசுகளும் இழுத்துவந்து ஆத்தா பிணத்தின் முன் நிறுத்தினார்கள்.

சாம்பிராணிக் கரண்டியை இடக்கையால் எடுத்து, செத்தார் முகத்தின் முன் மூன்றுமுறை சுற்றவேண்டும் என்ற மரபு தெரிந்தும் அதை மறுதலித்தவனாய், வலக்கையில் கரண்டியெடுத்து இரண்டுமுறைமட்டும் எரிச்சலோடு சுற்றி, கங்குகள் சிதற சாம்பிராணிக் கரண்டியை ‘டொங்’கென்று தரையில் வைத்துவிட்டுச் சிடுசிடுவென்று வெளியேறிய சின்னு பத்தடி சென்று திரும்பி ஆவேசமாக “இந்தாங்கப்பா! கெழவி பொணத்தத் தூக்குறதுக்குள்ள பஞ்சாயத்துப்பேசிப் பைசல் பண்ணிருங்க. இல்ல... கெழவி தனிப்பொணமாப் போகமாட்டா, தொணப்பொணத்தோடதான் போவா” என்று கத்திவிட்டு எவர் பதிலையும் எதிர்பாராமல் வெளியேறினான்.

“ஏலே! மனுசன் பேசற பேச்சப் பேசறா. பெத்ததாயி செத்துக்கெடக்கச் சொத்தக் கேக்குறான்பாரு வெளங்காத வெளக்கெண்ணெ” அடியில் போட்டு உட்கார்ந்திருந்த துண்டை உதறி வீசியபடி எழுந்து நின்று சத்தம் போட்டார் ஆசாரி. அதையெல்லாம் அவன் காதில் வாங்கிக்

கொள்ளாமல், காதில் செருகியிருந்த பீடியை எடுத்துக்கடித்து யாரிடமோ தீ கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

'பொணம்காக்கும்' ராத்திரிதான் இருப்பதிலேயே இறுக்கமான ராத்திரி. சோகத்தையும் கண்ணீரையும் நீட்டிக்க முடியாமல் வீட்டுவீட்டுக்கு ஆக்கிக்கொண்டு வந்த சோற்றை மனசு ஒப்பித் தின்னவும் முடியாமல், கண்ணீர்- வேர்வை என்ற பிசுக்குகளோடு தூங்காமல் தூக்கத்தைத் துரத்தவும் முடியாமல் விடியும் வரைக்கும் கொட்டக் கொட்ட விழித்திருப்பது பிணத்தின் சொந்தக் காரர்களுக்கே கூட மரண அவஸ்தைதான்.

சாமம் கடந்து சாமியாடிக் கொண்டே பலபேர் தூங்கிப்போக- பாட்டியின்மீது ஈ பூச்சி ஒட்டாமல் பனையோலை விசிறியால் விடியவிடிய விசிறிக் கொண்டிருந்தவன் மொக்கராசு மட்டும்தான்.

●

இறுதிக்கடனுக்கு 'நீர்மாலைதான் முதல் சடங்கு. ஆறு வசதி உள்ள ஊரில் ஆற்றுக்கோ ஆறில்லாத ஊரில் குடிநீர் எடுக்கும் பொதுக் கிணற்றுக்கோ உறவினர்களும் சாதிசனங்களும் ஒன்றாகச் சென்று சாமி கும்பிட்டு நீர்க்குடம் சுமந்து வருவார்கள். அதில் 'பொம்பளைக நீர்மால்', 'ஆம்பளைக நீர் மால்' என்று இரண்டு உண்டு. தாய்க்குத் தலைமகள் நீர்க்குடம் சுமந்து வருவது என்ற சடங்கின்படி கிழவிகள் பொம்பளைகள் பொண்ணு பொருகுகளோடு ஊர்க்கிணற்றடி சென்று தண்ணீர்க்குடமும் கண்ணீர்க்குடமும் சுமந்து வந்தாள் செல்லத்தாயி.

ஆண்கள் நீர்மாலைக்குப் புறப்படும்போதுதான்- "எங்கள் நட்பாத்துல விட்டுட்டுப் போயிட்டியே யாத் தே" என்று வீறிட்ட கதறலோடு வந்து சேர்ந்தாள் பேயத்தேவரின் இரண்டாம் மகள் மின்னலு.

ஆத்தாளின் கதறல் பார்த்து அழத்தொடங்கிய பிள்ளைகளை அதட்டிவைத்தான் மின்னலின் கணவன்.

செல்லத்தாயி புருசன் ஓச்சு கடைசி ஆளாக வந்து 'ஏண்டா வந்தோம்' என்பதுபோல் உட்காந்திருந்தான்.

நீர்மாலைக்கு உடன்வர சின்னு மறுத்துவிட அழுதுசிவந்த கண்களோடும் சிந்திச் சிவந்த மூக்கோடும் பாட்டிக்கு நீர்க்குடம் சுமந்துவந்தான் பேரன் மொக்கராசு.

நீர்மாலை நீரில் அழகம்மாளை இரண்டாம் முறை குளிப்பாட்டினார்கள். பிறந்தபோது குளிப்பாட்டுவதும் 'சீவாத்மா'க்களுக்குத் தெரிவதில்லை; இறந்தபிறகு குளிப்பாட்டுவதும் 'பரமாத்மா'க்களுக்குத் தெரிவதில்லை.

பிணத்துக்குப் பிறந்தவீட்டுக் 'கோடி' உடுத்துவதற்காக, அழகம்மா கட்டியிருந்த கடைசிப் புடவையை வீட்டுக்குள் கிடந்த வேப்பங்கட்டையில் ஒதுங்கப் போட்டிருந்தார்கள். கோடி உடுத்தித் திரும்பப் பார்த்தபோது அழகம்மா கட்டியிருந்த அந்தக் கடைசிப் புடவையைக் காணோம். கூச்சலிலும் குழப்பத்திலும் கடைசிவரை யாரும் அதைக் கவனிக்கவே இல்லை.

●

நாயக்கரின் உத்தரவுப்படியும் யோசனைப்படியும் தேவலோகத்தேரே செய்துவிட்டான் தேர்கட்டுகிறவன். பளிங்கான் மகன் கெட்டிக்காரன்; பரம்பரையாய்த் தேர்கட்டுகிறவன். பன்னிரண்டு கால்கொண்ட கப்பல் தேர்கட்டினான். எட்டு மூங்கில்மரம் போட்டு ஆறு மூங்கில் வலைகட்டி கோபுரம் எழுப்பிக் கொடி வேறு கட்டினான். தேரெங்கும் மாட்டுச் செவ்வந்தி அடுக்கிக் கைவண்ணம் காட்டினான். கனகாம்பரப்பந்து சுற்றி அலங்கரித்தான். அரளிப்பூத்தோரணம் தொங்கவிட்டுக் காட்டுமல்லிகையும் கலந்துவிட்டான். 'தேர்ச்செலவு நாயக்கர் உபயம்' என்று மனசுகுள் சொல்லிக் கொண்ட வண்டி நாயக்கர் "என்னப்பா... நான் சொன்னபடி வந்திருக்கா தேரு?" என்று சோதித்துக்கொண்டார்.

“என்னாங்கய்யா இப்படிக்கேட்டுட்டீக...? திரும்பி நின்னு தேரழகு பாத்தா நானே ஏறிப்படுத்துக்கலாம் போல்ருக்கு” என்று மனப்பூர்வமாகச் சொன்னான் பளிங்கான் மகன்.

அந்தக் கடைசி நேரமும் வந்தது. பெரிய வீட்டு எழவு. பெருங்கூட்டம் கூடிவிட்டது. “தூக்கு! தூக்கு! தூக்கப்பா” என்று உரிமைக்காரர்கள் கத்த, கொட்டுச் சத்தம் தாண்டிப் பெண்டு பிள்ளைகள் அழ, சங்கூதும் பண்டாரம் சங்கையே உடைத்துவிடுவது மாதிரி உச்சத் தொனியில் ஊத - “யாத் தே யாத் தே” என்று இரண்டு பெண் குரல்களும், ‘பாட்டி பாட்டி’ என்று ஒரே ஓர் ஆண் குரலும் அடிவயிறு சிழிய அலற ‘ம்மா’ என்று இரண்டு உழவுமாடுகள் ‘ஈரக்கொல’ நடுங்கக் குரல் கொடுக்க, தேரேற்றி வைக்கப்பட்ட அழகம்மானைக் கண்ணீரோடு ஒரு முறை அண்ணாந்து பார்த்தார் பேயத்தேவர்.

“போடியம்மா போ! பின்னாலயே வாரேன் போ” - ஊறிவந்த கண்ணீரைத் துண்டுக்குள் புதைத்துக்கொண்டு தேருக்கு முன்னால் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய்த் தடுமாறி நடந்தார் பேயத்தேவர்.

தேரைச் சுமந்தவர்கள் எட்டடி எட்டு வைத்திருப்பார்கள் உளியான் வீட்டுச் சந்து வழியே அரிவாளோடு தள்ளாடிக் கொண்டே ஓடிவந்து -

“ஏய்! ஏறக்குங்கடா பொணத்த. எவன் ஆத்தாள எவன் தூக்கிக்கிட்டுப் போறது? ஏறக்குங்கடா!” என்று வழிமறித்தான் சின்னு.

அவனை நான்குபேர் அலாக்காகத் தூக்கிக்கொண்டு போய்க் கோழிக்குஞ்சைக் கூடைக்குள் அடைப்பதுபோல் சுழியன் வீட்டுக்குள் போட்டுப் பூட்டிவிட்டு வந்தார்கள்.

நாயக்கரைப் பேயத்தேவர் கேட்டார் அழுதுகொண்டே ‘ஏன் நாயக்கரே! நான் பெத்த பிள்ள தப்பா?’ இல்ல... பெறந்த சாதி தப்பா?”

இழவு வீட்டுக்கு வந்த நாயக்கர் அப்போதுதான் முதன் முதலாய் அழுதார்.

அம்பலத்தில் தேரிறக்கி - அரளிப்பூச் துறையிட்டு செல்லத்தாயி குடம்சுமந்து மூன்று முறை சுற்றிவர அரிவாள் முக்கில் ஒவ்வொரு சுற்றுக்கும் ஒவ்வொரு துளைபோட்டு “மூணாம் சுத்துல கொடம் ஓடச்சுத் திரும்பிப்பார்க்காம நட தாயி” என்று நாவிதன் பணிக்க அவள் மூன்றாம் சுற்று முடியும் முன்பே மூர்ச்சையாகிக் கீழேவிழ, தாங்கிவந்த குடம் தானாய் விழுந்துடைந்தது.

இடுகாட்டில் தேர் இறக்கி, சாஸ்திரம் சடங்குமுடித்துக் குழிக்குள்ளே பிணம் இறக்கி, இடக்கையால் மணதள்ளி, தலைமாட்டில் கள்ளிநட்டு, பொழுது மசங்க வீடுவந்தார்கள். ‘எட்டாம் நாள் உருமாக்கட்டு’ என்று ஏகமனதாய் நாள்குறித்துவிட்டு, பட்சிகள் எல்லாம் அதனதன் கூடுதேடிப் பறந்துபோக, தனியே விடப்பட்ட பேயத்தேவர் வாழ்வில் முதன் முதலாய்த் தனிமையை உணர்ந்தார்.

“நீயில்லாம எனக்குப் பொழப்பு இருக்கா? நல்லது கெட்டது நீயில்லாம நடந்திருக்கா? எதுன்னாலும் ஒன்னத்தான கேப்பேன். இப்ப நான் இருக்கனா... செத்தனா... யாரக் கேக்க? சொல்லு தாயி சொல்லு” நடுச்சாமத்தில் தூக்கம் வராமல் பேயத்தேவர் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருந்தார், அழகம்மாள் கடைசியாய்க் கட்டியிருந்து காணாமல் போன சேலையிடம்.

